

Giới thiệu Khuynh Thế Họa Trần

Truyện Khuynh Thế Họa Trần của tác giả Hồng Diệp thuộc thể loại truyện xuyên không, với một nàng tiểu nữ đầy mưu lược.

Vì nàng mà đế quốc phân tranh. Sắc đẹp của nàng làm bao đế vương say đắm mà tranh giành nhau. Tạo nên những cuộc chiến đẫm máu không đáng có. Hồng nhan bạc phận hay nữ nhi xuất sắc khiến chúng sinh điên đảo là phúc hay là họa.

Kiếp này trọng sinh lại, nàng không muốn mình là trung tâm của mọi rắc rối nữa. Lần này chính nàng sẽ tự tay bình cả thiên hạ này. Liệu nàng có làm được mong ước đó hay không mời các bạn theo dõi tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Họa Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Khuyết Hạo Nhiên và Khuyết Thu Nguyệt

Vu Hồn cốc

Dòng thác chảy xuống, ánh mây sương mù lúc ẩn lúc hiện. Vu Hồn cốc vốn là nơi thâm sâu, thế ngoại đào nguyên, cách ẩn hồng trần. Trong Vu Hồn cốc, nơi chứa chỉ hai loài hoa, Mẫu Đơn và Phù Dung. Dòng thác nước lúc ẩn lúc hiện dưới sương mù, Phù Dung nở rộ, hương khí mê người.

Trên là Mẫu Đơn đỏ điểm nở rộ, trong thật yêu điểm mê người. Bên cạnh là những cành hoa đào rơi nhẹ, nhánh đào rơi vì phũ trên không trung làm cảnh vật trở nên tuyệt đẹp, mỹ như tiên cảnh, thế ngoại đào nguyên.

Vu Hồn cốc vốn là nơi ẩn cư của hai vị cao nhân từng gây sóng gió trên giang hồ, Lam Nhục Uyển tiên tử và Hồ Yêu công tử giáo chủ Khuyết Vô Song. Lam Nhục Uyển trước kia từng là thần y tiên tử, mệnh danh đệ nhất mỹ nhân Tam Quốc, như Phù Dung, xuất trần thánh khiết. Chưa kể đến nàng có một thân võ công cao cường ít có địch thủ. Được xem như là nữ nhân thiên hạ vô song, vô số anh hùng hào kiệt mơ ước.

Còn Hồ Yêu công tử giáo chủ Khuyết Vô Song, hán vốn là người thuộc Ma Giáo, từng gây thị huyết trên giang hồ, Khuyết Vô Song được biết đến với dạng thị huyết giết người như ma, tàn nhẫn thủ đoạn vô cùng. Tuy nhiên dung nhan hán có thể nói là yêu nghiệt đến mức khuynh thành vô song, điên đảo nam nữ. Luôn mặc huyết y khiến hán hết như Mẫu Đơn vô song, mỹ hoặc thiên hạ.

Trước kia nàng và hán từng đôi đầu, nhưng chẳng biết thế nào. Lần đầu tiên gặp gỡ, Lam Nhục Uyển và Khuyết Vô Song đều nhất kiến chung tình đối phương. Dù mối tình giữa chính và tà khó kết cục toàn vẹn nhưng nàng và hán vẫn không bao giờ xa nhau, thậm trí càng yêu đắm thiết đến mức chán ghét phân tranh giang hồ. Nàng và hán quyết định ẩn cư tại nơi này và lấy cái tên là Vu Hồn cốc.

Lam Nhục Uyển sinh cho hán một cặp song sinh nam nữ. Nam đặt tên Khuyết Hạo Nhiên, nữ đặt tên Khuyết Thu Nguyệt, nhưng không may sau khi cặp song sinh ra đời thì không bao lâu sau Lam Nhục Uyển và Khuyết Vô Song mất tích một cách bí ẩn.

Lúc đó huynh muội Khuyết Hạo Nhiên và Khuyết Thu Nguyệt mới được 4 tuổi.

Bốn tuổi nhưng đủ hiểu chuyện, bởi Khuyết Thu Nguyệt từng là người hiện đại, linh hồn ba mươi sáu tuổi nhưng lại bề ngoài 4 tuổi. Nàng xuyên không đủ hiểu rõ chuyện gì xảy ra, nhưng điều khiến cho nàng thắc mắc là tại sao phụ thân, mẫu thân lại rời bỏ nàng, biệt tích một cách bí ẩn.

May mắn bên cạnh nàng còn Khuyết Hạo Nhiên, tiểu ca ca của nàng.

Năm Khuyết Hạo Nhiên và Khuyết Thu Nguyệt 7 tuổi, sự hiện diện dung mạo càng rõ ràng. Tuy mới 7 tuổi, nhưng Khuyết Hạo Nhiên càng xinh đẹp tuyệt trần, thừa hưởng dung nhan từ mẫu thân, trên trán có Chu Sa đỏ nhìn mê người, gương mặt thanh lãnh không nụ cười. Từ khi mẫu thân, phụ thân hán biệt tích, gương mặt trẻ hài đồng của hán không hề nở nụ cười.

Trái ngược lại, Khuyết Thu Nguyệt thì càng quyến rũ yêu mị, giống phụ thân, khóe mắt hoa đào, cười lên câu nhân, tựa như đa tình. Mỗi lần nàng cười, là đủ điên đảo chúng sinh, gương mặt mê hoặc tựa như yêu tinh, luôn thích mặt huyết y, tựa như Mẫu Đơn họa nhân gian.

Bảy tuổi, trong Vu Hồn cốc. Hán và nàng đều nương tựa lẫn nhau mà sống, phong cảnh đào nguyên tuyệt đẹp như tiên cảnh. Thoáng chốc mười năm trôi qua, hán và nàng đều mười bảy tuổi, Khuyết Hạo Nhiên cao hơn Khuyết Thu Nguyệt một tý.

Càng trưởng thành, Khuyết Hạo Nhiên càng xinh đẹp tuyệt trần, gương mặt lạnh diễm tình, mi Chu sa đỏ, tựa như Nga Mi, tuyệt mỹ như không thuộc về nhân gian, xuất trần thoát tục như thiên tiên hạ phàm. Trên người hán luôn khoát bạch y càng làm xuất trần thanh nhã.

Còn Khuyết Thu Nguyệt thì càng trở mã ra, cả người tỏa ra khí chất yêu nghiệt, gương mặt đẹp đến hủy diệt thiên địa, điên đảo chúng sinh như phụ thân năm đó. Trên người luôn mặc huyết y, càng giống yêu nghiệt hoa nhân gian, bất kỳ nam nữ đều vì nàng điên đảo. Nụ cười câu hồn, ánh mắt đa tình dụ

hoặc, khoe môi đào hoa quyến rũ người khác, sức chống cự khó đỡ.

Ở trong Vu Hồn cốc đã mười bảy năm, nàng chưa từng được bước chân ra ngoài. Dù biết kiếp trước đã nếm đủ thị phi xã hội nhưng tâm hồn vốn thường thức giang hồ, nghe thêm vào đó nhân gian nhiều cảnh đẹp, mỹ nam mỹ nữ đầy đủ. Chỉ cần đến đó thôi cũng đủ làm nàng hao hức vui sướng.

Vì thế, nàng mong muốn được xuống núi một lần.

Bạn đang đọc truyện *Khuyết Thế Họa Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Xuất cốc

Trên cành cây đào, gần cạnh thác nước Phù Dung, Khuyết Thu Nguyệt đứng trên đó, màu áo đỏ điểm càng làm nàng mỹ lệ, yêu mị đến mất tận cùng, dụ hoặc nhân, nàng nhìn bạch y nam tử, khoe miệng hoa đào nở nụ cười điên đảo, trong giọng có phần làm nũng:

- Ca ca, chúng ta cùng xuống núi đi.

Bạch y nam tử đứng đó, trên gương mặt lạnh nhạt điềm tĩnh, ánh mắt toát chút giận dữ, thanh âm lạnh băng:

- Không được.

Khuyết Thu Nguyệt làm nũng. Hừ, ở nơi này chán chết, nàng muốn ra ngoài khám phá giang hồ, muốn ngao du sơn thủy, muốn khám phá mỹ nam mỹ nữ, họa thủy Tam Quốc a, nàng muốn a, nghĩ thế nàng càng làm nũng hơn:

- Đi mà ca ca.

Khuyết Hạo Nhiên nhéo mi, hắn sao không biết ý định của nàng. Nghĩ đến nàng dụ hoặc người khác, lòng hắn cảm thấy không thoải mái, chỉ cần bất kỳ ai chạm đến nàng đủ làm hắn phát điên. Hắn không thể để chuyện đó xảy ra được, hắn thật sự giận dữ, thanh âm lạnh toát:

- Không được là không được.

Ca ca thật sự bướng bỉnh. Nàng muốn xuống núi a, nàng muốn khám phá hồng trần, không thể ở đây suốt đời được. Nếu không cầu xin được, thì nàng càng muốn đi hơn. Hừ, không thèm, nàng sẽ nhất định xuống núi:

- Nếu ca không cho, muội càng muốn đi! Dù phải trốn muội cũng sẽ làm.

Khuyết Hạo Nhiên tức giận, gương mặt băng lãnh:

- Muội... Hừ, nếu muội dám trốn, đừng nói là xuống núi, ngay cả ra khỏi nhà ta đảm bảo đến một bước chân muội cũng đừng hòng bước.

Khuôn mặt Khuyết Thu Nguyệt nhăn lại, đôi môi đỏ mọng chu ra, hai mắt long lanh sắp khóc nhìn đến mị hoặc nhân, làm người ta thấy mềm lòng, thương tiếc. Cuối cùng cũng phải xài đến nước mắt. Không chịu đâu a, hôm nay dù thế nào nàng cũng phải xuống núi du ngoạn một phen:

- Ca, huynh quá đáng lắm! Muội chỉ là muốn xuất cốc một thời gian để thay đổi không khí thôi, không thể lúc nào cũng ở mãi một nơi được. Sao ca lại cấm muội? Chẳng lẽ ca ca, huynh hết thương muội rồi sao?

Nhìn Khuyết Thu Nguyệt khóc, Khuyết Hạo Nhiên cảm thấy đau lòng không thôi. Có trời mới biết là hắn sợ nhất chính là nhìn thấy muội muội mà hắn vô cùng yêu thương rơi nước mắt. Nhưng nghĩ đến cảnh khi xuống núi, nàng sẽ dụ cả một đám oanh oanh yến yến thì hắn thấy lửa giận lại bốc lên ngùn ngụt. Không được, nhất định không được để cho bất cứ ai chiếm ngưỡng về mị hoặc của nàng, điều đó chỉ thuộc về một mình Khuyết Hạo Nhiên hắn thôi. Nghĩ đến đây, Khuyết Hạo Nhiên khôi phục sự lạnh lùng vốn có:

- Không phải là ca ca không thương muội mà là ca ca lo cho muội. Bên ngoài thị phi đầy rẫy, muội xuống núi sẽ rất nguy hiểm... Chuyện này ta nhất quyết không đồng ý.

Thấy thái độ kiên quyết đó, nàng biết lần này dù nàng có dùng cách nào thì cũng không thể làm lung lay được Khuyết Hạo Nhiên. Nàng đành quay người trở về gian nhà ở vườn hoa trong thung lũng, nhưng trong đầu nàng đã nghĩ được cách trốn đi mà không để ai phát hiện.

Khuyết Hạo Nhiên nhìn bóng lưng của Khuyết Thu Nguyệt mà thở dài ngao ngán. Hai, đến bao giờ thì nàng mới chịu hiểu cho nỗi lòng của hắn đây?! Hắn muốn nàng biết mọi điều hắn làm đều là vì nàng, vì hắn yêu nàng. Vẫn biết là trái với luân lý nhưng hắn không thể dừng mà cứ sa chân vào. Nhưng nàng mãi mãi chẳng hiểu được.

Khuyết Hạo Nhiên đứng đó, trên cành hoa đào, gió thổi khiến cho mái tóc cùng vạt áo tung bay, một vẻ đẹp quá đỗi hư ảo. Như một vị thiên tiên ngẩn ngơ nhìn trời đất bao la, nhưng trong đôi mắt xinh đẹp đó lại ẩn chứa nỗi cô đơn cùng xót xa đến tận cùng.

Đêm đến, khi mọi vật chìm trong bóng đêm, có một bóng người từ trong thung lũng vọt ra, thân mặc huyết y, mái tóc đen tuyền được cột cao tung bay trong gió, đeo mạn che mặt chỉ để lộ ra đôi đồng tử lấp lánh tựa như những vì sao trên bầu trời. Đẹp một cách bí ẩn và yêu mị. Đó không ai khác chính là Khuyết Thu Nguyệt sau khi đã cho ca ca của mình ăn một loại quả khiến người ta chìm vào giấc ngủ sâu, sau hai ngày mới có thể tỉnh lại.

Quay lại nhìn gian nhà lần cuối, nàng hỏi lỗi:

- Ca, hãy tha lỗi cho muội, muội thực sự không thể ở lại nơi này thêm một giây một phút nào nữa. Nhưng muội hứa với huynh nhất định sẽ chăm sóc tốt cho bản thân, vậy nên khi tỉnh lại huynh đừng nên đi tìm muội cũng đừng giận muội.

Nói xong nàng quay người rời đi, trong thâm tâm háo hức vô cùng. Ha ha ha, cuối cùng cũng xuất cốc, lần này nàng nhất định ngao du tứ phương, họa thủy nhân gian.

Sau này nhân gian truyền miệng, huyết y nữ nhân, tay cầm ngân tiêu, chu du thiên hạ, để lại bao tai ương. Vô tâm phế vật nữ nhân, bao sinh linh vì nàng lâm than, vì nàng máu chảy thành sông, nhưng mãi mãi không đổi được một ánh nhìn của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Khuyết Thế Họa Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Gặp gỡ Nam Cung Thiên

Trong cánh rừng rậm phía Nam Thủy Quốc, một nữ nhân khuynh quốc khuynh thành vẫn đang tiêu sái bước đi. Mái tóc đen nhánh phát phơ trong gió, làn da trắng, mịn màng làm nổi bật đôi đồng tử xinh đẹp hút hồn, cảnh vật xung quanh đều phải rung rinh trước dung nhan mỹ miều ấy.

Thiên a, tiêu sái gì mà tiêu sái! Đi cả ngày trời vẫn không tìm được đường ra khỏi khu rừng, chân tay thì gãi dòi, bụng thì đói meo, nàng thực sự không còn đủ sức để đi tiếp nữa a.

Bỗng nàng nghe phía trước có tiếng nước liên chạy lại xem. Oa, là một hồ nước rất lớn a, xem ra ông trời vẫn còn thương người ở hiền. Nàng tiến lại gần, lấy tay hứng nước uống, chợt có suy nghĩ xoẹt qua trong đầu nàng, hay là nhân cơ hội này tắm rửa một phen. Nghĩ là làm, nàng thoát đi bộ y phục, tháo mạn che mặt để lộ dung nhan xinh đẹp rồi nhảy xuống hồ.

Cách đó không xa có một đám người và ngựa, trong số họ nổi bật là vị thiếu niên mặc lam y, gương mặt anh tuấn, khí chất tao nhã, một cái nhấc tay cũng tỏa ra sự thanh cao, dịu dàng. Vị mỹ thiếu niên đó chính là Nam Cung Thiên - đứa con trai duy nhất của võ lâm minh chủ Thủy Quốc. Hắn được biết đến là đệ nhất mỹ nam Thủy Quốc, lịch sự, tao nhã, dịu dàng với nữ nhân khiến cho bao tiểu thư khuê các thầm thương trộm nhớ nhưng khi đã đắc tội thì hắn không khác gì ác quỷ đội lốt người. Lần này đến Kim Quốc là để tham gia đại hội võ lâm hàng năm được tổ chức, hiện tại đang trên đường trở về Thủy Quốc và đang tạm thời nghỉ chân.

- Chúng ta tạm thời nghỉ chân ở đây, ngựa cũng đã mệt, nghỉ ngơi một lát rồi tiếp tục lên đường. Bây giờ ta sẽ đi xem xung quanh, lát nữa sẽ quay lại.

Nam Cung Thiên lên tiếng, cách ăn nói đúng là khác xa với bọn công tử chỉ biết ăn không ngồi rồi, ăn nói với hạ nhân cũng hết sức lịch sự, khiêm tốn, thật khiến cho người ta ngưỡng mộ. Những người khác không phản đối, đồng thanh:

- Vâng.

Đi sâu vào trong rừng, Nam Cung Thiên đột nhiên nghe thấy có tiếng nước cùng tiếng ngâm nga của ai đó, đến gần thì hắn khựng lại, mắt mở to, hô hấp như ngừng lại trước những gì hắn đang thấy. Dưới hồ một mỹ nhân đang tắm, nàng quay lưng lại phía hắn, ánh nắng chiếu lên tấm lưng trắng trẻo trần trụi của nàng, nhìn nàng như một tinh linh không thuộc thế giới này. Khi nàng quay mặt lại, Nam Cung Thiên không khỏi hít một ngụm khí lạnh. Thiên a, sao trên đời lại có một mỹ nhân tuyệt thế đến như vậy, gương mặt xinh đẹp tựa yêu tinh quyến rũ lòng người, yêu mị, quyến rũ khiến cho người ta không có lối thoát. Mãi chìm đắm trong suy nghĩ của mình cho đến khi:

- Á...á...á! Rắn! Có Rắn!

Giật mình thoát khỏi dòng suy nghĩ, Nam Cung Thiên thấy trước mặt Khuyết Thu Nguyệt đã lên bờ nhưng đối diện nàng là một con rắn hổ mang màu đen viền đỏ đang tiến lại gần. Khuyết Thu Nguyệt đứng im như phỗng, không cử động cũng không chạy thì bỗng con rắn hổ mang lao tới, nàng sợ hãi nhắm mắt lại không dám nhìn.

- Phập!

Nghe tiếng, Khuyết Thu Nguyệt nghĩ con rắn hổ mang đã cắn nàng nhưng tại sao nàng lại không cảm thấy gì? Mở mắt ra thì nàng thấy thân nó bị một thanh kiếm đâm xuyên qua, nhìn lại bản thân mới nhận ra là mình đang ở trong vòng tay của ai đó. Thì ra sau khi chứng kiến sự việc thì Nam Cung Thiên đã không chần chừ mà lao đến ôm Khuyết Thu Nguyệt vào lòng rồi lấy thanh kiếm bên hông một nhát đâm chết con rắn hổ mang.

Quay trở lại, bây giờ hai người đang ở trong tư thế rất ái muội, nữ nhân thì không một mảnh vải che thân, nam nhân thì siết chặt nữ nhân trong lòng. Nhìn lại tình hình, Khuyết Thu Nguyệt vội vàng đẩy Nam Cung Thiên ra, nhanh chóng lấy bộ y phục mặc vào. Nhận thấy mình lúống cuống, Nam Cung Thiên đỏ mặt, quay mặt đi hướng khác, ho khan một tiếng:

- Thật xin lỗi, đã mạo phạm đến vị cô nương đây nhưng vì cô nương gặp nguy nên tại hạ mới... Dù sao cũng mong cô nương thứ tội.

Nam Cung Thiên than vãn trong lòng. Hai, lần đầu gặp mặt sao lại xảy ra chuyện như vậy? Nếu để lại ấn tượng xấu trong lòng mỹ nhân thì sau này hắn biết phải làm sao đây? Hắn lần đầu tiên trong đời rung động với một nữ nhân, trước đây hắn không cần làm gì cũng có nữ nhân vây quanh, họ vì hắn mà nguyện hiến dâng tất cả nhưng hắn chỉ lịch sự từ chối. Giờ đây hắn đã gặp được nữ nhân khiến hắn yêu thích nhưng lại trong một tình huống éo le hết sức, hắn chỉ có thể thờ dài.

Khuyết Thu Nguyệt sau khi thay xong y phục bước ra, nói lời cảm tạ với vị ân nhân của mình:

- Đa tạ ơn cứu giúp của công tử, sau này nếu có cơ hội tiểu nữ nhất định sẽ đền đáp, công tử cũng không cần quá để ý đến chuyện hồi này...

Nói đến đây nàng ngừng lại, cúi đầu nhìn mặt đất, không dám ngẩng đầu lên. Trên mặt Nam Cung Thiên cũng hiện lên vẻ khó xử, vội cười trừ chuyện qua chủ đề:

- A, nói này giờ xin hỏi quý danh của cô nương, tại hạ tên Nam Cung Thiên.

Bây giờ Khuyết Thu Nguyệt mới dám ngẩng đầu lên trả lời:

- Tiểu nữ tên Khuyết...

Nói đến đây nàng bỗng cảm thấy trời đất tối sầm lại, nàng ngất đi lại một lần nữa trong vòng tay của Nam Cung Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Họa Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Ngũ quốc

- Ừm...

Khuyết Thu Nguyệt rên một tiếng thật nhỏ, hàng lông mi dài như cánh bướm giật giật nhẹ rồi dần dần mở mắt ra. Thứ đầu tiên đập vào mắt nàng là màn che màu lục, nàng cố gắng xoay đầu nhìn xung quanh thì phát hiện mình đang ở trong một căn phòng xa lạ, đồ đạc bằng gỗ thoạt nhìn có vẻ rất tốt, xung quanh có đặt thêm vài bình gốm sứ nhìn quý giá.

Nàng cố dùng chút sức lực để gượng dậy, vắt óc nhớ xem đã xảy ra chuyện gì. Ừ...rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra? Nàng nhớ là nàng trốn ra khỏi cốc, lạc trong khu rừng, sau đó bị một con rắn tấn công rồi nàng được cứu, sau đó thì... Nghĩ đến đây đầu nàng đau như búa bổ, nàng lấy tay ôm đầu, khuôn mặt nhăn nhó. Đúng lúc đó cánh cửa phòng mở ra, một tiểu cô nương gương mặt thanh tú bước vào với một chén thuốc trên tay. Thấy Khuyết Thu Nguyệt ngồi trên giường ôm đầu liên vội vàng đặt chén thuốc xuống chạy lại hỏi han:

- Cô nương... Cô nương không sao chứ? Có phải thấy không khỏe không? Nếu có thì nô tì lập tức đi mời đại phu.

Nhìn tiểu cô nương xa lạ hấp tấp, cuống quýt như vậy, Khuyết Thu Nguyệt không khỏi phì cười một tiếng. Thấy nàng cười, tiểu cô nương không khỏi ngẩn ra, mọi hành động đều ngừng lại. Thật không ngờ trên đời lại có người đẹp đến như vậy, khi nàng không cười đã xinh đẹp hóp hờn, lại mang một chút gì đó bí ẩn rồi, vậy mà khi cười lên lại càng tuyệt mỹ không lời nào có thể tả được, đẹp đến mức đến nữ nhân nhìn cũng không khỏi thất thần. Xem ra danh hiệu đệ nhất mỹ nhân Thủy Quốc sắp đổi chủ rồi.

Cười xong, nhìn lại tiểu cô nương đang ngắm mình đến thất thần kia, nàng không khỏi tự hào với sức quyến rũ của mình. Nàng nhìn xung quanh một lần nữa, đột nhiên nhớ ra là vẫn chưa biết đây là đâu hay tại sao mình lại ở đây, nàng quay lại hỏi:

- Xin hỏi cô nương tên là gì? Nơi đây là đâu? Tại sao ta lại ở đây?

Nghe nàng hỏi, tiểu cô nương kia mới giật mình, trên mặt xuất hiện vài tia ngượng ngùng nhưng sau đó liền nhanh chóng trả lời:

- Nô tì tên Tiểu Vận, hiện tại cô nương đang ở Nam Cung gia, là thiếu gia của chúng tôi đưa cô đến đây.

Khuyết Thu Nguyệt nghi hoặc, nàng là lần đầu tiên rời khỏi cốc nên không biết cái gì nha. Nàng hỏi lại:

- Thiếu gia của mọi người là ai? Còn nữa, Nam Cung gia này chính xác là ở đâu?

Tiểu Vận tròn tròn mắt ngạc nhiên, thiếu gia của bọn họ là đệ nhất mỹ nam Thủy Quốc, đứng tên trong hàng ngũ Thất đại tài tử được người người biết đến, ngưỡng mộ vậy mà cô nương này lại không biết thì chắc chắn là người từ trên trời rơi xuống. Nam Cung gia danh tiếng vang dội ở Thủy Quốc mà nàng còn không biết thì chắc chắn nàng cũng không biết gì về Ngũ đại gia tộc nổi tiếng của Ngũ quốc rồi. Tạm thời bỏ qua những phân vân trong lòng, Tiểu Vận giải thích kỹ mọi việc cho Khuyết Thu Nguyệt:

- Cô là người từ nơi khác đến có đúng không? Nếu cô nương muốn biết thì nô tì sẽ nói cho cô nương biết. Nơi đây là Ngũ Quốc gồm Kim Quốc, Mộc Quốc, Thủy Quốc, Hỏa Quốc và Thổ Quốc, mỗi nơi đều có một gia tộc đứng đầu, được biết đến là Ngũ đại gia tộc hùng mạnh nhất. Mộc Quốc đứng đầu là Tư Đàm gia, Hỏa Quốc là Tề Li gia, Kim Quốc là Hàm Lưu gia và Thổ Quốc là Bạch Cô gia. Hiện tại cô nương đang ở Thủy Quốc, Nam Cung gia là gia tộc đứng đầu ở đây, lão gia của chúng tôi là võ lâm minh chủ Thủy Quốc - Nam Cung Kiên, còn thiếu gia là nữ nam số một Thủy Quốc, một trong Thất đại tài tử nổi danh thiên hạ - Nam Cung Thiên...

Vị cô nương Tiểu Vận này thực sự rất thú vị a, khi kể còn kèm theo một số động tác để thể hiện sự vĩ đại nữa chứ, đôi mắt thì sáng rực lên làm nàng cảm thấy buồn cười. Đang chăm chú nghe thì cửa phòng lại mở ra...

Bạn đang đọc truyện *Khuyết Thế Họa Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Bắt đầu một cuộc sống mới

Cánh cửa lại một lần nữa mở ra, bước vào lần này là vị thiếu niên trẻ tuổi ngũ quan anh tuấn như điêu khắc, mái tóc đen dài xõa trên vai, bạch y khiến cho hắn giống như một vị tiên nhân xinh đẹp thoát tục. Thấy người vừa mới vào, Tiểu Vận lấy lại bộ dạng nghiêm túc, đứng ngay ngắn cúi chào:

- Thiếu gia đã trở về.

Nàng bây giờ mới có cơ hội nhìn rõ ân nhân cứu mạng của mình. Thực sự rất đẹp a, nếu đem so sánh với ca ca thì đúng kẻ tám lạng người nửa cân. Khuyết Thu Nguyệt thầm ca ngợi trong lòng.

Thấy nữ nhân mình để ý nhìn mình chằm chằm đánh giá, Nam Cung Thiên bối rối né tránh ánh mắt của nàng, trên mặt không tự nhiên nổi lên hai rặng mây hồng. Nhìn ra sự bối rối trong mắt Nam Cung Thiên, Khuyết Thu Nguyệt cũng ngừng việc đánh giá lại, lên tiếng trước:

- Tiểu nữ tên Khuyết Thu Nguyệt, Nam Cung thiếu gia đã có ơn cứu mạng vậy mà tiểu nữ lại làm phiền thể này thì thật ngại quá.

Vội lấy lại dáng vẻ bình thường, Nam Cung Thiên nở nụ cười sáng lạng tựa như ánh mặt trời ấm áp, nhẹ nhàng đáp:

- Không phiền! Cô nương là vì không ăn uống gì nên kiệt sức, ngâm trong nước khá lâu lại bị kinh sợ cho nên mới ngất đi. Ta thấy cô nương nên tạm thời ở lại Nam Cung gia để nghỉ ngơi dưỡng sức.

Nghe vậy nàng rất bất ngờ, không ngờ vị Nam Cung thiếu gia này lại hào phóng như vậy, không những ra tay giúp đỡ nàng mà còn cho nàng tá túc. Thôi, dù sao hiện tại nàng cũng cần nghỉ ngơi, đồng thời phải kiếm chút tiền để sau này đi đường còn dùng. Nhìn lại thấy vẻ mặt mong chờ của Nam Cung Thiên, nàng lịch sự đáp lại:

- Nếu công tử đã thấy không phiền thì tiểu nữ cung kính không bằng tuân mệnh.

Nam Cung Thiên tâm tình kích động, vậy là sau này hắn sẽ có nhiều cơ hội để ở chung với nàng rồi. Chợt nhớ ra điều gì đó, hắn kiềm chế cảm xúc đang dâng trào, quay lại hỏi:

- Cho tại hạ mạn phép hỏi điều này. Cô nương là người ở đâu đến? Tại sao lại đi lạc trong khu rừng đó?

Câu hỏi của Nam Cung Thiên làm nàng giật thót. Trả lời sao bây giờ? Chẳng lẽ lại nói mẫu thân cùng phụ thân nàng chính là Lam Nhược Uyển tiên tử và Hồ yêu công tử Khuyết Vô Song đã một thời xưng danh thiên hạ hay sao? Không được! Nói như vậy lỡ bị đồn ra ngoài thì sẽ không hay cho lắm, hay tốt nhất là bịa ra một thân phận nào đó. Nàng nghĩ xong, hướng Nam Cung Thiên trả lời:

- Tiểu nữ đến từ một ngôi làng nhỏ cách đây rất xa, nhà tiểu nữ rất nghèo, lần này đi cùng cha mẹ và ca ca đến đây làm ăn. Ngờ đâu đi đường lại gặp phải bọn sơn tặc, bọn chúng cướp hết tiền bạc rồi còn giết chết cha mẹ tiểu nữ, ca ca của tiểu nữ thì biến mất không rõ tung tích, bây giờ tiểu nữ chỉ còn một mình...

Khuyết Thu Nguyệt vắt óc nghĩ ra một câu chuyện đáng thương hết sức, khi kể thì vẻ mặt tỏ ra đau buồn, đôi mắt ướt nước chốc người thương khiến người ta không tin cũng không được.

Nam Cung Thiên nghe xong không tránh khỏi đau lòng, không ngờ nàng đã phải chịu nhiều khổ sở như vậy, từ nay hắn hạ quyết tâm sẽ bảo hộ nàng thật tốt, không để nàng chịu thêm bất kì khổ sở nào nữa. Hắn dịu dàng an ủi nàng:

- Chuyện cũng đã qua rồi, cô nương xin hãy nén đau buồn đừng làm ảnh hưởng đến sức khỏe. Hiện tại cô nương hãy nghỉ ngơi đi, ngày mai tại hạ sẽ lại

đến thăm.

Rồi quay qua Tiểu Vận dặn dò:

- Hãy chăm sóc cho Khuyết cô nương thật tốt, có chuyện gì liền báo lại cho ta.

Tiểu Vận cung kính đáp:

- Vâng thưa thiếu gia.

Nhìn Khuyết Thu Nguyệt lần cuối, trong đôi mắt chứa đầy sự yêu thương, chân trọng rồi Nam Cung Thiên mới quay người rời đi.

Sau khi bóng dáng Nam Cung Thiên biến mất khỏi tầm mắt, nàng mới thả lỏng, nói dối thực sự không dễ tí nào a. Tiểu Vận ngay lập tức liền chạy lại lau lo:

- Cô nương thật là lợi hại a, nô tình chưa từng thấy thiếu gia chăm sóc ai chu đáo như vậy đâu a. Thật là bội phục!

Nàng không nói gì chỉ cười cho qua. Cuộc sống sau khi bước vào giang hồ của nàng đã bắt đầu, mọi chuyện sẽ thú vị lắm đây.

Bạn đang đọc truyện *Khuyết Thế Họa Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Đền ơn đáp nghĩa (Thượng)

Trong hoa viên, bên cạnh hồ nước một mỹ nhân đang ngắm người ngắm hoa. Vẫn một bộ huyết y yêu diễm, mái tóc ba ngàn sợi được búi lên bằng một cây trâm ngọc, gương mặt khuynh quốc khuynh thành dùng mạn sa che lại hấp dẫn đến kì lạ, phong tình vạn chủng.

Khuyết Thu Nguyệt ở lại Nam Cung gia cũng được một thời gian rồi, những ngày đó ngoài ăn với ngủ thì cũng chỉ ra hoa viên thưởng hoa. Mỗi ngày trôi qua đối với nàng thực sự rất nhàm chán, may ra còn có Tiểu Vận ở bên cạnh bầu bạn, trò chuyện với nàng. Nam Cung Thiên cũng thường xuyên đến thăm nàng, dần dần số lần đến thăm chỉ tăng chứ không giảm, đôi khi còn tặng nàng y phục với trang sức.

Nam Cung Thiên chăm lo nàng như vậy làm nàng nhớ đến ca ca của nàng, ca ca dù lạnh lùng nhưng luôn luôn chăm sóc, bảo hộ nàng. Nghĩ đến Khuyết Hạo Nhiên, Khuyết Thu Nguyệt thầm thở dài trong lòng. Chắc đến lúc này ca ca đã tỉnh rồi, nhất định là đang nổi trận lôi đình đây, mong sao ca ca đừng đi kiếm nàng là được nếu không nàng sẽ bị nhốt trong Vu Hồn cốc cả đời mất.

Đang chìm đắm trong những suy nghĩ thì từ xa một giọng nói dịu dàng quen thuộc cất lên, các hạ nhân ở đây cũng không lấy gì làm lạ vì họ biết thiếu gia nhà họ đã phải lòng vị cô nương xinh đẹp kia rồi.

- Khuyết cô nương, hôm nay sức khỏe của cô thế nào?

Hôm nay Nam Cung Thiên lại đến thăm nàng, thật ra hắn đã ngắm nàng được một lúc rồi. Khi thấy bóng dáng thướt tha yêu kiều kia hắn không thể điều khiển trái tim mình đập chậm lại, nàng xinh đẹp, huyền hoặc lại dịu dàng khiến cho hắn trầm mê. Đôi lúc hắn muốn đến bên cạnh ôm nàng vào lòng bảo vệ nàng thật tốt, nhưng hắn sợ...sợ nàng đẩy hắn ra, sợ nàng dùng đôi mắt phòng bị nhìn hắn, sợ nàng xa lánh hắn. Vì thế nên những ngày này hắn không làm gì quá giới hạn cả, chỉ đơn giản là hỏi thăm sức khỏe của nàng, tặng nàng ít đồ và trò chuyện với nàng thôi.

Nhìn bóng dáng bạch y đang tiến lại gần, nàng đứng dậy, cười đáp:

- Đa tạ Nam Cung thiếu gia quan tâm, tiểu nữ đã hoàn toàn bình phục rồi. mấy ngày nay được Nam Cung thiếu gia chiếu cố như vậy, tiểu nữ thực sự vô cùng cảm kích.

Nàng dịu dàng như vậy, lương thiện như vậy, mỗi lời nàng nói ra đều khiến trái tim hắn cảm thấy ngọt ngào vô cùng. Hắn nhìn nàng triu mến, đôi mắt tràn đầy tình yêu da diết làm cho nàng không dám nhìn thẳng vào nó.

Đang trong khung cảnh lãng mạn thì bỗng có một tên hạ nhân chạy vào, gương mặt hốt hoảng, vội vàng quỳ xuống báo:

- Thiếu gia có chuyện không hay rồi! Lão... Lão gia ra trúng độc rất nặng, hiện tại tính mạng đang rất nguy hiểm, người hãy mau đến xem.

Nam Cung Thiên sửng sốt, gương mặt sợ hãi, lo lắng hỏi lại:

- Ngươi nói sao? Tính mạng của phụ thân đang... Tại sao lại xảy ra chuyện như vậy?

Không để tên hạ nhân kịp trả lời, Nam Cung Thiên vội vã hướng thư phòng chạy đến. Khuyết Thu Nguyệt đứng bên cạnh nghe xong liền gọi Tiểu Vận:

- Tiểu Vận, muội mau đưa ta đến chỗ Nam Cung lão gia.

Tiểu Vận không hiểu tại sao nàng lại tự nhiên muốn gặp lão gia, thắc mắc hỏi:

- Nguyệt tỷ, tại sao tỷ lại muốn đến đó?

Thấy vẻ mặt tò mò của Tiểu Vận, nàng cười nhẹ nói:

- Ta muốn xem Nam Cung lão gia trúng độc gì, có thể ta sẽ trị được loại độc đó.

Tiểu Vận nghe xong, vui mừng reo lên:

- Thật sao? Vậy thì tốt quá! Thư phòng của lão gia cũng không xa lắm, để muội dẫn tỷ đi.

Rồi cả hai cùng hướng thư phòng đi tới.

Khi Nam Cung Thiên đến nơi thì thấy mẫu thân đang ngồi bên giường khóc nức nở, phụ thân nằm trên giường chân tay run lẩy bẩy, mặt tái mét, một lúc lại thổ huyết. Hắn chạy gần lại. Thấy hắn, Nam Cung phu nhân đứng lên chạy tới chỗ hắn vừa khóc vừa thúc dục:

- Thiên Nhi à...hức...phụ thân con...phụ thân con...hức...không biết tại sao lại trúng độc, ta...hức...ta đã mời rất nhiều thần y...hức...nhưng không ai biết đó là loại độc gì cả. Họ chỉ nói...hức...nếu không nhanh chóng giải độc thì...hức...thì hai canh giờ sau sẽ...hức...sẽ bị dày vò trong đau đớn đến chết hu...hu...hu. Con hãy mau nghĩ cách gì đi!

Nam Cung Thiên cảm thấy đầu óc như trống rỗng, không tin vào những điều mình vừa nghe, bàn tay nắm chặt lại kêu rắc rắc, đôi mắt đỏ ngầu, hắn thề nếu hắn tìm được kẻ chủ mưu thì hắn sẽ khiến kẻ đó sống không được mà chết cũng không xong. Nhìn lại mẫu thân của mình, hắn chỉ biết ôm người và nhẹ nhàng an ủi.

Đúng lúc đó Khuyết Thu Nguyệt bước vào, thấy những việc diễn ra trước mắt nàng cảm thấy đau lòng thay cho Nam Cung Thiên. Có lẽ đã đến lúc trả ơn rồi, nếu để lâu sẽ rất áy náy. Dù sao thì nàng cũng là con của Lam Nhược Uyển tiên tử, có loại độc nào làm khó được nàng sao.

Bước đến gần, nàng lên tiếng:

- Nam Cung phu nhân, Nam Cung thiếu gia, hay là để tiểu nữ xem thử xem sao.

Ngay từ lúc thấy Khuyết Thu Nguyệt đi theo hắn đã thấy bất ngờ rồi, bây giờ nàng lại nói muốn xem qua thì hắn lại càng ngạc nhiên.

- Khuyết cô nương, chẳng lẽ cô biết chữa bệnh sao?

Nàng lắc đầu phủ nhận:

- Không phải, chỉ là trước kia sống ở trong làng tiểu nữ đã tiếp xúc qua khá nhiều loại độc lạ nên cũng có thể gọi là biết chút ít. Dù không chắc chắn nhưng tiểu nữ cũng muốn thử xem thế nào.

Nam Cung phu nhân nghe vậy vội hướng nàng quỳ xuống, nắm lấy tay nàng, khẩn khoản cầu xin:

- Cô nương, nếu cô nương có thể cứu được lão gia, tôi nguyện làm trâu làm ngựa cho cô cả đời.

Nàng gạt mình lúng túng, nhanh chóng đỡ Nam Cung phu nhân dậy:

- Phu nhân không cần phải như vậy, Nam Cung thiếu gia đã có ơn với tiểu nữ vậy nên đây vốn là việc tiểu nữ nên làm. Tiểu nữ nhất định sẽ cố gắng cứu sống Nam Cung lão gia.

Nói xong, nàng quay sang Nam Cung Thiên đang lo lắng nhìn nàng mỉm cười trấn an rồi hướng phía giường bước tới.

Khi nàng đưa tay ra bắt mạch, nàng ngay lập tức hốt hoảng. Đây là...

Bạn đang đọc truyện *Khuyết Thế Họa Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Đền ơn đáp nghĩa (Hạ)

Nam Cung Thiên thấy về mặt kinh hãi của nàng, lo lắng hỏi:

- Khuyết cô nương, thế nào rồi? Cô nương có biết đây là loại độc gì không?

Nghe Nam Cung Thiên hỏi nàng mới giật mình rồi nhanh chóng trấn tĩnh lại trả lời:

- Thật ra cũng không có gì, tiểu nữ chỉ không ngờ loại độc này cũng xuất hiện ở đây. Loại độc này gọi là Thanh Tâm tán, muốn nhận biết nó là một chuyện không dễ dàng. Trước đây trong làng tiểu nữ đã có người trúng loại độc này và đã chết, nhưng may mắn là bây giờ đã có thuốc giải độc vậy nên mọi người có thể yên tâm.

Nam Cung Thiên ngay lập tức thở thảo nhẹ nhõm, Nam Cung phu nhân cũng không kìm được vui mừng bật khóc nói:

- Vậy mong cô nương cứu lấy lão gia, chúng tôi sẽ không bao giờ quên ơn cô.

Nàng gật đầu đáp:

- Phu nhân yên tâm, việc ở đây cứ giao lại cho tiểu nữ, xin mọi người tạm thời chờ ở ngoài.

Rồi nàng quay sang Tiểu Vận đang đứng bên cạnh:

- Muội mau đi chuẩn bị mọi thứ rồi ở bên ngoài đợi ta.

Tiểu Vận vâng một tiếng rồi đi ra ngoài, những người khác cũng lần lượt đi ra để lại không gian cho Khuyết Thu Nguyệt. Lúc này nụ cười thường trực trên khuôn mặt nàng tắt ngúm, vẻ mặt lạnh đi, lập tức bắt tay vào giải độc.

Đầu tiên, nàng rút kim cắm vào những huyệt cần thiết để đẩy chất độc ra ngoài, từng mũi kim cắm trên người nhanh lẹ và chính xác, từng giọt mồ hôi cũng theo đó mà thấm đẫm cả trán. Sau khi cây kim cuối cùng cắm lên người Nam Cung lão gia, ngay lập tức ông phun một ngụm máu đen, sắc mặt đã đỡ hơn và lấy lại được một chút ý thức nhưng vẫn lâm vào hôn mê.

Tiếp đó, nàng lấy một cái bát nhỏ, đổ nước đầy bát rồi bỏ một viên giải độc vào, nghiền nát ra, khuấy nhẹ để tan vào nước. Sau đó, nàng cho Nam Cung lão gia uống rồi mới rút kim châm ra.

Sau khi xong xuôi, nàng kiểm tra lại mạch đã thấy ổn định, xem xét sắc mặt cũng đã thấy hồng hào trở lại, hơi thở cũng đã điều hoà hơn, độc đã hoàn toàn được giải trừ. Nàng mỉm cười hướng phía cửa bước ra.

Tất cả mọi người sau hơn nửa canh giờ chờ đợi, thấy Khuyết Thu Nguyệt bước ra Nam Cung phu nhân liền nhanh chóng chạy lại hỏi:

- Cô nương, lão gia thế nào rồi? Có giải được độc không?

Nàng nhẹ nhàng trấn an:

- Nam Cung lão gia hiện tại đã không sao rồi, độc đã được giải, chỉ cần nghỉ ngơi vài ngày là hoàn toàn bình phục.

Mọi người nghe xong mừng rỡ, Nam Cung phu nhân xúc động ôm chầm lấy nàng không ngừng nói đa tạ, Nam Cung Thiên bên cạnh ánh mắt thâm tình nhìn nàng.

- Cô nương đúng thực là thần tiên sống, đại ơn đại đức của cô ta thực sự không biết đền đáp thế nào.

Nàng đẩy nhẹ Nam Cung phu nhân ra, khiêm tốn nói:

- Xin phu nhân đừng nói như vậy, tiểu nữ thực sự không dám nhận. Tiểu nữ là mang ơn Nam Cung thiếu gia, hơn nữa cứu một mạng người còn hơn xây bảy tháp phù đồ, có ai lại thấy chết mà không cứu chứ.

Nam Cung phu nhân nhìn nàng hài lòng:

- Cô nương thật là lương thiện và tốt bụng. Ta thấy hay là cô nương hãy tạm thời ở lại Nam Cung gia làm khách một thời gian đi, ta chắc chắn khi lão gia tỉnh dậy ngài nhất định sẽ muốn gặp người đã cứu mình.

Thực ra ngay từ đầu bà đã để ý rồi, ánh mắt đứa con trai của bà luôn đặt trên người vị cô nương này, lần đầu bà thấy nó nhìn một vị cô nương dịu dàng và yêu thương đến như vậy. Mà bà cũng rất thích vị cô nương này, ăn nói lễ phép, lịch sự, cử chỉ tao nhã, trên người toát ra sức quyến rũ hút hồn người đối diện lại có tài chữa bệnh. Mặc dù đeo mặt nạ nhưng bà đảm bảo sau nó là một gương mặt rất xinh đẹp. Nếu vị cô nương này ở lại bên cạnh con trai bà thì bà cũng yên tâm phần nào.

Nhìn vị phu nhân đang nhìn nàng với ánh mắt mong chờ, lại quay sang phía Nam Cung Thiên và những người khác cũng đang nhìn nàng như vậy, nàng không biết làm gì đành chấp nhận, những việc khác sau này hẵng tính.

- Nếu phu nhân đã mời thì tiểu nữ rất lấy làm vinh hạnh. Xin phép phu nhân, bây giờ tiểu nữ muốn trở về nghỉ ngơi.

Nam Cung phu nhân cùng Nam Cung Thiên thấy nàng chấp thuận thì mừng ra mặt.

- Vậy cô nương hãy về nghỉ ngơi đi, hôm nay thật mệt mỏi cho cô nương rồi, khi nào có thời gian ta sẽ đến thăm cô.

Nàng mỉm cười, cúi đầu chào rồi cùng Tiểu Vận trở về. Nam Cung Thiên nhìn nàng rời đi mà trong lòng rung động không thôi. Tình yêu của hắn dành cho nàng lại tăng thêm một bậc rồi.

Buổi tối tại Nam Cung gia.

Khi tất cả mọi người chìm trong giấc ngủ thì căn phòng mà Khuyết Thu Nguyệt ở vẫn còn sáng đèn. Nàng đi qua đi lại trong phòng, trong đầu không ngừng suy nghĩ. Thực sự thì những điều nàng nói hôm nay đều là giả, nàng nói như vậy là để tránh bị nghi ngờ lung tung. Thanh Tâm tán mà nàng nói cũng là bịa ra, thực ra độc mà Nam Cung lão gia trúng tên gọi là Huyền Trùng tán - một trong Thập kì độc đã bị thất truyền, trên đời chỉ có một người duy nhất sử dụng loại độc này là phụ thân nàng, nhưng từ khi phụ thân nàng rời khỏi giang hồ thì nó cũng biến mất theo. Tại sao bây giờ nó lại xuất hiện ở đây?

Huyền Trùng tán là loại độc một khi đã trúng, nó không chỉ rút dần công lực cho đến khi chết, mà còn gây ảo giác khiến cho tâm của người trúng không bao giờ thoát khỏi nó. Đúng là nó không hề gây đau đớn, nhưng kết quả của nó lại vô cùng lớn. Nếu là người thường, chỉ cần một ngày là chết, nhưng nếu là cao thủ thì không quá năm ngày sẽ chết. Giải được mà nàng dùng là Hồi Tâm dược của mẫu thân nàng để lại, nó là thứ duy nhất có thể giải được Huyền Trùng tán. Nhưng hiện tại nàng chỉ thắc mắc là người nào đã dùng Huyền Trùng tán lên Nam Cung lão gia? Chính xác thì người đó có mục đích gì?

Đang suy nghĩ thì bỗng từ bên ngoài một mũi tên lao tới nàng, may mắn là nàng né kịp. Nàng vội xông ra ngoài, nhìn xung quanh không thấy ai liền quay vào trong. Nàng thấy trên mũi tên có buộc một tờ giấy, nàng mở ra xem, đọc xong nàng mở to mắt ngạc nhiên, trên giấy ghi là: "Người và những người liên quan đến người dùng hồng dược sống yên ổn."

Người này rốt cuộc là ai? Tại sao lại biết nàng? Từ nhỏ đến lớn nàng chỉ ở trong cốc, không giao lưu với bất kì ai ngoại trừ ca ca của nàng thì làm sao mà gây thù chuốc oán với ai được! Không lẽ... Nàng bắt đầu ngờ vực. Không lẽ đây cũng chính là kẻ đã đầu độc Nam Cung lão gia sao? Những câu hỏi cứ lớn vồn trong đầu nàng, cả đêm nay nàng không ngủ.

Bên ngoài, trên cành cây, một hắc y nhân vẫn luôn theo dõi nhất cử nhất động của nàng. Đôi mắt sắc bén của hắn phát sáng trong đêm, một lúc sau hắn dùng khinh công biến mất trong màn đêm.

Bạn đang đọc truyện *Khuyết Thế Họa Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Tình địch xuất hiện? (Thượng)

Sau những việc xảy ra ngày hôm qua, Khuyết Thu Nguyệt quyết định hôm nay sẽ ra ngoài thành dạo chơi. Khoác lên bộ huyết y quen thuộc, trên người không mang bất kì đồ trang sức nào, mái tóc dài vẫn cao cài một bông hoa mẫu đơn đỏ, đeo mạn sa che đi khuôn mặt câu hồn chứng sinh. Nàng hải lòng nhìn bản thân mình trong gương, quay sang Tiểu Vận dẫn dò:

- Bây giờ ta ra ngoài, muội ở lại đây, nếu có người đến tìm ta thì bảo họ hôm khác hãy quay lại.

Tiểu Vận phụng phịu, không cam tâm nói:

- Muội biết rồi...

Nàng biết là cô nhóc này đang giận nàng vì không cho đi cùng, nàng bật cười, vỗ đầu Tiểu Vận nói:

- Ngoan nào! Khi về tỷ sẽ mua cho muội thật nhiều kẹo hồ có được không?

Tiểu vận bĩu môi, trừng mắt nhìn nàng:

- Tỷ đừng lúc nào cũng coi muội là trẻ con như vậy!

Nàng bắt đầu đi thò dài:

- Thôi được rồi! Tỷ đi đây!

Rồi nàng nhanh chóng biến mất sau cách cửa.

Kinh thành Thủy Quốc.

Đúng như lời Tiểu Vận đã kể, kinh thành ở đây thực sự rất phồn hoa a. Người dân đi lại tấp tập, khắp nơi còn trang trí hoa và đèn lồng, hẳn là sắp tới sẽ có lễ hội gì đó đây.

Nàng nhìn ngó xung quanh. Bỗng nàng dừng lại trước một gian hàng bán đồ trang sức, ông lão bán hàng thấy nàng ghé lại liền niềm nở chào đón:

- Cô nương, đồ trang sức ở đây rất đẹp, cô hãy chọn bất kì món đồ nào mà cô ưng ý.

Không để tâm đến lời nói của ông lão bán hàng, nàng nhìn qua nhìn lại, thu hút ánh nhìn của nàng là đôi ngọc bội long phụng làm từ lam ngọc thạch đơn giản mà đẹp mắt. Nàng cầm lên ngắm nghía. Quyết định rồi, nàng sẽ mua đôi ngọc bội này, phụng ngọc bội nàng sẽ giữ, còn long ngọc bội sau này nàng sẽ tặng cho ca ca.

Ngay khi nàng định trả tiền thì một cánh tay vuron tới dặt lấy hai miếng ngọc bội từ tay nàng. Nàng nhìn sang thì thấy một vị cô nương gương mặt thanh tú, ưa nhìn, nàng ta chạy lại phía vị cô nương đi phía sau, giờ hai miếng ngọc bội lên nói:

- Tiểu thư người nhìn xem, hai miếng ngọc bội này là một đôi, nếu người và Nam Cung công tử mỗi người giữ một miếng thì hai người chính là một đôi rồi.

Nam Cung công tử? Nàng chuyển tầm mắt lên vị cô nương phía sau. Oa, là một mỹ nhân a. Gương mặt xinh đẹp thoát tục, mắt ngọc mảy mề, mái tóc đen dài buông xõa cài thêm một hai cây châm bằng vàng đính đá quý, một bộ thanh y đơn điệu nhưng khiến cho nàng ta thêm yêu kiều động lòng người.

Những người qua đường đều hướng sự chú ý vào vị cô nương xinh đẹp kia, một số người tập trung lại xung quanh thành một đám đông, nàng nghe một số tiếng bàn tán:

- Kia không phải là Liễu tiểu thư của Liễu phủ sao?

- Liễu tiểu thư quả thật xinh đẹp như lời đồn, ước gì một lần trong đời được nàng để ý.

- Đúng là mơ tưởng hão huyền. Người ta là đệ nhất mỹ nhân người người mê, mình là cóc ghè mà cũng đòi ăn thịt thiên nga.

- Người nói cái gì?

- Thật không ngờ lại có ngày được tận mắt chiêm ngưỡng dung nhan xinh đẹp của đệ nhất mỹ nhân Thủy Quốc. Thực sự là có phúc trăm đời mà.

-

Bây giờ nàng mới hiểu, thì ra nàng ta chính là Đại tiểu thư của Liễu phủ Liễu Ngọc Khuê, là đệ nhất mỹ nhân Thủy Quốc mà Tiểu Vận đã nhắc đến. Không những vậy nàng ta còn là thanh mai trúc mã của Nam Cung Thiên, vì là con của chính thất nên nàng ta rất được chiều chuộng nhưng nàng ta lại không kiêu căng mà rất hiền lễ nghĩa nên cũng rất được lòng mọi người.

Chợt nhớ tới hai miếng ngọc bội, bỏ qua những suy nghĩ trong đầu, nàng tiến lên đưa tay giật lại:

- Xin thứ lỗi vị cô nương đây, ta nhìn thấy miếng ngọc bội này đầu tiên nên không thể nào nhường cho cô được.

Rồi nàng hướng ông lão bán hàng, lấy ngân lượng ra nói:

- Ta mua hai miếng ngọc bội này. Tiền đây, khỏi cần thối lại.

Quay lại nhìn hai người đang đứng như trời trồng vì bất ngờ kia, nàng nhếch miệng cười giảo hoạt rồi tiếp tục bước đi không quay đầu lại.

Liễu Ngọc Khuê cùng nha hoàn của mình sau khi nàng đi mới giật mình bừng tỉnh, vị nha hoàn kia bừng tỉnh nhanh nhất hướng nàng tức giận mắng:

- Người thật to gan, đồ tiểu thư thích mà người còn dám giành, người thực sự chán sống rồi.

Liễu Ngọc Khuê bước lên cản vị nha hoàn kia lại, bình tĩnh nói:

- Thôi được rồi Mạt Nhi, dù sao thì người ta cũng chọn trước mình, tranh với người ta như vậy là không được hay cho lắm.

Vị nha hoàn tên Mạt Nhi kia vẫn bất mãn lên tiếng:

- Nhưng mà tiểu thư, nàng ta...

Liễu Ngọc Khuê nhẹ giọng mắng:

- Đủ rồi Mạt Nhi, ta không muốn nói về vấn đề này nữa. Mau đi kiểm chỗ nghỉ chân, ta mệt rồi.

Không còn cách nào khác, vị nha hoàn Mạt Nhi đành cho qua. Khi hai người rời đi, đám đông xung quanh cũng tản ra, đường phố lại nhộn nhịp như lúc ban đầu.

Thạch Trấn quán, hiện nay được biết là khách điểm nổi tiếng nhất ở Thủy Quốc, đồ ăn ở đây không những ngon mà thái độ phục vụ khách cũng rất tốt, không phân biệt giàu nghèo.

Khuết Thu Nguyệt lần đầu đến đây, ấn tượng đầu tiên là rất bình dị a. Chính giữa quán là quầy thu ngân, trên tường treo một vài câu đối, thực sự rất giản dị, không cầu kỳ. Tầng dưới là dành cho người dân bình thường, còn trên lầu là dành cho các tiểu thư công tử quyền quý.

Vị tiểu nhị thấy nàng liền nhanh chóng chạy lại tiếp đón:

- Xin hỏi khách quan cần gì?

Nàng nhìn vị tiểu nhị này đánh giá, đáng người thấp gầy, gương mặt nhìn rất trẻ cũng rất lanh lợi, xem ra không phải là loại người thấy tiền là sáng mắt. Nàng nói với vị tiểu nhị:

- Cho một bàn trên lầu, ở chỗ có tầm nhìn tốt nhất và mang những món ngon nhất của quán lên.

Vị tiểu nhị vâng một tiếng rồi dẫn nàng lên lầu. Nàng ngồi ở bàn gần ban công, có thể quan sát mọi thứ xung quanh dễ dàng. Khi tiểu nhị mang đồ ăn lên, nàng chưa kịp động đũa thì có một tiếng kêu cất lên:

- A! Sao lại là ngươi?

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Họa Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Tình địch xuất hiện? (Hạ)

Khuết Thu Nguyệt không quan tâm lắm đến tiếng kêu kia, dẫu sao cũng không phải nói nàng. Nàng cầm đũa và tiếp tục công việc trọng đại của mình là ăn, nàng thực sự rất là đói a.

Người kêu lên đó thấy nàng không thèm để ý đến mình thì tức giận lao đến trước mặt nàng, đập bàn một cái rầm rồi hét lên:

- Ta là đang nói chuyện với ngươi đó, ngươi còn dám không trả lời!

May mắn là lúc này quán vắng khách chứ nếu không thì thật mất mặt, nàng khó chịu ngẩng đầu lên nhìn thì thấy một vị cô nương trông rất quen mắt nhưng không nhớ ra là đã gặp ở đâu, thắc mắc hỏi:

- Xin hỏi vị cô nương đây là...?

Vị cô nương được nàng hỏi trợn mắt nhìn nàng, đầu như sắp bốc hỏa. Vừa gặp mới đây thôi mà nàng ta đã quên mình, thật là tức chết mà! Không sai, vị cô nương này không ai khác chính là nha hoàn của đệ nhất mỹ nhân Thủy Quốc Liễu Ngọc Khuê mà nàng vừa đụng độ - Mạt Nhi. Đôi mắt nha hoàn Mạt Nhi nhìn nàng như có lửa, chỉ tay vào nàng, vì quá giận dữ nên lắp bắp nói:

- Ngươi...ngươi...ngươi dám...

Nàng cau mày, trên đời nàng ghét nhất là bị chỉ thẳng vào mặt như vậy, có cảm giác như đang bị dạy bảo vậy. Thực khó chịu a! Nàng hất cánh tay ở trước mặt ra, nhếch môi khinh bỉ:

- Ngươi cái gì mà ngươi? Bộ ngươi bị mèo cắn mất lưỡi hay sao mà cứ lắp ba lắp bắp thế? Còn nữa, đừng bao giờ dùng cái tay bẩn thỉu đó chỉ vào mặt ta, ta ghét nhất điều đó.

Khuôn mặt Mạt Nhi lúc này đây đã đen hơn cả đ** nòi, nàng ta chỉ hận không thể ngay bây giờ cào xé Khuết Thu Nguyệt ra làm trăm mảnh. Nàng ta giờ tay định tát nàng thì có một giọng nói trong trẻo vang lên ngăn lại:

- Mạt Nhi, không được vô lễ.

Mạt Nhi và nàng cùng một lúc quay sang hướng giọng nói. Là Liễu đại tiểu thư đây mà, mới đây mà đã thay một bộ xiêm y khác rồi, một bộ bạch y tao nhã khiến nàng ta thêm vẻ thanh dật xuất trần. Nàng ta nhẹ nhàng bước tới gần nàng, cúi người nói:

- Ta dạy nha hoàn không nghiêm, đã đắc tội với vị cô nương đây, mong cô nương lượng thứ. Chúng ta đã có duyên vậy xin mạn phép hỏi quý danh của cô nương đây là...?

Nàng vẫn chưa rời tầm mắt khỏi vị tiểu thư này, nếu có người nhìn thấy nàng thế này nhất định sẽ bảo là nàng háo sắc. Thực chất thì nàng chỉ đơn giản là thích thưởng thức cái đẹp thôi.

Nàng đáp lại làm hai người bên cạnh há hốc mồm ngạc nhiên:

- Trước khi hỏi quý danh của người ta không phải là nên giới thiệu bản thân trước hay sao?

Vốn đã đen, khuôn mặt Mạt Nhi bây giờ lại còn đen hơn nữa, có khi còn đen hơn cả Bao Thanh Thiên rồi cũng nên. Liễu Ngọc Khuê về mặt hơi khó xử nhưng lúc sau vẫn bình tĩnh trả lời:

- Ta tên Liễu Ngọc Khuê, là đại tiểu thư của Liễu phủ. Còn đây là Mạt Nhi, nha hoàn của ta, đã theo ta từ nhỏ đến giờ.

Oa, quả nhiên là tiểu thư khuê các có khác, nói này giờ không có nửa điểm là tức giận, được giáo dục rất kỹ a.

- Ta là Khuyết Thu Nguyệt, lần đầu đến Thủy Quốc. Hiện tại ta đang tạm ở lại Nam Cung gia.

Nàng hứng thú nhìn biểu hiện của Liễu Ngọc Khuê. Quả đúng như nàng dự đoán, nàng ta nghe xong thì đứng ngây người, trong đôi mắt xuất hiện một tầng gợn sóng.

Đang trong không khí trầm mặc thì một giọng nói đầy ôn nhu cắt đứt suy nghĩ của mọi người.

- Khuyết cô nương thì ra nàng ở đây, ta tìm nàng từ sáng đến giờ.

Nàng nhìn sang Nam Cung Thiên đang tiến đến rồi nhìn sang Liễu Ngọc Khuê đang thất thần nhìn hắn, trong lòng nàng không khỏi thích thú. Sắp tới sẽ có kịch hay để xem rồi!

Nàng nhìn Nam Cung Thiên, thân thiết đáp:

- Để Nam Cung công tử phải bỏ công sức đi tìm thế này, tiểu nữ thật là có lỗi.

Nam Cung Thiên không nói gì chỉ cười, nhìn nàng chăm chú. Đột nhiên nhận ra sự có mặt của người bên cạnh, hắn quay sang thì thấy Liễu Ngọc Khuê đang nhìn hắn chăm chăm, ngạc nhiên hỏi:

- Khuê Nhi, muội cũng ở đây sao? Thật là trùng hợp! À, đây là Khuyết Thu Nguyệt cô nương, là ân nhân của Nam Cung gia, cô ấy đang tạm thời ở lại Nam Cung gia một thời gian.

Liễu Ngọc Khuê thấy Nam Cung Thiên cuối cùng cũng để ý đến mình thì mừng ra mặt, nhưng khi nghe hắn nói Khuyết Thu Nguyệt đang sống ở Nam Cung gia thì sắc mặt trầm xuống, hai tay tự động nắm chặt lại trong ống tay áo.

Thấy được sự khác lạ của Liễu Ngọc Khuê, Khuyết Thu Nguyệt cảm thán, lòng người thật khó đoán a. Nàng tốt bụng hỏi han:

- Liễu tiểu thư có phải thấy trong người không khỏe không? Nhìn sắc mặt của tiểu thư không tốt cho lắm.

Liễu Ngọc Khuê nhanh lấy lại bình tĩnh, trở lại dáng vẻ dịu dàng.

- Ta không sao! Chỉ là đầu hơi choáng một chút thôi.

Nàng tùy tiện kéo cánh tay áo của Nam Cung Thiên nói:

- Nam Cung thiếu gia, nếu Liễu tiểu thư thấy mệt thì hay là chúng ta cùng trở lại Nam Cung gia để Liễu tiểu thư nghỉ ngơi một lúc. Thiếu gia thấy ý kiến như vậy thế nào?

Nam Cung Thiên vẫn một nụ cười dịu dàng, ôn nhu đáp:

- Hào, vậy theo ý của Khuyết cô nương! Như vậy có được không Khuê Nhi?

Tầm mắt của Liễu Ngọc Khuê vẫn chỉ hướng vào Nam Cung Thiên, nàng gật nhẹ đầu.

Cả bốn người cùng ra khỏi Thạch Trấn quán trở về Nam Cung gia. Trên đường trở về, Liễu Ngọc Khuê cùng Mạt Nhi đi phía sau nhìn hai người phía trước đôi lúc cười cười nói nói rất thân thiết khiến người ta ghen tỵ.

Liễu Ngọc Khuê biết mình với Nam Cung Thiên là thanh mai trúc mã lớn lên cùng nhau, nữ nhân luôn bao quanh hắn nhưng người gần gũi với hắn nhất chính là nàng, nàng từ lâu đã đem lòng yêu hắn. Vậy mà bây giờ nhìn hai người trước mắt nàng cảm thấy bồn chồn, lo lắng không lý do, có cảm giác như mình sắp mất đi thứ gì đó rất quan trọng.

Hồi chuông cảnh báo trong lòng Liễu Ngọc Khuê đã vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Khuyhnh Thế Họa Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Hắc y nhân bí ẩn (Thượng)

Ngay sau khi về đến Nam Cung gia, vừa bước chân vào cửa nàng đã thấy Tiểu Vận hốt hả chạy đến chỗ nàng, nàng thắc mắc không biết chuyện gì hỏi:

- Tiểu Vận, sao muội lại khẩn trương vậy? Đã có chuyện gì xấu xảy ra sao?

Tiểu Vận lắc đầu, vừa thở vừa trả lời:

- Không phải...học...là lão gia...học... lão gia người...học...học...

Nam Cung Thiên nghe từ 'lão gia' ngay lập tức mất bình tĩnh, hốt hoảng vọt đến trước mặt Tiểu Vận.

- Phụ thân ta như thế nào? Chẳng lẽ người lại bị thương ở đâu sao?

Tiểu Vận cố gắng điều hòa lại nhịp thở xong rồi mới nói:

- Cũng không phải thừa thiếu gia! Chỉ là lão gia đã tỉnh lại và đang cùng với phu nhân ở trong thư phòng đợi Khuyết cô nương, nô tỳ chạy đến để báo Khuyết cô nương mau tới gặp họ.

Tiểu Vận vừa dứt lời thì cả nàng là Nam Cung Thiên đều ngẩn ra. Hai, ra là vậy, cô nhóc này thật biết cách làm người ta lo lắng. Nàng cốc nhẹ đầu Tiểu Vận, trách móc:

- Muội đó, chỉ có thể mà cũng làm to lên, hại ta cũng gấp theo.

Tiểu Vận bị cốc đầu xong, chu môi kháng nghị:

- Muội đâu có làm to! Lão gia và phu nhân đã chờ tỳ rất lâu rồi, tỳ còn không mau đi gặp họ.

Nàng thật sự chịu thua nha đầu này. Quay đầu nhìn Liễu Ngọc Khuê và nha hoàn rồi nhìn sang Nam Cung Thiên đang đứng bên cạnh, mỉm cười nói:

- Vậy bây giờ tiểu nữ sẽ đi gặp Nam Cung lão gia, Liễu tiểu thư hảo nghị ngại cho thật tốt, mọi việc xin giao lại cho Nam Cung thiếu gia.

Nam Cung Thiên nhìn nàng bước đi mà lòng cảm thấy trống trải. Hôm nay khó khăn lắm hắn mới tìm được nàng vậy mà thời gian ở bên nàng chưa được bao lâu đã... Hắn than thở trong lòng. Đến bao giờ thì hắn mới được ở một mình với nàng đây!

Trái ngược với Nam Cung Thiên, Liễu Ngọc Khuê mừng thầm trong lòng. Cuối cùng nàng ta và hắn cũng có không gian riêng, Mạt Nhi cũng biết phận mà lui lại đằng sau.

Đứng trước thư phòng, Khuyết Thu Nguyệt cảm thấy hồi hộp vô cùng, mong sao hai vị Nam Cung lão gia và Nam Cung phu nhân không hỏi quá nhiều về thân phận của nàng, nếu không may đề lộ sơ hở thì hậu quả sẽ khó lường.

Nàng cũng phải công nhận vị Nam Cung lão gia này không hổ danh là võ lâm minh chủ, thời gian hồi phục thực sự rất nhanh, ngay cả nàng cũng không thể ngờ được.

Mở cửa bước vào, cả hai người họ đang ngồi uống trà chờ đợi, thấy nàng đi vào liền đặt ly trà trong tay xuống. Nàng âm thầm đánh giá hai người trước mắt.

Nam Cung lão gia dù đã ngoài năm mươi nhưng vẫn còn rất tuấn tú, khí chất bức người, mái tóc điểm bạc, tay cầm quạt, ông giống như một người đã từng trải, một bộ lam y trang nhã, đúng là cha nào con nấy. Trùng điệp đã làm khí sắc của ông giảm đi rõ rệt nhưng chưa đủ để che lấp sự cường đại của một vị minh chủ võ lâm.

Còn về Nam Cung phu nhân, bà đã ngoài bốn mươi nhưng chỉ nhìn như gái đôi mươi. Gương mặt phúc hậu, mái tóc chưa điểm bạc vẫn cao cài một vài chiếc trâm ngọc, làn da vẫn chưa có dấu hiệu bị lão hóa, khoác trên mình bộ hoàng y làm cho bà trở nên cao quý, uy quyền.

Trong lúc đó, Nam Cung lão gia cũng thầm đánh giá nàng.

Đây là ân nhân của ông sao? Rất có khí chất! Một vị cô nương tầm mười sáu, mười bảy tuổi tinh thông y thuật, nghe phu nhân nói cô nương này vừa dịu dàng vừa tốt bụng lại hiểu lễ nghĩa, dù không thể biết được dung mạo sau tấm màn sa kia nhưng chắc chắn là sẽ rất hơn người. Ánh mắt rất trung thực, không có nửa điểm giả dối.

- Người là Khuyết Thu Nguyệt? Là người đã giải độc đó sao? Quả nhiên đúng là tuổi trẻ tài cao!

Có vẻ như Nam Cung lão gia không quá để ý đến xuất thân của nàng, nàng thả lỏng đáp:

- Nam Cung lão gia quá khen rồi! Tiểu nữ chỉ là có chút tài mọn thôi.

Nam Cung lão gia nhìn nàng gật gật đầu, vui vẻ cười:

- Được! Rất tốt! Người nói thử xem muốn gì để trả ơn đây?

Nàng không chần chừ trả lời:

- Tiểu nữ là tình cờ đến đây, sau này rồi cũng phải rời đi. Không cần gì nhiều, tiểu nữ chỉ cần một ít ngân lượng để mang đi đường.

Nam Cung lão gia nghe nàng nói thẳng ra nhưng vậy, thích thú cười lớn hơn:

- Ha ha ha, rất thẳng thắn, ta rất thích. Hảo, lát nữa ta sẽ cho người mang ngân lượng đến chỗ người.

Nàng vui mừng, vậy là có thể tiếp tục đi rồi, không cần quá tốn sức a.

Nam Cung phu nhân ngồi im nãy giờ bỗng lên tiếng:

- Cô nương, mấy ngày nữa là đến sinh thần của lão gia nhà ta, ta mong cô nương có thể ở lại để tham dự với tư cách là khách quý của Nam Cung gia. Ý cô nương thế nào?

Người ta đã có lòng mời mà không tham gia thì không được hay cho lắm. Thôi thì chờ thêm vài ngày nữa đi cũng chưa muộn.

- Nam Cung phu nhân đã mời, tiểu nữ sao dám từ chối.

Thấy nàng chấp thuận, Nam Cung phu nhân vui mừng. Bà đang cố giữ chân Khuyết Thu Nguyệt lại để tạo cơ hội cho con trai bà. Bà không hiểu nổi tại sao đứa con trai quý tử của bà khi đứng trước vị cô nương này lại không dám hành động gì cả, khiến cho bà phải đích thân ra tay.

Nói chuyện một lúc nàng xin phép trở về phòng. Đôi mắt Nam Cung lão gia và Nam Cung phu nhân nhìn nàng đầy sự hài lòng.

Buổi tối, trong phòng của Khuyết Thu Nguyệt.

Nàng ngồi trước bàn trang điểm chải tóc, Tiểu Vận đang ở bên trong chuẩn bị nước tắm cho nàng. Nàng tháo màn che mặt để lộ dung nhan động lòng người. Nóng chết đi được! Cả ngày đeo màn che mặt làm da nàng mẩn đỏ hết lên nhưng phải chịu thôi, hiện tại nàng không nên gây quá nhiều sự chú ý.

Tiếng của Tiểu Vận từ bên trong vọng ra:

- Nguyệt tỷ, nước tắm đã được rồi!

Nàng đi vào, lấy tay kiểm tra nhiệt độ của nước, đúng là rất ấm.

- Được rồi! Giờ mọi người hãy đi chuẩn bị chút điểm tâm, tắm xong ta sẽ ăn.

Tiểu Vận vâng một tiếng rồi bước ra ngoài, khi đi không quên đóng cửa lại.

Nàng thoát đi bộ xiêm y, để lộ làn da trắng bạch ngọc như trong suốt, cùng thân hình nhỏ nhắn, đường cong lung linh hiện lên rõ ràng. Từ từ bước vào, mái tóc đen huyền phiêu tán trong nước, khuôn mặt vì hơi nước mà hồng lên, đôi mắt mông lung, huyền ảo. Thực quá đổi ma mị!

Nàng đang tận hưởng cảm giác sung sướng khi ngâm mình trong nước thì..

- Người đâu? Mau bắt thích khách!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Họa Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Hắc y nhân bí ẩn (Hạ)

Tiếng ồn bên ngoài thu hút sự chú ý của nàng.

'Rắc rắc' âm thanh phát ra phía trên đầu, nàng nhìn lên thì phát hiện trần nhà đang rung động. Bỗng 'rầm!' trần nhà sập xuống, một bóng người rớt xuống ngay thùng nước tắm của nàng.

Nàng giật mình nhảy vọt ra, khoác tạm một chiếc áo mỏng lên người rồi bước đến xem bóng đen vừa rơi là ai.

Thấy người đó mãi không ngoi lên nàng bắt đầu sốt ruột. Không phải là chết ngạt trong đó rồi chứ! Đến đây chưa được bao lâu chẳng lẽ nàng đã hại chết một sinh mạng chỉ bằng nước tắm của mình sao?

Càng nghĩ càng thấy lo, nàng quyết định tiến lên kéo người đó ra. Khó khăn mới kéo được bóng đen đó đặt lên giường, nàng kiểm tra thấy vẫn còn hơi thở thì đôi mày lập tức giãn ra. Nàng cúi bọ y phục trên người hắc y nhân, lấy khăn ẩm lau người cho hắn rồi đắp chăn lại cẩn thận.

Nàng tò mò không biết gương mặt sau chiếc khăn che mặt kia như thế nào. Đúng lúc nàng định kéo chiếc khăn xuống xem thì bên ngoài có tiếng đập cửa, giọng nói đầy lo lắng của Nam Cung Thiên cất lên:

- Khuyết cô nương, nàng có sao không? Tên thích khách có đến đây không?

Thích khách mà Nam Cung Thiên nói đến chắc là hắc y nhân này, thôi thì nàng mở lòng từ bi che dấu hấn lần này vậy.

- Tiểu nữ không sao! Để Nam Cung thiếu gia phải lo lắng rồi!

Chỉ cần nàng an toàn là hấn yên tâm rồi.

- Vậy Khuyết cô nương hãy nghỉ ngơi đi, có chuyện gì nhất định phải báo ngay cho ta.

Đoàn người của Nam Cung Thiên rời đi. Nàng thở hắt ra, đúng là hú hồn hú vía. Định quay lại tiếp tục công việc đang dang dở thì có một thanh kiếm kề vào cổ nàng. Nguyên lai hấn đã tỉnh từ lâu và nghe hết cuộc đối thoại của nàng với Nam Cung Thiên.

- Người tại sao lại bao che cho ta? Mục đích của người là gì?

Nàng đẩy thanh kiếm ra xa, bình tĩnh đáp:

- Vị ca ca này, có gì từ từ nói, hà có gì phải hạ động thủ.

Hấn cảm thấy vị cô nương này thật kì lạ, trên người không có chút công lực nào vậy mà đối mặt với hấn lại không hề tỏ ra sợ hãi. Những cô nương khác khi gặp thích khách thì la lối om xòm, còn nàng thì lại che giấu thích khách. Đúng là khác người!

Hấn rút kiếm lại, nàng quay mặt, hai người mặt đối mặt.

Yêu tính! Đó là hai từ đầu hiện ra trong đầu hấn khi nhìn vào dung mạo của nàng. Một nữ nhân tựa như yêu tính, xinh đẹp đến kinh diễm, hay cho câu hồng nhan họa thủy. Một đôi đồng tử sâu thẳm khiến người ta không hiểu được nàng đang nghĩ gì. Không những vậy, nàng còn tỏa ra khí chất của một bậc nữ vương, chỉ có thể ngắm nhìn chứ không thể chạm tới. Ngay cả một sát thủ chưa từng động lòng với ai như hấn cũng không tránh khỏi rung động.

Hấn đã mặc lại bộ y phục, cả người tỏa ra lãnh khí. Người hấn cao lớn, cường tráng, đôi tử nhãn lạnh lẽo như muốn nhìn thấu tâm can của nàng nhưng nàng vẫn không thể kìm lại mà bị hút vào nó.

Cả hai cứ nhìn nhau như vậy, có điều gì đó đang dần nảy nở trong tim hai người và cũng chính điều đó đã để lại nỗi đau không thể chữa lành sau này.

Nàng đang chuẩn bị hỏi tên của hấn thì Tiểu Vận đột nhiên đẩy cửa bước vào. Hấn nhanh chóng dùng khinh công trốn ra từ cửa sổ, còn nàng thì cứ ngơ ngác nhìn theo bóng dáng hấn rồi đi, trong lòng xuất hiện một cảm giác không nói nên lời.

- Nguyệt tỷ, vừa nãy muội nghe có thích khách, tỷ vẫn ổn chứ?

Tiểu Vận thấy nàng đứng im nhìn ra ngoài cửa sổ thì sợ nàng gặp chuyện, lo lắng hỏi han.

Nàng vì câu hỏi của Tiểu Vận mà bừng tỉnh, mỉm cười trấn an:

- Tỷ không sao, chỉ là suy nghĩ chút chuyện thôi.

Tiểu Vận cũng không suy nghĩ quá nhiều, tỷ tỷ đã nói không chuyện gì thì chính là không có chuyện gì a. Tiểu Vận vui vẻ kéo nàng ngồi xuống bàn.

- Tỷ tỷ, đây là bánh bao thịt nhà bếp mới làm, tỷ nếm thử đi.

Nàng nhận lấy miếng bánh ăn thử. Rất ngon! Nhưng hiện tại trong đầu nàng lại nghĩ đến chuyện khác.

Sau khi ăn xong Tiểu Vận trở về ngủ, nàng cũng đi đến bên giường. Khi nằm xuống nàng cảm thấy có thứ gì đó cứng dưới gối, cầm lên xem thử thì là một tấm lệnh bài bằng đồng. Nàng thấy cũng giống như một tấm lệnh bài bình thường không có gì đặc biệt, lật mặt đằng sau thì nàng vô cùng bất ngờ, đằng sau tấm lệnh bài lại khắc một chữ 'Khuyết'. Phải chăng tấm lệnh bài này thuộc về hân? Có gì liên quan đến phụ thân nàng sao?

Lại một đêm nữa nàng không ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Khuyết Thế Họa Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Sinh thần và độ Hỏa Liệt Thương (Thượng)

Hôm nay là sinh thần của Nam Cung lão gia, mọi người trong Nam Cung gia bận rộn đi ra đi vào chuẩn bị cho bữa tiệc tối nay.

Tại phòng của Khuyết Thu Nguyệt.

Đứng từ xa cũng có thể nghe thấy rõ ràng tiếng kêu ca của Tiểu Vận bên trong căn phòng.

- Tỷ tỷ, mặt trời lên tới đỉnh núi rồi tỷ còn không mau thức dậy!

Nàng uể oải vươn người rồi lại kéo chăn trùm kín đầu, nửa ngủ nửa tỉnh than vãn:

- Oa, ta còn muốn ngủ a! Muội đừng làm phiền giấc ngủ của ta nữa.

Nàng không tài nào mở nổi mắt nữa. Cả đêm hôm qua nàng không chợp mắt, nằm suy nghĩ muốn rồi cả óc, vừa ngủ được nửa canh giờ lại bị nha đầu này quấy nhiễu. Nàng thật đáng thương mà!

- Tỷ tỷ, hôm nay là sinh thần của lão gia, người đã đích thân mời tỷ tham dự thì tỷ phải chuẩn bị cho thật chu đáo chứ.

- Đầu nhất thiết phải như vậy, ta thấy cứ để như mọi ngày là được rồi.

Tiểu Vận thực sự không biết nói sao với nàng nữa. Những cô nương khác trong những dịp thế này nhất định sẽ dậy từ rất sớm chỉnh trang lại bản thân để mình là người xinh đẹp nhất. Vậy mà nàng...

- Không được! Nhất định phải chuẩn bị cho thật kỹ. Tỷ xinh đẹp như vậy không thể để bị bọn họ coi thường được.

Tiểu Vận kiên quyết như vậy nàng không còn cách nào khác đành ngồi dậy bước xuống giường. Rửa mặt xong, Tiểu Vận chọn cho nàng một bộ xiêm y màu hồng cánh sen, nàng không thích nhưng cũng phải mặc vào vì mấy bộ huyết y kia đều đã mang đi giặt hết rồi. Nàng ngồi xuống trước bàn trang điểm để Tiểu Vận cột tóc, trang điểm cho nàng.

Nhìn mình trước gương nàng không khỏi nhíu mày. Trong gương là một cô nương với dung mạo yêu nghiệt, mái tóc xõa xuống hai bên vai, đôi mắt vì chưa hoàn toàn tỉnh ngủ mà có chút mơ màng, nàng như một đóa hoa sen mới chớm nở, bộ hồng y trên người làm nàng có thêm nét đáng yêu, ngây thơ cần có của một vị cô nương.

Nàng hoàn toàn không thích tí nào! Nàng trông như một cô nhóc mới lớn chưa hiểu sự đời vậy. Nếu nàng không tới thế giới này thì tính chính xác bây giờ nàng cũng hơn bốn mươi tuổi rồi, mặc mấy cái thứ này nàng hoàn toàn không có chút hứng thú. Đã thế nha đầu đứng đằng sau còn không biết điều mà búi tóc nàng sang hai bên nhìn như hai cái bánh bao vậy.

Nàng nhanh chóng ngăn lại:

- Được rồi Tiểu Vận, chuyện này để ta tư làm, muội nghỉ ngơi đi.

Rồi nàng tự tay lấy một ít tóc hai bên tết thành hai đoạn rồi cột lại phía sau. Trên đầu cài thêm một chiếc lông vũ. Nàng không còn nhìn như một tiểu cô nương ngây ngô nữa mà đã có thêm nét phong tình, cuốn hút.

Bỗng bên ngoài có tiếng gõ cửa. Nàng mở cửa thì thấy Nam Cung Thiên đứng đó, một tay đặt phía sau như giấu một thứ gì đó.

Khi nàng mở cửa thì Nam Cung Thiên liền hít một ngụm khí lạnh. Ngay từ đầu hân đã biết là nàng rất đẹp, đẹp đến mức chính hân cũng không ứng phó được. Bây giờ nàng ở trước mặt hân không những xinh đẹp mà còn rất đáng yêu khiến hân không khỏi xốn xang trong lòng.

Nam Cung Thiên cứ nhìn nàng chăm chăm làm cho nàng nghĩ là hân không thích bộ dạng này của nàng. Bộ xấu lắm sao?

- Nam Cung thiếu gia tìm tiểu nữ có chuyện gì sao?

Nhận ra mình lưỡng cuống, hần ho khan một tiếng:

- E hèm, cũng không có việc gì, ta đến là để đưa cho nàng vật này.

Hần đưa ra một cây sáo bằng tre nứa, được làm rất tỉ mỉ, chắc chắn người làm nó đã đặt tất cả tình cảm của mình vào trong đó.

- Nam Cung thiếu gia đây là...?

- Lần trước ta thấy nàng có mang theo một cây sáo bên mình nhưng nó không được tốt cho nên ta đã chuẩn bị cho nàng cây sáo này. Hôm nay ta đến là muốn tặng cho nàng.

Nàng cảm động. Đã lâu lắm rồi mới có người quan tâm nàng như vậy!

- Đa tạ Nam Cung thiếu gia, tiểu nữ rất thích nó.

- Vậy thì tốt rồi.

May quá, hần đang lo là nàng sẽ không thích. Nhưng lúc này thấy nàng vui như vậy hần cảm thấy vô cùng hạnh phúc, hần cuối cùng cũng tiến thêm được một bước rồi.

- Vậy ta không làm phiền nàng nữa, ta còn phải đi chuẩn bị cho tối nay.

Nàng đứng đó nhìn bóng dáng hần đi khuất sau cánh cổng. Tiểu Vận ở phía sau bước đến gần, mở giọng reu re:

- Thiếu gia thật là chu đáo a! Tỷ tỷ thật có phước!

- Gì mà có phước chứ! Không phải muội nói Nam Cung thiếu gia đối với ai cũng tốt hết sao?

- Đúng vậy, nhưng đối tốt như tỷ thì chưa có một ai, ngay cả thanh mai trúc mã của thiếu gia là Liễu tiểu thư cũng chưa được hưởng.

- Thôi được rồi, không nói nữa, ta đi chuẩn bị quà, muội mau đi cùng giúp ta một tay.

Nàng biết sẽ không nói lại được với Tiểu Vận nên tạm dùng kế hoãn binh, mặc kệ Tiểu Vận đứng đó cười một mình.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Họa Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Sinh thần và đặng độ Hỏa Liệt Thương (Trung)

Buổi tối diễn ra bữa tiệc.

Lúc này tại sảnh chính đã chật kín người, hầu hết bọn họ đều là những anh hùng hào kiệt có tiếng trong giang hồ. Nếu để ý kĩ thì sẽ thấy số lượng nữ nhiều nhiều hơn số lượng nam, người nào người nấy đều diện cho mình những bộ xiêm y thật rực rỡ.

Nàng ngồi phía trên nhìn xuống khinh bỉ. Có vẻ ai cũng có ý định mang nữ nhi của mình đến đây để được Nam Cung Thiên chú ý. Anh hùng hào kiệt gì chứ! Toàn một lũ hám danh lợi!

Nam Cung Thiên ngồi bên cạnh nàng đứng lên phát biểu:

- Đa tạ mọi người hôm nay đã đến tham dự sinh thần của phụ thân ta. Nhân ngày này ta muốn giới thiệu cho mọi người một vị khách rất đặc biệt của Nam Cung gia, nàng chính là ân nhân đã cứu mạng phụ thân ta. Xin giới thiệu với mọi người Khuê cô nương ngồi bên cạnh ta đây.

Mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía nàng. Nàng vẫn một bộ dạng như vậy cả ngày hôm nay, chỉ là vẫn luôn dùng mạn sa che đi gương mặt của mình nên mọi người đều tỏ ra không hề hứng thú, mấy vị cô nương thì nhìn nàng đầy coi thường.

Khóe miệng nàng khẽ cong lên, cả người tỏa ra lãnh khí. Dám khinh nàng, để xem, cười người hôm trước hôm sau người cười.

Từ bên ngoài một bóng dáng bạch y bước vào, mọi ánh mắt liền tập chung về phía người đó. Mái tóc đen dài được thả xuống, không một món trang sức, chỉ đeo một cây trâm ngọc trên đầu, dung nhan xinh đẹp, dịu dàng như tiên nữ, ngọt ngào và thoát tục. Còn ai khác ngoài đệ nhất mỹ nhân Liễu Ngọc Khuê chứ. Nam nhân nhìn nàng như muốn lỏm cả con mắt ra, còn nữ nhân thì ganh ghét, đố kỵ.

Liễu Ngọc Khuê thấy phản ứng của mọi người, dù đã quen nhưng vẫn cảm thấy sung sướng trong lòng. Nàng hôm nay nhất định là người nổi bật nhất

rồi, hôm nay nàng phải cho mọi người thấy nữ nhân duy nhất xứng đáng với Nam Cung Thiên chỉ có nàng mà thôi.

- Khuê Nhi bái kiến Nam Cung lão gia, Nam Cung phu nhân, Nam Cung thiếu gia.

Nam Cung phu nhân thấy Liễu Ngọc Khuê cũng đến thì vui mừng. Bà cũng rất quý vị tiểu thư này.

- Khuê Nhi cũng đến à? Mau ngồi xuống đi!

Bà chỉ vào vị trí bên cạnh, nàng ta theo đó mà ngồi xuống, chỗ đó đối diện với Nam Cung Thiên. Khi nàng ta ngồi xuống liền lập tức hướng ánh mắt nhìn Nam Cung Thiên, còn hẳn chỉ một mực chú ý đến nàng nên trong mắt nàng ta chuyển sang nhìn nàng đầy vẻ oán giận.

Khi bữa tiệc bắt đầu, nàng ta đột nhiên đứng dậy nói:

- Nam Cung lão gia, hôm nay Khuê Nhi đến đây có chuẩn bị một món quà là một vũ khúc, hy vọng ngài sẽ thích.

Rồi nàng ta từ từ bước xuống, mỗi động tác của nàng ta thật nhịp nhàng và uyển chuyển, mọi người ai cũng phải ngất ngưởng trước vẻ đẹp của nàng ta. Khi vũ điệu kết thúc, mọi người thì nhau vỗ tay tán thưởng, nàng nhẹ nhàng bước lại gần, đưa mắt nhìn nàng. Nàng có dự cảm không hay.

- Khuyết cô nương hôm nay đến đây ắt hẳn là có chuẩn bị quà. Xin hỏi cô nương có thể cho mọi người xem không?

Quả nhiên nàng ta là cố ý muốn làm xấu mặt nàng. Liễu Ngọc Khuê ơi là Liễu Ngọc Khuê, nguoi quá coi thường Khuyết Thu Nguyệt này rồi!

- Tiểu nữ cũng không có chuẩn bị gì nhiều cả. Nghe nói Nam Cung lão gia có hứng thú với thi ca và họa nên tiểu nữ đã vẽ một bức tranh. Không biết Nam Cung lão gia có ưng ý không?

Nàng bảo Tiểu Vận mang bức tranh nàng đã chuẩn bị hồi sáng vào đưa cho Nam Cung lão gia.

Lúc ông mở ra xem thì vẻ mặt rất bất ngờ. Một bức tranh sơn thủy chỉ được vẽ bằng vài nét sơ sài nhưng lại có thể khắc họa được vẻ rộng lớn, hùng vĩ của nó. Bên góc phải phía trên của bức tranh có viết hai dòng thơ đơn giản nhưng miêu tả được toàn bộ vẻ hữu tình đó.

"Cổ tháp yên hà tại

Thiên quan thủy nguyệt nhân."

Không thể ngờ một vị cô nương trẻ như vậy đã có thể vẽ ra một bức tranh, làm ra một bài thơ tuyệt vời thế này. Đúng là một nhân tài hiếm gặp!

- Ha ha ha, hay lắm! Khuyết cô nương, ta rất thích món quà này của cô, xin đa tạ!

Liễu Ngọc Khuê nhìn Nam Cung lão gia thích món quà của nàng thì tức tối không thôi. Đang định làm cho nàng ta xấu mặt vậy mà không thành công, lần sau phải dùng cách khác mới được. Liễu Ngọc Khuê nghĩ thầm.

Cứ như thế từng người một lên tặng quà. Người nào cũng cho nữ nhi của mình lên biểu diễn ca múa, khi biểu diễn mấy vị cô nương đó còn cố ý liếc mắt đưa tình với Nam Cung Thiên, chỉ tiếc hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình, hẳn không hề liếc mắt nhìn ai cả, chỉ chú tâm vào vị cô nương ngồi bên cạnh.

Không quen với không khí bên trong, nàng xin phép Nam Cung lão gia rồi lặng lẽ bước ra ngoài.

Không khí trong lành làm nàng thấy thoải mái, nàng không thích cái không khí giả tạo bên trong một chút nào. Đứng bên cạnh hồ, bóng dáng nàng phản chiếu xuống mặt hồ, ánh trăng rơi lên nàng làm nàng trở nên có chút thần bí.

Bỗng nàng lạnh lùng cất tiếng:

- Là ai? Còn không mau đi ra!

- Không ngờ ra đây lại gặp một cái bí ẩn nữ nhân, ta có được xem là có phúc không đây?

Một giọng nói tà nịnh vang lên, từ trong bụi cây một bóng người bước ra.

Bạn đang đọc truyện *Khuyết Thế Họa Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Sinh thần và đụng độ Hỏa Liệt Thương (Hạ)

Nàng nhìn vị thiếu niên trước mắt nhận xét. Rất anh tuấn, không hề kém Nam Cung Thiên và ca ca, khí chất có phần hoang dã hơn, mặc trên người một

bộ hoàng y, có vẻ như là công tử nhà quyền quý.

- Ngươi là ai? Tại sao lại đi theo ta?

Hắn cười trào phúng:

- Ta là ai không quan trọng, quan trọng là ta có hứng thú với nàng.

Đối với lời nói của hắn, nàng chỉ lạnh lùng đáp:

- Rất tiếc, ta lại chẳng có một chút hứng thú gì với ngươi cả.

- Ai nha, tiểu mỹ nhân, nàng thật biết cách làm người khác đau lòng đấy. Nàng không sợ ta sẽ đau lòng sao?

Hắn đặt tay lên ngực, tỏ vẻ đau lòng. Nàng khinh bỉ trong lòng.

- Đau lòng hay không là việc của ngươi. Liên quan gì đến ta?

- Có chứ, rất liên quan là đằng khác. Nếu ta đau lòng thì nàng sẽ cảm thấy đau khổ a, ta không nỡ nhìn nàng như vậy đâu.

Nàng chưa từng gặp ai vô si như tên này, tức quá mắng hắn một tiếng:

- Điên à?

Nghe nàng mắng hắn không tức giận mà càng sát lại gần, nắm lấy tay nàng:

- Đúng, ta bị điên, từ khi nhìn thấy nàng ta đã điên rồi. Cái này gọi là nhất kiến chung tình a.

Dùng cái giọng cợt nhả đó đi tỏ tình thì có quý mới tin.

- Không ngờ nha ngươi cũng thật vô lại. Chắc da mặt ngươi dày đến mức chẳng có gì đâm thủng được.

- Nàng...nàng là đang ghen tỵ với mỹ mạo của ta sao? Đừng lo lắng, dù nàng không xinh đẹp ta vẫn sẽ hảo yêu thương nàng.

Nàng không còn bình tĩnh nổi nữa. Biến thái, vô si, hỗn đản, cuối cùng kết lại cho hắn một câu.

- Đầu óc không bình thường!

Từ xa có tiếng Tiểu Vận gọi nàng. Hắn nghe thấy có tiếng người đến liền nhanh chóng ly khai, lúc đi không quên để lại cho nàng một câu:

- Tạm biệt nàng, tiểu mỹ nhân, sau này nhất định gặp lại. Đừng quên, tên ta là Hỏa Liệt Thương.

Lần đầu tiên nàng thấy tức giận như vậy, đáng lẽ ra nàng không nên ra đây thì tốt hơn. Nàng xoay người trở lại sảnh.

Sau khi trở lại chỗ ngồi, Liễu Ngọc Khuê liền giờ giọng quan tâm nhưng thực chất hàm ý là đang khiêu khích nàng.

- Khuyết cô nương thấy không khỏe sao? Cô nương không nhất thiết phải ở đây đâu, hãy mau về nghỉ ngơi đi.

Đây là ý muốn đuổi nàng về sao?

- Đa tạ Liễu tiểu thư quan tâm, ta vẫn ổn.

Nàng ta thấy đuổi không được lập tức chuyển sang làm xấu mặt nàng.

- Đúng rồi, này giờ mọi người đều đã ca múa, riêng có mỗi Khuyết cô nương là chưa. Hay là ngay lúc này cô nương hãy biểu diễn cho mọi người xem.

Liễu Ngọc Khuê này xem ra vẫn chưa biết trời cao đất dày là gì. Hừ, vậy để nàng dạy cho nàng ta một bài học.

- Hào, ta sẽ biểu diễn. Chỉ có điều...

- Có điều gì?

- Cũng không có gì. Nghe nói Liễu tiểu thư đây cầm, kì, thi, họa cái gì cũng giỏi, không biết có thể cùng ta thi đấu một lần không?

Lời nàng nói ra không chỉ Liễu Ngọc Khuê mà tất cả mọi người có mặt trong sảnh đều ngạc nhiên. Nữ nhân này thật liêu lĩnh! Ai cũng biết tài năng của Liễu tiểu thư đứng đầu Thủy Quốc, vậy mà hôm nay lại có người dám thách đấu với nàng ta. Đây chính là tự chuốc họa vào thân a.

Liễu Ngọc Khuê thì thầm đắc ý. Vốn là có ý định cho nàng ta tự làm xấu mặt vậy mà còn dám thách đấu với nàng. Vậy hôm nay Liễu Ngọc Khuê ta sẽ

khiến người nhục nhả đến mức không thể ngóc đầu lên được nữa.

Nam Cung Thiên ngồi bên cạnh lo lắng, không phải hẳn không tin tưởng nàng mà bởi vì với khả năng của Khuê Nhi thì có hơi...

Nam Cung lão gia và Nam Cung phu nhân thì ngồi cười thích thú. Sẽ có một trận đấu hay để xem đây!

- Nếu cô nương đã muốn như vậy thì ta rất sẵn lòng.

Nàng ta bảo Mặt Nhi mang đàn tỳ bà ra, ngồi giữa đại sảnh, tay đặt lên dây đàn bắt đầu gảy. Tiếng đàn thiết tha, trong trẻo như nói lên nỗi lòng của một người thiếu nữ dành cho người mình yêu. Sự mong ngóng, chờ đợi sự đáp trả được nàng ta gửi gắm hết trong khúc nhạc này. Mọi người xung quanh yên lặng nghe, như không muốn cắt ngang mỗi tình sâu đậm này.

Kết thúc khúc nhạc mọi người lại một lần nữa vỗ tay rầm rộ, xung quanh không ngớt tiếng ngợi ca.

Nàng cũng rất ấn tượng, không ngờ nàng ta lại tài như vậy. Nhưng... với trình độ này mà muốn đấu với nàng sao? Không có cửa đâu!

Đến lượt nàng bước ra, trên tay là cây tiêu Nam Cung Thiên đã tặng nàng, thân còn treo thêm miếng phụng ngọc bội. Nàng đưa lên thổi, không gian như ngưng đọng lại. Tiếng tiêu biến hóa linh hoạt, lúc đầu thì âm áp như mùa xuân, rồi chuyển sang trong sáng như mùa hạ, lúc sau lại rộn ràng như mùa thu, cuối cùng là cô độc, thê lương như mùa đông. Mọi sự chuyển biến đều làm người nghe như bị hút vào bên trong. Đây chính là cảnh giới cao nhất mà không ai đạt được!

Đến khi kết thúc, xung quanh đều yên lặng, tâm trí mọi người vẫn còn chưa dứt khỏi khúc tiêu vừa rồi.

Nam Cung Thiên là người bùng tỉnh nhanh nhất, vỗ tay hoan hô, mọi người cũng theo như vậy dần bùng tỉnh, tiếng vỗ tay còn vang dội hơn lúc Liễu Ngọc Khuê biểu diễn, thay đổi ánh mắt chuyển sang khâm phục nhìn nàng.

Nam Cung lão gia và Nam Cung phu nhân cũng bùng tỉnh sau đó. Nam Cung lão gia hướng nàng cười hài lòng.

- Tốt lắm! Đúng là thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân mà. (Núi cao còn có núi cao hơn, người tài còn có người tài hơn.)

Nam Cung phu nhân cũng vui mừng trong lòng. Đây chính là đứa con dâu bà tìm kiếm bấy lâu nay, nhất định phải giữ nàng lại bằng mọi giá.

Nam Cung Thiên nhìn nàng say đắm. Nàng xinh đẹp như thế, dịu dàng như thế, lại tài năng như thế...bảo làm sao hắn có thể buông tay nàng được đây?

Gương mặt Liễu Ngọc Khuê trở nên u ám, tay nắm chặt lấy bộ xiêm y. Không ngờ người bị xấu mặt lại chính là nàng. Nàng không phục! Khuyết Thu Nguyệt, mỗi nhục hôm nay ta nhất định trả lại ngươi gấp trăm lần, ngươi cứ chờ mà xem!

Sau bữa tiệc hôm đó, mọi người đồn một, đồn mười...đồn một trăm. Danh tiếng của nàng càng ngày càng vang xa khắp Thủy Quốc, mọi người ai cũng muốn chiêm ngưỡng dung mạo của vị cô nương đã đánh bại đệ nhất mỹ nhân Thủy Quốc Liễu Ngọc Khuê.

Còn nàng thì ngày nào cũng lười biếng tận hưởng cuộc sống mà không biết nguy hiểm đang đến gần.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Họa Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Âm sát

Mùa đông ở Thủy Quốc.

Tại một đình viện bên trong Nam Cung gia, một nữ nhân khuynh quốc khuynh thành đang say ngủ.

Một bóng huyết y đỏ rực nổi bật trên nền tuyết trắng tinh, mái tóc ba ngàn sợi xoắn tung, đỏ xuồng như thác. Từ khi mùa đông đến, Khuyết Thu Nguyệt luôn cảm thấy lười biếng, cả ngày chỉ đọc nằm một chỗ. Về phía Tiểu Vận thì lúc nào cũng đứng bên cạnh phàn nàn, ngay cả lúc này cũng vậy.

- Tỷ tỷ, bên ngoài lạnh lắm, tỷ hãy mau vào trong đi!

Nàng không trả lời, nằm im hít thở đều.

- Tỷ tỷ, hiện tại đang là mùa đông, tại sao tỷ lại ngủ ngoài này?

Không cảm thấy khó chịu trước lời phàn nàn của Tiểu Vận, nàng bình thản đáp:

- Xuân khổn, thu pháp, hạ đả truân...(Xuân mệt mỏi, thu uể oải, hạ ngủ gật)

- Vậy còn đông thì sao?

- Ngủ đông chứ sao!

Nói rồi nàng lại tiếp tục giấc ngủ ngàn vàng của mình.

Tiểu Vận không khuyên được nàng thì bỏ cuộc, hướng nhà bếp ấm áp đi tới.

Trong một khu rừng trúc phía Bắc Thủy Quốc.

Một bóng dáng bạch y đứng yên như đang suy nghĩ một điều gì đó, thi thoảng đôi mắt hơi híp lại, ẩn chứa một tia âm hiểm. Nhìn thoáng qua cũng có thể nhận ra đó là một vị cô nương khá trẻ, đeo mặt nạ che lại toàn bộ khuôn mặt của mình.

Lúc sau liền xuất hiện thêm một cái hắc y nhân, cúi đầu cung kính.

- Chủ nhân có điều gì ra lệnh?

Nàng ta quay lại nhìn vị hắc y nhân đó, ánh mắt thâm độc, nghiêng răng ra lệnh.

- Trừ khử Khuyết Thu Nguyệt, nhất định không được phép thất bại.

- Vâng!

Nàng ta nhếch môi cười gian xảo. Khuyết Thu Nguyệt, ta nhất định sẽ khiến người trả giá cho những việc nguoi đã làm, cứ chờ mà xem!

Tại thư phòng.

Nam cung Thiên ngồi ở bàn, tập trung vẽ bức tranh một đại mỹ nhân. Trong khung cảnh tuyết rơi, huyết y kiều diễm nữ nhân đứng một mình bên hồ, tay cầm một bông hoa mẫu đơn, đôi mắt nhắm lại như đang trầm tư, nụ cười ấm áp như ánh nắng ban mai. Những ai nhìn vào bức tranh ấy như bị cuốn vào không gian mộng ảo, diễm lệ đến kinh hồn.

Sau khi hoàn thành, hắn đưa lên ngắm nghía. Chậm rãi đưa tay lên lướt trên khuôn mặt mỹ nhân trong tranh, mỉm cười ôn nhu, ánh mắt nồng đậm tình yêu thương.

Khuyết Thu Nguyệt, một bông hoa mẫu đơn xinh đẹp. Nàng như một con gió nhẹ nhàng đến bên hắn, bước vào tim hắn, khiến cho hắn ngày đêm thổn thức. Nàng dễ dàng đến mà cũng dễ dàng đi, hắn lo sẽ có ngày không còn được nhìn thấy nụ cười như gió xuân của nàng, không còn được nghe giọng nói ngọt ngào của nàng.

Hắn chẳng cầu thiên địa trường cửu, chỉ mong đầu bạc răng long. Nàng không cần đáp lại tình yêu này của hắn, chỉ cần cho hắn ở bên cạnh chăm sóc nàng, sung sướng, suốt đời không chia lìa là hắn mãn nguyện rồi.

Bên ngoài bỗng có tiếng bước chân dồn dập, một hạ nhân đẩy mạnh cửa, hốt hoảng chạy vào.

- Thiếu gia, không hay rồi! Phòng của Khuyết cô nương bốc cháy.

- Cái gì?

Nam Cung Thiên kinh hãi đánh rơi bức tranh. Điều hắn lo sợ nhất đã xảy đến. Hắn vận khinh công, dốc toàn hướng căn phòng đi tới.

Ngọn lửa xinh đẹp nhảy múa chiếu sáng cả bầu trời đêm, tuyết xung quanh bị sức nóng làm tan chảy thành những vũng nước nhưng cũng nhanh chóng bị bốc hơi.

Tiếng bước chân hỗn loạn, một đám hạ nhân cầm theo chậu, thùng lấy nước trong hồ hắt vào đám lửa, chỉ tiếc không có tác dụng vì mọi thứ trong phòng đều đã ứot đẫm rượu, dùng nước cũng không thể dập tắt được.

- Khuyết cô nương...Khuyết cô nương...

Nam Cung Thiên đến nơi thấy căn phòng chìm trong biển lửa, cháy càng lúc càng dữ dội, lại không thấy bóng dáng Khuyết Thu Nguyệt đâu thì chạy đến túm lấy Tiểu Vận đang đi lấy nước dập lửa, lo lắng hỏi:

- Khuyết cô nương đâu?

- Thiếu gia...hức...tỷ tỷ...hức...tỷ tỷ vẫn còn ở bên trong...

Tiểu Vận nức nở. Nàng hối hận, vô cùng hối hận, nếu nàng ở lại bên cạnh tỷ tỷ thì chuyện này đã không xảy ra. Tất cả là lỗi của nàng!

Nam Cung Thiên như phát điên, chạy về phía căn phòng. Tiểu Vận sợ hãi, ngăn Nam Cung Thiên lại.

- Thiếu gia, người định làm gì?

- Mau buông ta ra, ta phải đi cứu nàng!

- Không được đâu thiếu gia, nguy hiểm lắm!

Nam Cung Thiên điên cuồng đẩy dựa nhưng Tiểu Vận nhất quyết không buông ra. Một số hạ nhân cũng tiến đến ngăn hấn lại, trong lúc tức giận hấn đã đá thương vài người.

Nam Cung lão gia và Nam Cung phu nhân nghe tin cũng vội vã đi đến. Nam Cung phu nhân nhìn Nam Cung Thiên muốn chạy đến chỗ đám lửa thì bước tới kéo hấn lại.

- Thiên Nhi, con định làm gì?

- Mẫu thân, nàng vẫn còn bên trong, con phải tới cứu nàng!

Nam Cung lão gia đau lòng nhìn con trai mình. Ông biết nó rất yêu vị cô nương này nhưng cháy lớn như vậy, e rằng lành ít dữ nhiều.

- Thiên Nhi, không cần liều mạng, có lẽ Khuyết cô nương đã...

- Không! Nàng sẽ không chuyện gì đâu!

Hấn lắc đầu ngồi phịch xuống, mắt đã rơi lệ. Nàng phải sống! Nàng nhất định phải sống! Nếu nàng chết thì cuộc đời này của hấn chẳng còn ý nghĩa gì nữa, hấn dù có sống thì cũng không khác gì như đã chết.

Lần đầu tiên hai người thấy đứa con trai của mình khóc, lo hấn làm chuyện dại dột liền khuyên bảo:

- Thiên Nhi, đừng làm gì nguy hiểm! Ta biết con rất đau khổ nhưng chuyện đã đến nước này thì không ai có thể làm gì hơn nữa. Đừng quên con còn có ta và phụ thân, nếu con có mệnh hệ gì thì bọn ta biết làm thế nào?

Nam Cung Thiên chẳng hề nghe lọt tai, đôi mắt thất thần nhìn vào đám lửa đang ôm lấy căn phòng, trái tim đau quặn.

Mọi người chỉ quan tâm đến ngọn lửa đang cháy mà không để ý có một bóng đen lặng lẽ ôm một bóng dáng huyết y đang ngủ bí mật rồi đi từ cửa hậu.

Bạn đang đọc truyện *Khuyết Thế Họa Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Bất ngờ thành Thái tử phi

Hòa Quốc.

Tại một căn phòng bên trong Hoàng cung, Một nam nhân tuần tú mặc hoàng y ngồi chiếm chỗ trên ghế, ánh mắt như muốn giết người nhìn vị thái y đang quỳ bên dưới, tức giận hỏi:

- Người nói xem, tại sao đến bây giờ nàng vẫn chưa tỉnh?

Hòa Liệt Thương như muốn bốc hỏa. Từ khi hấn cứu tiểu mỹ nhân thoát khỏi đám cháy thì nàng đã ngủ liên miên bốn, năm ngày chưa tỉnh. Hấn đã điều cả Thái y viện đến nhưng không một ai có thể đánh thức được nàng.

Vị thái y kia quá sợ hãi không dám ngẩng đầu lên, run rẩy đáp:

- Bẩm...bẩm Thái tử điện hạ! Cô nương đó là do...do không quen với thời tiết thay đổi lại thêm hít phải quá nhiều khói nên...nên mới lâm vào hôn mê sâu.

Hấn nổi nóng, đập mạnh tay lên bàn quát:

- Vô dụng! Chỉ có như vậy mà cũng không làm gì được. Đúng là một lũ vô tích sự!

- Thái tử điện hạ xin bớt giận, có thể một, hai ngày nữa cô nương đó sẽ tỉnh. Xin người hãy kiên nhẫn chờ thêm một thời gian nữa!
- Hào! Nhưng nhớ cho kĩ, nếu trong hai ngày nữa mà nàng không tỉnh lại thì ta sẽ cho chặt đầu cả Thái y viện rồi đem cho chó ăn. Ngươi đã hiểu chưa?
- Thần đã hiểu thưa Thái tử điện hạ. Thần xin phép cáo lui!

Vị thái y ba chân bốn cẳng chạy ra ngoài như chỉ cần ở lại thêm một chút nữa thôi ông ta sẽ chết vì lên cơn đau tim.

Hòa Liệt Thương bước về phía giường, nơi có một vị mỹ nhân đang say giấc. Nàng như một tinh linh thuần khiết không thuộc về nhân gian khi khoác trên mình bộ bạch y mỏng manh. Khi ngủ nàng trông thật mong manh, yếu đuối chọc người muốn bảo vệ.

Hắn đưa tay chạm vào đường nét trên khuôn mặt nàng. Từ đôi mày thanh mảnh đến hàng lông mi dài rồi chiếc mũi nhỏ nhắn, lướt sang đôi má hồng và cuối cùng dừng lại ở đôi môi đỏ mọng.

Không ngờ nàng lại xinh đẹp như vậy! Ngoài sức tưởng tượng của hắn. Khi nhìn thấy nàng một mình đứng bên hồ, hắn đã bị phong thái bí ẩn và khí chất như thần của nàng thu hút.

Dù không nhìn được gương mặt của nàng nhưng hắn vẫn không khống chế được mà yêu thích nàng, bây giờ nhìn thấy dung mạo của nàng thì hắn dám chắc trái tim hắn đã bị nàng cướp đi mất rồi. Nàng thuộc về hắn và chỉ mình hắn mà thôi!

Từ từ cúi xuống chạm nhẹ và đôi môi xinh xắn đó. Miềm mại thật! Rồi một nụ hôn nữa rơi trên trán nàng, hắn kề sát môi bên tai nàng, thì thầm:

- Mau tỉnh dậy đi! Ta chờ nàng!

Hai ngày sau, Khuyết Thu Nguyệt tỉnh lại thì thấy mình ở trong một căn phòng xa lạ được bố trí rất trang trọng nhưng hiện tại không phải lúc để bình phẩm về căn phòng. Thật may nàng đã tỉnh lại đúng lúc nếu không nàng sẽ gián tiếp hại vô số người vô tội.

Không thấy ai xung quanh, nàng tự ngồi dậy bước xuống giường, bụng sôi ùng ục như bị bỏ đói cả tuần, nàng lết từng bước chân mệt mỏi ra cửa. Ngay lúc nàng chạm tay vào cánh cửa thì có người đẩy cửa bước vào. Nàng há hốc mồm, không tin vào mắt mình, hô to:

- A! Tên hái hoa tặc lần trước!

Hòa Liệt Thương hôm nay đến thăm nàng, vừa mở cửa đã thấy nàng tỉnh dậy đứng trước mặt thì hắn rất đổi là vui mừng. Chưa kịp mở miệng đã bị câu nói của nàng làm cho vừa hạnh phúc vừa buồn cười. Hạnh phúc là vì nàng không quên hắn, buồn cười là vì hắn lại có thêm một cái tên mới.

- Tiểu mỹ nhân, nàng tỉnh lại rồi!

Hắn lại giở giọng đùa cợt, một phen ôm lấy nàng bao trong ngực. Nàng sửng sò, muốn đẩy hắn ra nhưng lại không có sức, tức giận mắng:

- Ngươi...Tên hái hoa tặc nhà ngươi lại dám đụng chạm ta! Nếu không phải là ta không có sức thì ngươi đã về châu ông bà rồi!
- Tiểu mỹ nhân của ta khi tức giận háo khí á! Bảo sao ta có thể không yêu nàng cơ chứ!

Lại nữa! Nói hắn như vậy mà hắn không những không tức giận, lại còn nói nàng đáng yêu. Không hiểu nổi hắn đang nghĩ gì nữa!

- Tiểu mỹ nhân của ngươi? Khi nào mà ta trở thành của ngươi? Gặp lại mà da mặt của ngươi lại dày hơn rồi.

Nàng hoàn toàn bị tên điên này làm cho quay vòng vòng, quên không hỏi đây là đâu. Nhìn mỹ nhân trong lòng vì nóng giận mà mặt đỏ hết lên, nhấn lại, đôi môi chu ra, hắn chỉ hận không thể ngay lúc này ăn sạch nàng. Nhưng hắn phải có kìm chế vì nàng vừa tỉnh dậy vẫn còn rất yếu nên không thể làm gì quá sức.

- Rồi rồi, da mặt ta rất dày, nàng đừng nóng giận để ảnh hưởng đến sức khỏe.

Hắn ôm nàng ngồi lên giường, gọi một cung nữ đến rồi ngồi xuống bên cạnh ngắm nàng. Nàng để cho hắn nhìn, dù sao nàng cũng không mất miếng thịt nào.

Một lúc sau, một cung nữ tầm mười lăm tuổi bước vào, quỳ xuống cung kính:

- Nô tỳ tham kiến Thái tử điện hạ!
- Đứng lên đi! Kể từ ngày hôm nay ngươi sẽ ở lên cạnh chăm sóc cho Thái tử phi tương lai tại Họa Đơn cung này. Xảy ra chuyện nhất định phải báo ngay cho ta.
- Vâng.

Khuyết Thu Nguyệt ngồi trên giường nhìn Hỏa Liệt Thương như người từ trên trời rớt xuống, miệng lắp bắp:

- Ngươi...là Thái tử? Mà khoan, Thái tử phi là ý nói ta sao?

Hắn mỉm cười sáng lạng, xoa đầu nàng.

- Đương nhiên rồi! Thái tử phi tương lai của Hòa Quốc chỉ có thể là nàng, không ai có thể thay thế.

Nàng thấy nụ cười của hắn thật khó coi. Sao hắn có thể tự ý quyết định mọi chuyện như vậy? Nàng hất bàn tay đang xoa đầu nàng ra, bắn cho hắn một ánh mắt sắc lạnh.

- Ai cho ngươi cái quyền tự quyết đấy? Muốn ta làm ta liền sẽ làm hay sao?

- Không cần biết nàng nghĩ sao, ta đã quyết nàng chính là chân mệnh thiên tử của ta thì nàng chính là như vậy.

Hỏa Liệt Thương bá đạo tuyên bố, trong mắt tràn đầy sự chiếm hữu mãnh liệt.

Thiên a, tại sao lại nở đôi mắt với tôi như vậy? Đẹp đâu phải là một cái tội!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Họa Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Để lại nỗi đau không nguôi

Nam Cung gia.

Sau khi kết thúc đám cháy, căn phòng của Khuyết Thu Nguyệt hoàn toàn bị cháy rụi không còn lại gì. Nam Cung Thiên sáng hôm sau bỗng nhiên hộc máu bất tỉnh làm cho mọi người đều sợ hãi.

Hai ngày sau, hắn tỉnh lại càng khiến mọi người lo lắng. Ngày đêm hắn nhốt mình trong phòng, đắm chìm rượu, Nam Cung lão gia và Nam Cung phu nhân đã nhiều lần khuyên giải nhưng cũng bị hắn đuổi đi.

Hôm nay, Liễu Ngọc Khuê đã xin Nam Cung lão gia cho gặp Nam Cung Thiên. Nàng ta tự ý mở cửa bước vào, bên trong phòng tối đen, sộc vào mũi là mùi rượu nồng nặc. Nam Cung Thiên ngồi dưới sàn, xung quanh toàn vỏ rượu, gương mặt tái nhợt, hóp vào, đôi mắt lộ rõ vẻ ảm đạm, tang thương.

- Thiên ca ca! Huynh...huynh sao thế này?

Liễu Ngọc Khuê kinh ngạc. Đây là Thiên ca ca của nàng sao? Huynh ấy vì ả ta mà thành ra thế này sao? Nam Cung Thiên im lặng không trả lời, vơ lấy một vỏ rượu đưa lên uống.

- Huynh đừng như vậy nữa, người mất cũng đã mất rồi. Huynh cần gì phải chịu khổ vì một nữ nhân không rõ lai lịch chứ.

Nam Cung Thiên lúc này mới có phản ứng, bị ai cười:

- Muội làm rồi! Nàng ấy chính là nữ nhân ta nguyện dùng cả đời yêu thương, bảo vệ, bây giờ nàng không còn nữa, ta sống cũng chẳng còn ý nghĩa gì.

Liễu Ngọc Khuê nàng từng nghĩ chỉ cần loại bỏ được Khuyết Thu Nguyệt thì nàng sẽ lấy lại được danh dự và cả Nam Cung Thiên. Không ngờ lại thành ra khiến hắn nhớ mãi không quên ả, nàng ta đau khổ hết lên:

- Tại sao? Tại sao lại là ả mà không phải là muội? Thiên ca ca, muội yêu huynh, yêu từ rất lâu rồi, muội vẫn luôn đợi đến ngày huynh chấp nhận muội, mọi việc muội làm đều hướng đến huynh. Tại sao lại yêu một ả nữ nhân vô danh mà không yêu muội? Tại sao chứ?

Liễu Ngọc Khuê không kiềm được mà rơi nước mắt, nấc nghẹn nói lên hết mọi điều trong lòng. Tình cảm từ nhỏ dần lớn lên thành tình yêu để bây giờ dùng mọi thủ đoạn để níu giữ. Nàng vẫn luôn kiên trì đợi hắn, tình cảm của nàng dành cho hắn là thật, nhưng kết quả hắn lại yêu một người khác. Chẳng lẽ bao năm bên nhau lại không bằng một tháng bên nữ nhân kia sao?

Tình yêu thay đổi trái tim con người, vì quá yêu mà trở nên tàn độc, mất hết lý trí.

- Ta biết tình cảm của muội nhưng trái tim ta chỉ hướng đến nàng. Không vì lý do gì, ta chỉ đơn giản là yêu nàng thôi, yêu đến khắc cốt ghi tâm.

Nam Cung Thiên nói rõ cho Liễu Ngọc Khuê tâm tư của hắn để nàng sớm từ bỏ. Tốt nhất để nàng ta đau lòng còn hơn cho nàng ta hy vọng rồi làm cho nàng ta thất vọng.

Nàng ta trấn tĩnh lại, lau nước mắt trên mặt, kiên quyết hạ giọng:

- Ta vẫn sẽ đợi, đợi ngày huynh quên ả và trở về bên ta. Bởi vì ta tin tình cảm của huynh chỉ là nhất thời.

Rồi nàng ta chạy ra ngoài, nước mắt lại không ngừng tuôn rơi. Nam Cung Thiên vẫn ngồi im, thờ dài, những gì phải nói hắn đã nói rồi, chỉ trách nàng ta cứng đầu không chịu hiểu. Bỗng dưng trong đầu hắn hiện lên hình ảnh Khuyết Thu nguyệt, trái tim lại bắt đầu đau nhói. Hắn vất tay lên trán, thầm che đi những giọt nước mắt, nam nhân không bao giờ khóc nhưng bây giờ hắn lại khóc.

Hắn khóc vì một tình yêu chưa có bắt đầu đã kết thúc.

Họa Đơn cung.

Khuyết Thu Nguyệt cùng Hòa Liệt Thương đang ngồi dung thiện, nàng ngồi yên để hắn dứt cho nàng. Nàng lúc này cố lắm là chỉ có thể cử động chứ không thể cảm bất cứ thứ gì nên mọi chuyện đều do Hòa Liệt Thương thay nàng làm.

Nàng vẫn còn sốc về chuyện trở thành Thái tử phi, nàng đã nói với hắn là không được nhưng hắn vẫn kiên quyết không thay đổi ý định, lại còn vô si đến mức bảo nếu nàng còn kêu ca thì hắn sẽ ngay đêm hôm nay cùng nàng động phòng. Huống chi xung quanh toàn lính gác canh giữ nghiêm ngặt, nàng muốn trốn cũng không trốn được.

Đột nhiên nhớ ra một chuyện, nàng nhìn Hòa Liệt Thương hỏi:

- Đúng rồi! Sao ngươi biết ta gặp chuyện mà đến cứu?

- Chẳng sao cả. Chỉ là từ khi gặp nàng, ta đã sắp xếp ám vệ đến theo rồi nhất cử nhất động của nàng rồi báo cho ta.

Hắn trả lời tỉnh bơ như không, nàng khinh thường, mắng hắn một tiếng:

- Không biết xấu hổ!

- Thế mà vẫn có người muốn lấy ta đấy thôi.

- Ngươi rõ ràng là ép ta, ngươi...

- Được rồi, nàng đừng nóng, hãy tập trung tĩnh dưỡng, bồi bổ cơ thể.

Nàng hừ một tiếng rồi hỏi tiếp:

- À mà...sau này, ngươi...có định...lập thêm phi tần không?

Nàng tò mò, nếu đã phải trở thành Thái tử phi thì nàng nhất định sẽ không chia sẻ trượng phu của mình đâu. Hòa Liệt Thương như một đứa trẻ được cho kẹo, mắt sáng lên.

- Nương tử đây là đang ghen sao? Hảo dễ thương a! Đừng lo, cả đời này ta chỉ thú một mình nương tử thôi.

- Ai ghen chứ! Với lại, ai là nương tử của ngươi? Đừng suy bụng ta ra bụng người!

Nàng thực sự muốn rạch cho cái bản mặt của hắn mỏng lại. Nếu nàng không chết cháy thì cũng sẽ vì tức quá mà chết thôi.

- Ta đi ngủ. Thịnh Thái tử điện hạ về cho!

Nàng quay về giường thì hắn cũng đi theo, một phen ôm lấy nàng bế lên giường rồi cũng cời giày nhảy lên.

- Đây, ngươi làm cái quái gì vậy?

- Vợ chồng ngủ với nhau là chuyện bình thường. Có gì mà phải sợ? Ngoan, ngủ đi!

Hắn hôn lên trán nàng rồi nhắm mắt vào ngủ để mặc nàng với khuôn mặt đang đen lại bên cạnh. Nhưng nàng cảm thấy vòng tay của hắn rất ấm áp, khác với vòng tay vững chắc của ca ca, một lúc sau nàng cũng chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Khuyên Thế Họa Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Đôi đầu tỷ muội Tề Li gia

Họa Đơn cung.

Ánh nắng ban mai ló rạng, chui qua khe ô cửa sổ, chiếu lên hai bóng dáng đang ôm nhau ngủ trên giường.

Vị nam nhân ngủ quan hoàn hảo, gương mặt góc cạnh, khí chất có phần hoang dã có phần yêu nghiệt. Vị nữ nhân trong lòng mỹ đến tột cùng, cái gì mà "trăm ngư lạc nhạn", "bê nguyệt tu hoa", tất cả đều không thể diễn tả được hết vẻ đẹp của nàng.

Hỏa Liệt Thương đã thức dậy từ lâu, nhìn nhuyển ngọc ôn hương trong lòng, hắn không thể hạ thấp gò má xuống được. Cúi xuống hôn trộm vào đôi môi mềm mại của Khuyết Thu Nguyệt, lại không may khiến cho nàng tỉnh giấc.

Nàng vừa thức dậy đã bị tên biến thái bên cạnh chiếm tiện nghi thì tức giận, một cước đá hấn xuống giường.

- Ai nha~, nương tử sao lại nổi dỗi xử tàn nhẫn với vi phu như vậy a?

Hỏa Liệt Thương trưng ra bộ mặt ủy khuất, cố nặn ra vài giọt nước.

- Ngươi đáng bị như vậy! Đừng có ở đó mà tỏ ra đáng thương!

Nàng không nóng không lạnh nói.

Hắn đứng lên, phui bụi trên y phục, nhìn nàng lăm lăm.

- Nương tử đúng là vô tâm phế mà!

- Ngươi nói gì?

Nàng trừng mắt nhìn hắn. Hỏa Liệt Thương vội lắc đầu, vẫy vẫy tay.

- Không...Không có gì!

Hắn không muốn làm nương tử ghét hắn đâu a. Nếu nàng chán ghét không nhìn mặt hắn thì hắn làm sao mà sống được.

- Nương tử hảo nghi ngại! vi phu có việc cần giải quyết, xong liền về chơi với nương tử.

Nói xong hắn nhanh chóng hôn lên môi nàng 'chụt' một cái rồi vận khinh công chạy biến trong tức khắc.

Khuyết Thu Nguyệt khi hắn đi rồi mới hoàn hồn. Hay cho một tên hái hoa tặc, dám năm lần bảy lượt ăn đậu hủ của nàng, đến khi hắn quay lại thì nàng đảm bảo sẽ khiến cho hắn đoạn tử tuyệt tôn!

- Người đâu, mau chuẩn bị cho ta! Ta muốn đi dạo hoàng cung một vòng.

Bước đến Thượng Uyển, cảnh vật thật sinh động. Hương hoa, gió thoảng nào thua gì những cảnh đẹp phồn hoa, lạc thú. Mùa đông, hoa này ganh hoa khác trụ vững nhưng chốc chốc lại tàn lụi.

Nàng khẽ lắc đầu. Nào đâu phải chỉ có hoa, con người cũng vậy. Cả đời đua tranh nhau, cả đời vrom lên giữa số phận bất chấp hiểm nguy, cuối cùng đều hóa hư vô.

'Bốp' nàng đụng phải gì đó, bắt giắc té về phía sau, lao đảo. Nàng ngã quỵ.

- Ui da!

Nàng vừa ngẩng mặt lên thì đã nghe tiếng chửi xối xả đầy chua ngoa.

- Khôn kiếp! Tiện tỳ to gan! Đụng bốn quận chúa còn không xin lỗi lại dám trừng mắt nhìn ta sao?

Trùng mắt? Nàng nhếch môi hứng thú. Nàng chỉ vừa mới ngẩng đầu lên nhìn ả vậy mà... Hừ, có lẽ tin báo nàng được Hỏa Liệt Thương lập thành Thái tử phi đã truyền khắp Hoàng cung nên họ muốn thị uy đây mà. Thật buồn cười! Nàng từ từ đứng dậy, nhẹ nhàng.

- Tiểu nữ có mắt như mù! Mong quận chúa thứ tội!

Ả đánh nghiêng nhìn nàng.

- Hừ! Xin lỗi mà như vậy hả? Còn không quỳ xuống cầu xin!

Thật là tức chết mà! Hôm nay ả ta là muốn đến rù biếu ca cùng đi dạo, vậy mà đến nơi lại nghe tin hán muốn lập một nữ nhân vô danh tiểu tốt thành Thái tử phi, ả ta liền chạy đến Thái tử điện để hỏi hán cho rõ. Trên đường lại bỗng nhiên đâm phải một con tiện tỳ không biết phép tắc, ả lập tức đem tất cả sự bức bối xả hết ra.

- Vân Tịch quận chúa xin hãy bớt giận! Đây không phải là người mà quận chúa có thể động vào đâu.

Nha hoàn A Liên bên cạnh thấy vị quận chúa vô lễ với Thái tử phi tương lai liền tiến lên ngăn cản.

- Cả hai con tiện tỳ các ngươi dám hỗn với bốn quận chúa! Người đâu, mau đem hai ả ra đánh hai trăm trượng.

Đột nhiên một giọng nói có vẻ yếu ớt, nhu nhược vang lên:

- Tam muội hôm nay cũng đến chơi sao?

- Nhị tỷ!

Ả ta thấy chủ nhân của giọng nói thì vui mừng chạy đến bên cạnh, lắc lắc cánh tay:

- Nhị tỷ, tỷ phải làm chủ cho muội! Hai con tiện tỳ này dám xem thường muội, lại không coi tỷ ra gì. Tỷ xem phải trừng trị hai ả như thế nào?

- Thật sao?

- Thật mà!

Hừ, kẻ tung người hứng. ả ta nói thế chẳng khác nào châm dầu vào lửa. Lửa đã cháy to còn muốn cháy lan sang hàng xóm sao?

Tề Li Tuyết - Quý phi của Hoàng thượng vốn đang tức giận trong lòng vì chuyện Hòa Liệt Thương bỗng mang một nữ nhân bên ngoài về lập thành Thái tử phi, vừa nghe ả nói con giận càng dâng cao. Khuôn mặt hầm hầm, tức giận, không còn vẻ nhu nhược như lúc đầu:

- Tiện nhân! Bay đâu mau bắt hai ả lại!

Lệnh lại được đưa ra nhưng nào có ai dám thực hiện. Ai cũng biết nàng chính là Thái tử phi duy nhất của Hòa Liệt Thương, nâng trên tay sợ rớt, ngâm trong miệng sợ tan, nếu động đến nàng há chẳng phải rước họa vào thân. Nhưng một bên khác lại là quý phi và quận chúa. Các thuộc hạ đều đứng chân chừ nửa muốn tiến lại càng muốn lui. Tề Li Hoa - Vân Tịch quận chúa thấy thế con thịnh nộ lúc đầu không dứt.

- 'Bốp' Tiện tỳ, quì xuống !

Ả - dám – đánh – nàng...Nàng trừng mắt nhìn ả...Chát! Chát!

Tiếng động vang lên khiến ai nấy đều kinh hoàng, sững sờ.

- Ngươi tát ta một cái đáng lẽ ta phải trả nhiều hơn. Nhưng niệm tình ngươi là nữ nhi nên ta tha cho.

Giọng nói nhẹ nhưng băng lãnh, ngạo khí, cao cao tại thượng thật khiến người khác khuất phục. Tề Li Hoa vẫn đang ngơ ngác lại cơ hồ như không thể bình tĩnh nổi.

- Ngươi...ngươi...dám đánh ta?

Từng tiếng như gần lại, giọng nói nặng nề nhưng thanh âm vô cùng đáng sợ. Bất giác ả thét lên.

- Ta phải giết ngươi! Tiện nhân khôn kiếp!

Nàng liếc mắt nhìn ả vô cùng lạnh lẽo:

- Ta nói cho ngươi biết. Ta với ngươi nước sông không phạm nước giếng. Nếu muốn làm khó ta thì đừng trách.

Đây là lần đầu tiên, lần đầu tiên Tề Li Tuyết thấy run sợ trước một nữ nhân. Khuôn mặt ả tái nhợt. Khí thế này...Thật đáng sợ!

- Ngươi...Người đâu, mau bắt ả lại! Bắt lại mau! Kẻ nào không động thủ ta chém!

Tề Li Hoa hét to.

Cả đám thuộc hạ nhìn nhau dường như muốn tiến đến. Bỗng...

- Kẻ nào to gan, dám ở đây làm loạn?

Giọng nói băng lãnh, thanh âm giận dữ, khuôn mặt ai nấy đều vô cùng kinh sợ. Ngoảnh lại...hi vọng là không phải là...

Từ phía xa, một nam nhân vận trường bào, uy thế phi phàm tiến đến. Mọi người run rẩy cơ hồ như đứng không vững. Hỏa Liệt Thương thông thả bước đến.

Tề Li Hoa vừa nghe giọng nửa mừng nửa lo. Vừa thấy hấn, ả ta liền lao đến, cười nhếch môi liếc nhìn nàng. Giọng ả thật yếu đuối như đang sợ hãi, uất ức:

- Biểu ca! Huynh đã đến...híc híc...

Giọng nói mềm mại, dịu dàng lại vô cùng đáng thương. Nàng chợt cười, khí chất như hồ vồ mồi mới đây đã đi đâu rồi? Giờ nhìn lại thật giống một con mèo tội nghiệp. ả lại tiếp.

- Híc! Biểu ca...huynh phải lấy lại công bằng...cho muội...híc... Muội định đến đây mời huynh đi dạo để thư giãn...híc... Nào ngờ...nào ngờ nàng ta chạy đến đâm sầm vào muội, không chỉ hôn xướt mà còn...còn tát muội...

Kể lể, khóc lóc nói cho cùng cũng là muốn kết tội nàng. Nàng thần nhiên nhìn ả. Mối khế cười. Bây giờ nàng mới biết nữ nhân có liên quan đến hoàng cung còn có thể điều khiển tuyến lệ cơ đấy. Muốn khóc liền khóc, nhưng liệu có đáng giá?

Tề Li Tuyết đứng bên cạnh nhìn Hỏa Liệt Thương với một đôi mắt khó hiểu, Tề Li Hoa sà vào lòng Hỏa Liệt Thương mong được che chở. Đôi tay còn xoa xoa gò má đỏ hồng vì bị nàng tát. Nhưng...

- Chát!

Tất cả đều sững sờ mồm há to nhìn cảnh tượng vừa rồi. Tề Li Hoa làm mưa làm gió trong hoàng cung, Hỏa Liệt Thương cũng chưa bao giờ động đến một sợi tóc của nàng ta. Vậy mà giờ đây, một tát khiến nàng ta ngã lún ra đất, khoe miệng ứa máu.

Hấn tiến đến cạnh nàng, lo lắng hỏi:

- Nương tử, nàng không sao chứ? Xin lỗi, vì phu đến trễ, để nàng chịu ủy khuất rồi.

- Ta không có việc gì, người đừng quá lo lắng.

Hấn lướt qua khuôn mặt nàng thấy gò má trắng hồng nay đã đỏ đỏ. Khuôn mặt hấn xuất hiện tia hắc tuyến, nhú mày nhìn Tề Li Hoa đang cổ gượng dậy, giọng nói lạnh nhạt:

- Ta nể mặt Thái hậu tha cho quận chúa lần này, nếu quận chúa còn tiếp tục làm hại đến Thái tử phi thì ta nhất định sẽ không nhân nhượng nữa đâu.

Tề Li Hoa và Tề Li Tuyết không thể tin nổi, mở to mắt nhìn. ả tiện tỳ này là Thái tử phi tương lai sao? Không thể có chuyện trùng hợp như thế được!

- Không...không thể nào! Biểu ca, chúng ta không phải đã có hôn ước từ nhỏ sao? Tại sao huynh lại lập con tiện nhân bên ngoài này làm Thái tử phi? Tại sao? Muội không phục!

Tề Li Hoa điên cuồng gào thét. ả không phục! Vị trí Thái tử phi tương lai phải là của nàng, của nàng, không ai được phép dành lấy nó từ tay nàng!

- Người đâu, tiện quý phi và quận chúa!

Hỏa Liệt Thương lạnh lùng ra lệnh cho bọn hạ nhân đưa lại người họ ra ngoài. Tề Li Tuyết không có biểu hiện gì nhiều, chỉ cúi đầu, không ai biết nàng ta đang nghĩ gì. Còn Tề Li Hoa thì gầy dựa điên cuồng, không ngừng kêu gào cho đến khi ra khỏi cổng.

Nàng khẽ nhìn hấn, không ngờ một kẻ như hấn lại có vẻ mặt như vậy. Rốt cuộc đâu mới là bộ mặt thật của hấn? Còn tình cảm của hấn dành cho nàng là thật hay giả?

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Họa Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Túy Hoa lâu

- Tên biến thái, ta muốn ra ngoài thành dạo chơi.

Một lúc sau khi đuổi tỳ muội Tề Li gia, nàng nhớ ra là chưa thăm quan Hỏa Quốc, quay sang nói với tên hai mặt đang ôm nàng.

Hỏa Liệt Thương đưa tay véo má nàng, sùng nịnh cười:

- Nương tử phải gọi vi phu là tướng công.
- Không bao giờ!
- Không thì gọi là Thương.
- Đừng mơ!
- Nàng gọi ta liền đưa nàng đi.

Tên này cũng thật ranh ma! Thôi thì đành hy sinh một chút vậy, có hấn đi cùng cũng đồng nghĩa với việc mang theo túi tiền công cộng rồi!

- Thương! Dẫn ta đi có được không?

Nàng dùng vẻ mặt năn nỉ, thanh âm nũng nịu như vậy sao hấn có thể không đồng ý được!

- Nương tử đã nài nỉ vi phu như vậy thì làm sao vi phu nỡ từ chối a!

Phải nhin! Vì lợi ích riêng nàng phải nhin cái tên điên không có thuốc chữa này.

- Vậy ngươi ở đây, chờ ta thay y phục.

- Nương tử có cần vi phu giúp không? Dầu sao những thứ cần nhin ta cũng đã nhin qua lâu rồi.

Hấn đảo mắt khắp người nàng, xoa cảm như đang hỏi tường về thân thể của nàng.

- Biến thái!

Nàng lấy tay che ngực, quát hấn rồi chạy một mạch về Họa Đơn cung. Còn hấn thì đứng đó nhin theo bóng nàng cười sặc sụa.

Kinh thành Hóa Quốc.

Người dân trong thành, đặc biệt là các vị cô nương, đều tập trung sự chú ý vào hai vị mỹ nam một bạch y một hắc y.

Vị bạch y nam tử tóc xõa dài hai bên vai. Mây kiếm, mâu phượng thâm trầm, nhàn nhạt nhưng sắc bén, khuôn mặt tuấn dật, hoàn mỹ như tạc. Cả người bao quanh khí chất văn đạm phong khinh, thanh thoát hơn người.

Vị hắc y nam tử tóc búi đơn giản, khí chất vương giả có chút hoang dã. Gương mặt anh tuấn, góc cạnh, đôi mắt lạnh lùng liếc nhin xung quanh khiến mọi người rợn tóc gáy.

Một số cô nương nhin đến là đỏ mặt, một số lại cố tình đánh rơi khăn tay ngay dưới chân hai người. Đáng tiếc! 'Hoa roi hữu ý nước chảy vô tình', bao nhiêu chiếc khăn rơi xuống là từng đấy trái tim tan nát.

Đây là quyết định sai lầm nhất của hấn! Đáng lẽ ra hấn nên để nàng ở trong cung, nếu không thì nàng đã không bị nhòm ngó như thế này. Hấn hận không thể móc hết tất cả mọi con mắt đang nhin nàng bây giờ, dù là nữ nhân hấn cũng không cho phép, nàng chỉ có thể để cho một mình hấn ngắm nhin thôi!

Đột nhiên nàng dừng lại nói:

- Chính là nơi này!

Hấn nhin sang thì muốn rớt cả con mắt. Hai người đang đứng trước Túy Hoa lâu, khách ra vào tấp nập, yến oanh nô nức, quần là áo lụa là lướt mòi gọi.

Túy Hoa lâu là một trong tứ đại danh lâu của kinh thành, từ mỹ thực, mỹ tửu cho đến mỹ nhân đều vô cùng hảo hạng. Khách nhân đến đây thường nghệ lại thưởng mỹ nữ, một phút say quên cả đường về.

- Nương tử đây là..?

Hấn ngờ nhắc nhin nàng. Nàng định đến đây làm gì?

- Người ta đến đây thường làm gì ngươi cũng biết rồi, không cần hỏi!

Nàng lòi hấn vào, không để hấn nói thêm lời nào.

Giữa sảnh Túy Hoa lâu dựng lên một đài trúc khá cao, vây quanh là những mảnh rèm lụa màu sắc rực rỡ.

Tú bà thấy hai người có vẻ là công tử nhà nào đó liền chạy lại niềm nở tiếp đón. Mùi phấn son cùng bộ dạng diêm dúa làm nàng thấy khó chịu.

- Ai nha~, hai vị công tử đến đây muốn được phục vụ như thế nào? Cô nương của chúng tôi ai ai cũng xinh đẹp, hai vị công tử muốn loại nào đều có hết.

Giọng nói còn nhão hơn bột làm nàng buồn nôn.

- Mau chuẩn bị một phòng phía trên.

Nàng nói tay còn mang ra mấy thỏi bạc. Tú bà thấy tiền liền sáng mắt.

- Hảo! Hảo! Một phòng hạng sang. Có ngay!

Nàng và hấn được dẫn lên một căn phòng, từ đó có thể quan sát tốt dưới sảnh. Hình như hôm nay là ngày đầu giá hoa khôi nên bên dưới toàn quan lại và công tử con nhà quyền quý.

Một lát sau, một hồng y nữ tử là lướt bước vào, đôi mắt sáng rực nhìn nàng, uốn éo đi đến gần, tựa vào người nàng.

- Không biết mấy hai công tử dùng gì?

Nàng mỉm cười gian xảo, nâng nhẹ chiếc cằm thon nhỏ của vị hồng y nữ tử lên, giọng nói quyến rũ:

- Theo nàng thì bốn công tử muốn gì?

Hồng y nữ tử tỏ vẻ thẹn thùng, cười yếu điệu, thân liễu như muốn bám chặt lấy nàng, bờ môi chu lên.

- Ghét quá a~!

Hỏa Liệt Thương nhìn cảnh trước mắt, khóe môi co giật mãnh liệt, trong lòng đã sớm đỏ cả thùng dấm chua.

- Ngươi mau biến ra ngoài!

Hồng y nữ tử giật mình, quay qua nhìn nàng. Nàng hất cằm bảo nàng ta ra ngoài. Nàng ta tiếc nuối nhét chiếc khăn tay vào người nàng, uyển chuyển rồi đi.

- Ngươi nổi đóa cái gì?

- Nương tử, nàng là nam hay nữ vậy?

- Không phải ngươi đã nhìn hết những thứ cần nhìn rồi sao? Cần gì phải hỏi ta.

Hỏa Liệt Thương khóc không ra nước mắt. Nương tử của hấn đúng là khác người a!

- Nguyệt Nhi sống thật thoải mái a!

Một giọng nói âm lãnh cất lên. Bóng dáng bạch y từ đâu đó nhảy vào phòng. Quá mỹ!

Khuyết Thu Nguyệt nhìn người đó, mặt bỗng chốc trắng bệch, cả người bất động, thanh âm run rẩy:

- Ca...ca!/?

Bạn đang đọc truyện *Khuyên Thế Họa Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Kết thúc để không ai đau khổ

- Ca...ca!/?

Khuyết Hạo Nhiên nhìn hai người trước mắt, cả người như bốc hỏa. Không ngờ nàng lại có gan dám bỏ trốn, khiến hấn phải đi khắp nơi tìm kiếm. Không những thế, bây giờ tìm được lại bắt gặp nàng có một nam nhân khác bên cạnh, hơn nữa hấn ta lại gọi nàng là nương tử mà nàng cũng không tỏ thái độ gì gọi là phản đối cả. Điều này làm hấn rất tức giận.

Khuyết Thu nguyệt hốt hoảng, dù không muốn nhưng nàng vẫn biết chắc là ca ca nhất định sẽ đi tìm nàng, nàng chỉ không nghĩ là sẽ đối mặt sớm thế này. Nàng sợ hãi nhìn hấn, luống cuống muốn giải thích.

- Ca ca, huynh nghe muội nói, thực ra muội...

- Ca ca? Trong mắt muội vẫn còn coi ta là ca ca sao?

Khuyết Hạo nhiên hừ lạnh, lời của nàng hẳn không còn tin được nữa rồi. Hôm nay dù có thế nào hẳn cũng phải mang nàng về, không để nàng dụ dỗ thêm nam nhân nữa.

- Nương tử, đây là ca ca của nàng?

Hòa Liệt Thương ngồi nghe này giờ thì ngạc nhiên. Thì ra đây là ca ca của nương tử, vậy thì hẳn phải để lại ấn tượng thật tốt để 'danh chính ngôn thuận' nước nương tử về.

- Lần đầu gặp mặt, tại hạ Hòa Liệt Thương, là phu quân của nàng.

- Cái gì? Phu quân của Nguyệt Nhi?

Thiên a, sao tên này không im lặng được một lúc vậy, hẳn không thấy bầu không khí đang rất tồi tệ sao? Sắc mặt của ca ca càng trầm xuống, phen này nàng không xong rồi!

- Đúng vậy, nói thật ra thì tại hạ chính là Thái tử của Hòa Quốc, tại hạ mới phong nàng làm Thái tử phi không lâu. Vậy nên mong được sự chấp thuận...

- Ta không đồng ý!

Không để Hòa Liệt Thương nói hết câu, Khuyết Hạo Nhiên lập tức phản đối rồi quay sang nàng trừng mắt nhìn nàng, nghiêng răng ken két.

- Nguyệt Nhi, muội đúng là coi lời nói của ta như gió thoảng bên tai.

- Muội không có, là hẳn tự nói...

Hòa Liệt Thương liền xen vào.

- Tại sao? Ta là thực lòng yêu thương nàng.

- Người là Thái tử điện hạ cao quý, còn muội muội của ta chỉ là một người bình thường. Sau này lên ngôi, người sẽ có hậu cung 3000 nữ nhân rồi bỏ mặc muội muội ta, người nói xem tại sao ca ca như ta lại phản đối.

Khuyết Hạo Nhiên lấy lý do thuyết phục nhất để trả lời, hẳn không muốn làm to chuyện, chỉ cần mang được nàng về là tốt rồi. Nếu tên Thái tử kia nhất quyết dính lấy không buông thì lúc đấy đừng trách hẳn không hạ thủ lưu tình.

- Ta sẽ không có hậu cung gì cả, ta chỉ thú duy nhất một mình nàng. Không thì ta không cần kế vị nữa, chỉ cần ở được ở bên nàng thì dù có chân ròi góc biển ta cũng sẽ đi.

Khuyết Thu Nguyệt nhìn Hòa Liệt Thương trân thành nói có đôi chút cảm động, nàng không nghĩ hẳn lại có ý định từ bỏ ngôi báu để đi chu du cùng nàng.

Còn về phía Khuyết Hạo Nhiên thì hẳn đã sớm đoán cả thùng giấm rồi, thấy nàng nhìn hẳn ta bằng ánh mắt cảm động như thế thì hẳn biết mình đã đến giới hạn cuối cùng. Hẳn rút thanh kiếm ở bên hông chia vào cổ Hòa Liệt Thương.

- Lời quân vương không thể tin được, hiện tại người thế non hèn biển nhưng biết đâu sau này người lại vứt bỏ muội ấy. Ta không biết, hôm nay ta nhất định đưa muội ấy đi.

Khuyết Thu Nguyệt vội vã chạy đến ngăn lại.

- Ca ca, đừng như vậy, mau bỏ kiếm xuống.

- Vậy hãy trở về cùng ta.

- Nhưng ta không muốn trở về.

- Là không muốn hay là không nỡ? Nói cho ta biết có phải muội đã yêu hẳn ta rồi không?

- Đúng, muội là yêu hẳn, muội không cho phép huynh làm tổn thương đến hẳn.

Trái tim Khuyết Hạo Nhiên như có hàng trăm mũi tên xuyên qua, đau không nói nên lời. Mười bảy năm bên nhau, hẳn dành hết tình yêu cho nàng bất chấp luân lý, chỉ mong có thể mãi mãi như vậy không thay đổi cho đến hết cuộc đời.

Vậy mà bây giờ hẳn nhìn nàng vì một nam nhân mà chống đối lại hẳn, nhìn nàng nói yêu một nam nhân khác trước mặt hẳn, hẳn không tài nào thờ được,

lòng ngực đau dữ dội. Có phải đã đến lúc hẳn nên buông tay?

Khuyết Thu Nguyệt cũng không khá hơn là mấy. Ở bên nhau lâu như vậy, nàng có thể nhìn ra được tình cảm của hắn và hiểu tình cảm đó to lớn cỡ nào. Nhưng nàng không dám đối mặt với điều trái với luân lý đó, cũng không muốn sau này hẳn phải đau khổ. Tốt nhất là chấm dứt mọi chuyện bây giờ để sau này không ai phải đau cả.

Hỏa Liệt Thương nghe nàng nói yêu mình thì cười không khép răng lại được mặc dù biết đó là do nàng bắt đắc dĩ mới phải nói. Ngay từ đầu hắn đã biết tình cảm của vị ca ca kia đối với nàng không phải tình cảm huynh muội bình thường. Đôi mắt kia có cả sự tức giận, sự ghen tuông và cả tình yêu tha thiết, đó không phải là ánh mắt của một vị ca ca nhìn muội muội của mình mà là của một nam nhân nhìn nữ nhân mình yêu.

- Đó là điều muội muốn sao?

Khuyết Hạo Nhiên hỏi lại lần nữa, bất chấp sự thật đau lòng.

- Không sai, huynh hãy mau trở về đi, muội sẽ ở lại đây cùng hắn.

Vẫn biết câu trả lời nhưng mà hắn...Khuyết Hạo nhiên hít một hơi thật sâu, khó khăn đưa ra quyết định:

- Muội đã cố chấp như vậy thì ta không còn gì để nói. Ta đi, sẽ không làm phiền đến muội nữa! Nhưng ta tin sau này hai ta sẽ còn gặp lại, chỉ là lúc đó mọi thứ đã thay đổi rồi.

Khuyết Hạo Nhiên nói xong liền biến mất ngay trước mắt nàng.

Lúc này nàng mới thả lỏng, mặc cho nước mắt liên tục rơi ra. Hỏa Liệt Thương ôm lấy nàng, để đầu nàng tựa vào vai hắn. Tay nàng túm chặt lấy vạt áo hắn, nàng rất cần một nơi để tựa vào lúc này.

- Ngoan, đừng khóc! Có ta ở bên nàng, sẽ không ai làm nàng tổn thương được nữa.

Hắn đưa tay vuốt mái tóc của nàng, hôn nhẹ lên trán nàng. Nàng lên tiếng trong những tiếng nức:

- Ngươi...hức...ngươi đã...hức...nhìn ra rồi...hức...sao?

- Ừ!

- Ta...hức...không biết phải làm sao, cũng không biết...hức...phải đối mặt với nó...hức...như thế nào, ta chỉ có lựa chọn duy nhất là làm huynh ấy đau lòng...hức...để huynh ấy sớm quên đi ta...hức...và tìm được một người con gái tốt. Nhưng ta không biết tại sao tìm lại cảm thấy trống rỗng...hức...như vừa đánh mất một thứ gì đó...hức...rất quan trọng.

- Đừng suy nghĩ quá nhiều, mọi chuyện đã qua hết rồi, bây giờ tương lai mới là quan trọng, ta sẽ không bao giờ rời xa nàng.

Ca ca, hãy thứ lỗi cho sự ích kỷ của ta, ta thực sự không thể sống thiếu nàng. Đừng lo lắng, kể từ hôm nay ta sẽ thay huynh chăm sóc nàng thật tốt, không để nàng chịu bất kì sự ủy khuất nào. Huynh và nàng vốn đã không thể.

Hai người cứ lặng lẽ ôm nhau như vậy cho đến khi..

- Chào mừng các vị quan khách đã đến Túy Hoa lâu của chúng tôi để hôm nay. Đấu giá hoa khôi chính thức bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Khuyết Thế Họa Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Đấu giá hoa khôi

- Chào mừng các vị quan khách đã đến Túy Hoa lâu của chúng tôi hôm nay. Đấu giá hoa khôi chính thức bắt đầu.

Một tràng vỗ tay hoan hô vang lên.

- Bây giờ là hoa khôi đầu tiên, Vũ Liên! Các vị cùng vỗ tay ủng hộ nào!

Tiếng đàn réo rắt vang lên, nữ nhân mang tà áo lụa màu hồng nhạt bước lên trúc đài, mái tóc như mây, mày liễu cong cong, bên trong lụa đào chiếc yếm đỏ thắm ôm trọn gò bồng đảo xinh đẹp. Tà áo lụa nương theo điệu nhạc, là lướt dâng vũ khúc khiến hơn nửa số nam nhân nơi đây thần hồn điên đảo.

Tà áo lụa vừa hạ xuống, tú bà cười tươi nói:

- Mời các vị đầu giá. Bắt đầu là một trăm lượng bạc.

Một vị quan lại trung niên giờ tay.

- Hai trăm!

Lão béo cùng bộ râu lồm xồm lên tiếng.

- Bốn trăm!

Một vị công tử trẻ tuổi, đôi mắt như hồ li nói.

- Năm trăm!

Lão béo tức giận hét.

- Sáu trăm!

Tú bà sung sướng:

- Sáu trăm, có ai trả giá cao hơn không ?

Ngó thấy ai nấy đều im lặng, tú bà ra giọng:

- Sáu trăm lần thứ nhất... sáu trăm lần thứ hai... sáu trăm lần thứ ba! Ai da, xin chúc mừng công tử.

Mỹ nhân Vũ Liên lắc mông bước về phía công tử vừa trả giá.

Tiếp theo là vũ điệu lác hồng của Mạn Li, nàng ta mang vẻ đẹp khá hoang dã, ăn mặc tương đối giống vũ nữ Mông cổ.

Hết lượt này đến lượt khác. Khuyết Thu Nguyệt và Hóa Liệt Thương nhàn nhã nhìn xuống bên dưới.

Sau khi được hấn an ủi nàng đã cảm thấy đỡ hơn nhiều, nhìn những hoa khôi lần lượt ra biểu diễn nàng không khỏi chổng cằm cảm cảm thán.

- Oa, thật là nhiều mỹ nhân a! Ta biết tại sao nơi này lại nổi tiếng đến vậy rồi.

Hóa Liệt Thương đưa ta vén vài sợi tóc rũ xuống trước trán nàng ra sau, nhìn nàng âu yếm nói:

- Tất cả bọn họ dù có đẹp đến mấy, gộp lại cũng chưa chắc được bằng một phần của nương tử.

Nàng nghe vậy thì phì cười:

- Ta cũng phải công nhận miệng lưỡi của người đúng là càng ngày càng ngọt.

Hắn véo mũi nàng, mỉm cười tinh quái:

- Nương tử là thích vì phu như vậy sao?

- Ai thích chứ?

Nàng huých là ngực hấn một cái, hấn mặt mày nhăn nhó xoa xoa ngực nhưng vẫn ôn nhu nhìn nàng.

Hoa thị niềm nở nói:

- Bây giờ xin các vị chào đón đệ nhất mỹ nữ lần đầu tiên xuất hiện ở Túy Hoa lâu, Thủy Nhu cô nương!

Cầm tranh vang lên một điệu 'Bạch Hạc vũ', những cánh hoa bay rợp cả lầu lầu ngào ngạt một mùi hương mị hoặc, êm ái như nhung gấm, quyến rũ đến mê người.

Cánh hoa nhẹ nhàng bay lượn trên không trung, nương theo tà lụa rực rỡ trên trúc đài, một thân nữ nhân tựa phi yến dần hạ xuống. Không gian choáng ngợp.

Nữ tử một thân lam y thoát tục, mái tóc đen như mực, mềm mại như suối lụa, điểm xuyến nhẹ nhàng bằng đóa son trà bung cánh giữa nền trời thăm thẳm. gương mặt xinh đẹp như tiên nữ, dịu dàng, ngọt ngào làm lòng người say đắm.

Bỗng người đệm đàn ngắt xiêu, mọi người xôn xao. Thủy Nhu lo lắng nhìn khách quan đang phản nản, nữ nhân thì há hê nhìn nàng.

Một bóng trắng từ trên lầu nhảy xuống trúc đài, ánh mắt mọi người tập trung hết lên vị thiếu niên anh tuấn đó, các cô nương dùng ánh mắt thêm thường

nhìn nàng khiến nàng sờn cả gai ốc.

- Vị Thủy Nhu cô nương đây nếu không chê thì hãy để tại hạ thổi một tiêu khúc cho cô nương khiêu vũ.

Nàng cười tựa phi tiêu khiến cho nam nhân vừa ghen tị vừa ca ngợi, các cô nương không ghen mà cùng đỏ mặt, ngay cả Thủy Nhu cô nương cũng nhìn nàng thẹn thùng, đăm đuối.

- Tiểu nữ xin đa tạ công tử!

Trái ngược với bọn họ, Hỏa Liệt Thương trên lầu sắc mặt đã đen lại, mùi dấm chua bốc lên nồng nặc. Nương tử a, lần này trở về ta sẽ phạt nàng thật thích đáng để sau này nàng không ra ngoài quyến rũ ai nữa!

Nàng ở trên sân thì nháy mắt liên tục, không biết ai đang nói về nàng.

Tiếng tiêu cất lên làm cả không gian ngưng trọng, Thủy Nhu cô nương bắt đầu múa. Điệu múa của thiên nữ, xinh đẹp, mềm mại, uyển chuyển tựa một thân bạch hạc vút bay trên bầu trời. Tà áo lụa vùng vẫy giữa một khoảng rộng mênh mông, lượn lờ nơi tầng mây cao vút. Thân hình như liễu rủ, bước chân nhẹ nhàng, thanh thoát và không vướng bụi trần.

Hai người kết hợp lại một chỗ tạo nên một bức tranh tuyệt đẹp, không gian huyền ảo làm con người ta cảm giác như đang ở trong một chốn bồng lai tiên cảnh.

Khi tiếng tiêu dứt, mọi người đồng loạt đứng dậy vỗ tay hoan hô, có một số người còn chưa kịp bình tĩnh, các vị cô nương và công tử nhìn lên trúc đài bằng đôi mắt say đắm, ngưỡng mộ.

Nàng không nói gì liền phi thân lên trên lầu, hạ xuống liền rơi vào một vòng tay.

- Nương tử, sau này đừng như vậy nữa, vì phu sẽ ghen a!

- Ngươi ghen hay không là việc của ngươi, chẳng liên quan gì đến ta cả.

- Nương tử~.

Hỏa Liệt Thương lại dùng bộ mặt ủy khuất, cụp mắt xuống, nhìn như một con cún bị bỏ rơi, rất đáng thương. Nhưng nàng không hề liếc hần một lần, chỉ chú ý về phía trúc đài. Hần âm ức ngồi ra một góc, không đếm xỉa gì tới nàng, nàng chỉ biết lắc đầu thờ ơ.

- Mời các vị đầu giá. Bắt đầu là ba trăm lượng bạc.

- Bốn trăm.

- Sáu trăm.

- Sáu trăm năm mươi.

-.....

- Ta ra tám trăm lượng bạc.

Tú bà mắt càng lúc càng sáng. Đúng là cây hái ra tiền, lần đầu tiên từ lâu đạt tới mức tám trăm lượng bạc.

- Tám trăm lần thứ nhất... tám trăm lần thứ hai... tám trăm lần thứ ba! Xin chúc mừng lão gia.

Thủy Nhu cô nương từng bước đi tới chỗ lão béo xấu xí vừa ra giá, nhưng đôi mắt lại không ngừng liếc về phía nàng, có chút gì đó tiếc nuối, có chút gì đó cầu xin. Nàng nhìn thấy nhưng không quan tâm, việc của nàng đã kết thúc, nàng không thích xen vào chuyện của người khác.

Thấy nàng tránh ánh mắt, Thủy Nhu cô nương đau đớn quay mặt đi. Mọi người xung quanh thì tiếc rẻ không thôi, một mỹ nhân đẹp như vậy lại bị tên quan lại xấu xí kia giành mất, đúng là bông hoa nhài cấm bãi phân trâu, đúng là hồng nhan bạc phận mà.

Kết thúc cuộc đấu giá hoa khôi, nàng và hần quay trở về hoàng cung. Trên đường trở về thì có ai đó cứ giật dỗi tránh mặt nàng, nàng ở phía sau cố gắng nín cười.

Bắt đầu từ ngày mai nàng sẽ là Thái tử phi của Hóa Quốc và cũng là bắt đầu của những chuỗi ngày khó khăn trong cung. Những ai dám đụng đến nàng, nàng sẽ khiến họ sống không được mà chết cũng không xong.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Họa Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Đại ca cũng kéo đến

Tại Thượng Uyển.

Trong một đình nhỏ giữa hồ, một huyết y kiều diễm nữ nhân nằm gối đầu lên đùi một hoàng y anh tuấn nam nhân.

Nữ nhân lười biếng nằm hưởng thụ sự hầu hạ. Còn nam nhân kia lúc thì lột vỏ nho, lúc thì quạt mát cho nữ nhân kia, miệng luôn đọc một nụ cười ôn nhu, ánh mắt thâm tình.

Khuyết Thu Nguyệt mấy ngày nay chưa gặp chuyện gì bất trắc, mọi ngày trôi qua đều rất an nhàn, chỉ ăn, ngủ rồi ra Thượng Uyển thưởng hoa. Có điều ngày nào cũng có một con đĩa dính chặt lấy nàng.

Hỏa Liệt Thương như keo dán siêu dính, lúc nào cũng bám lấy nàng, một kẽ hở cũng không có. Khi dùng thiện thì hắn muốn nàng bón cho hắn, khi ngủ thì hắn tự nhiên chui lên giường ôm lấy nàng ngủ, khi tắm thì hắn vô sỉ đến mức muốn nàng cho tắm cùng.

Nhưng hắn lúc nào cũng chiều chuộng nàng, sủng nàng, mọi chuyện đều thay nàng xử lý, không để nàng phải mệt mỏi, nàng cũng bắt đầu dựa dẫm vào hắn.

Các cung nữ, hạ nhân đang làm việc đều ngừng mọi hoạt động để ngắm nhìn đôi tiên đồng ngọc nữ đang âu yếm kia. Ai cũng mừng thay cho Thái tử của mình đã tìm được ý chung nhân như ý.

Mà vị Thái tử phi kia cũng rất tốt, chẳng những vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành, tuyệt sắc vô song, hơn nữa tính tình dịu dàng, chưa bao giờ phạt hay đánh mắng người hầu, bất kể đối với người nào đều đối xử như nhau. Cho dù có phạm lỗi, cũng sẽ không tức giận, cùng lắm là dạy vài câu, còn thường xuyên ở trước mặt Thái tử cầu tình thay các hạ nhân phạm sai lầm.

Khung cảnh ấm áp như vậy lại bị một vị khách không mời xen vào.

- Đây chính là vị Thái tử phi mới được sắc phong sao? Quả đúng là một tuyệt thế giai nhân! Thái tử đúng là có mắt nhìn người.

Cả hai nhìn nam nhân đang tiến vào đình. Nam nhân ngũ quan bình thường nhưng khi kết hợp lại một chỗ lại tạo ra mỹ cảnh không nên lời, mặc lam y tiêu sái, miệng cười như gió xuân.

Hỏa Liệt Thương nhũn mày nhìn Tề Li Phong - Đại thiếu gia của Tề Li gia đang đi tới. Khung cảnh giữa nàng và hắn đang ngọt ngào thì tên gia hỏa này lại đến phá rối, hơn nữa lại dùng ánh mắt khám xét nhìn nương tử của hắn nữa chứ. Tên này chưa thấy quan tài chưa đổ lệ mà.

- Tưởng ai hóa ra là Tề Li đại thiếu gia. Con gió độc nào đã đưa ngài đến đây vậy?

- Thái tử điện hạ, sao huynh có thể trọng sắc khinh bạn như vậy? Là bằng hữu bấy lâu nay, huynh không thể tàn nhẫn với ta như vậy được.

Tề Li Phong nói nhưng ánh mắt vẫn đặt lên người nàng. Đây chính là nữ nhân mà tam muội đã nói sao, thực sự rất xinh đẹp nhưng chỉ như thế thôi sẽ không đủ để bắt giữ được trái tim của Thái tử điện hạ cao cao tại thượng này, hắn là phải có rất nhiều tài cán. Nhân lúc này thử nàng một phen xem sao.

Hỏa Liệt Thương thấy hắn ta không rời mắt khỏi nàng thì tức giận thở phì phò, kéo nàng ra đằng sau chắn tầm mắt của hắn ta.

- Tề Li đại thiếu gia hà cớ gì phải nhìn Thái tử phi của ta chăm chú như vậy? Không phải là có ý đồ bất chính gì đó chứ?

Nàng ở đằng sau hắn hừ lạnh. Cài thùng dấm chua này, không phải người có ý đồ bất chính là người sao?

- Đừng hiểu lầm, Thái tử phi đẹp như vậy ai mà không muốn ngắm nhìn cơ chứ. Huống chi sẽ có lúc phải lộ mặt, vậy bây giờ nhìn trước cũng đâu có sao.

Xem ra nàng đã tìm được người còn vô lại hơn cả tên biến thái này rồi. Nhìn thoáng qua có vẻ là người nhã nhặn, lịch sự nhưng bản chất lại là một con hồ ly gian xảo. Tuy nhiên nàng lại cảm thấy hắn không phải là người xấu, chỉ là khôn ngoan, giao hoạt hơn người bình thường một chút thôi.

- Ta tên Khuyết Thu Nguyệt. Chẳng hay vị này là Đại thiếu gia Tề Li Phong của Tề Li gia?

- Oa, không ngờ ta lại nổi tiếng như vậy! Được Thái tử phi biết đến là phúc phận của Tề Li Phong ta.

Hiếm khi mới có một lần, nàng nhân cơ hội này trêu chọc Hỏa Liệt Thương.

- Ta hiểu tại sao hai người lại là bằng hữu rồi!

- Nương tử~.

Tề Li Phong nhìn hai người bật cười ha hả. Hỏa Liệt Thương liếc hắn một cái thật sắc nhưng hắn không hề sợ mà còn liếc lại đầy thách thức làm Hỏa Liệt Thương muốn chạy đến đâm cho hắn ta một cái vào mặt.

- Thái tử phi được Thái tử sủng ái như vậy nhất định là người tài sắc vẹn toàn. Liệu ta có thể cùng Thái tử phi thi tài một lần không?

Nàng nhìn hần nghi hoặc. Không phải là hần thay hai tỷ muội kia đến trả thù nàng đó chứ?

Hần ta thấy nàng nghi ngờ thì vội giải thích:

- Thái tử phi đừng hiểu lầm, ta thực sự là chỉ muốn thi tài một lần thôi mà.

Nàng cảm thấy tay áo bị kéo, quay sang nhú mày nhìn Hóa Liệt Thương.

- Nương tử, hần nhìn như vậy thôi chứ thơ của hần là đệ nhất ở Hỏa Quốc, chưa ai thắng được hần từ trước đến giờ.

- Ngươi yên tâm, ta biết mình đang làm gì.

Nàng vỗ bàn tay hần trấn an rồi quay sang Tề Li Phong.

- Hảo, ta đồng ý!

- Tốt quá! Vậy chúng ta sẽ thay nhau làm về sau của bài thơ, ta bắt đầu trước.

"Nhất cán linh xuân phong trú cầm"

Nàng không suy nghĩ đọc luôn về sau.

"Lưỡng thù đan quế thổ thiên hương"

- Ân tượng lắm!

"Huyền thảo thương tư tiên chương lộ"

Nàng lại dễ dàng đối tiếp về sau.

"Tứ hoa tân dục phán trì xuân"

- Hay, rất hay! Ta có mắt mà không thấy núi Thái Sơn. Thái tử phi thật xứng danh tài nữ.

- Tề Li thiếu gia quá khen rồi! Thơ của thiếu gia quá thật là đệ nhất. Ta chỉ là múa rìu qua mắt thợ.

Nàng và hần ta khen đi khen lại làm Hóa Liệt Thương bên cạnh nhìn mà ngửa mặt, nhanh như cắt ôm eo nàng kéo đi.

- Thi đã xong rồi, ta và nương tử về phòng nói chuyện, xin mời Đại thiếu gia về cho.

Tề Li Phong nhìn theo bóng hai người, con người nồng đậm sự hứng thú như đang nhìn con mồi. Khi hai người khuất bóng hần mới rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Khuyên Thế Họa Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Chồng đối với Thái hậu

Hóa Liệt Thương ôm Khuyết Thu Nguyệt trở về Họa Đơn cung, đập cửa một cái thật mạnh, ném nàng lên giường rồi cũng theo đó mà đè lên nàng.

Khuyết Thu Nguyệt lấy tay chống đỡ lên ngực của Hóa Liệt Thương, dùng sức đẩy hần ra.

- Ngươi làm cái gì vậy? Mau đi ra, nặng...um..

Nàng chưa kịp nói hết câu thì đã bị hần dùng môi chặn lại, nuốt hết lời nói của nàng. Đang định mở miệng phản đối thì hần lại nhân cơ hội đưa lưỡi vào hút hết mật ngọt của nàng. Nàng tức quá cắn hần một phát, hần chỉ nhăn mặt một chút rồi tiếp tục, lần này càng dã hơn như đang chút giận lên nàng.

Một lúc sau hần mới buông nàng ra, thỏa mãn dùng ngón tay miết lên đôi môi đang sưng lên của nàng. Nãy giờ nàng chỉ lo đối đáp với tên kia mà quên hần sang một bên, hần đã khó chịu lắm rồi a. Vậy mà tên kia còn không biết điều, thấy hần đứng đấy mà vẫn cười nói với nàng như thế, điều này hần sao có thể chấp nhận được, nụ cười của nàng chỉ có thể cho hần thương thức thôi.

- Nương tử lần sau đừng cười với nam nhân khác như vậy! Vì phu rất rất là ghen với hấn a.

Nàng bó tay chịu thua với tên này. Sao lúc nào hấn cũng ăn dấm chua được cơ chứ!

- Ta cười với ai là việc của ta. Ngươi có quyền gì xen vào?

- Ta là phu quân của nàng! Nương tử, tâm ý của ta nàng vẫn chưa hiểu sao?

Tay hấn trên eo nàng bóp mạnh, nàng kêu lên một tiếng.

- Đau! Ngươi mau bỏ cái tay ra khỏi người ta!

- Không bỏ!

Hấn không biết điều còn cố tình sờ soạn lung tung trên người nàng. Nàng ngăn cái tay đang nghịch loạn kia lại.

- Nương tử, hứa với ta là nàng sẽ không cười với nam nhân khác.

- Ta không hứa!

- Nàng không hứa thì ta sẽ ăn nàng ngay bây giờ.

Hấn một tay đưa lên ngực nàng, một tay định cởi bỏ y phục của nàng, miệng cười gian xảo.

- Được! Được! Ta hứa với ngươi sẽ không cười với nam nhân khác.

Nàng vội nhích người thoát khỏi ma trảo của hấn, nhìn hấn đầy phòng bị.

- Nương tử hãy giữ lời đó.

Hấn cúi xuống hôn lên trán nàng rồi đến chóp mũi, cuối cùng là lướt qua môi. Hấn hít hà hương thơm trên người nàng, trên người nàng có mùi hương tự nhiên của hoa mẫu đơn, không như mùi yên chi tục phấn trên người nữ nhân khác.

- Ta cần phải đi gấp phụ hoàng bây giờ, lát nữa sẽ quay lại. Chờ ta!

- Ta không sao, ngươi đi đi.

Hấn lưu luyến không muốn đi nhưng vẫn phải buông nàng ra.

Nàng thấy hấn đi mới thả lỏng. Ở với hấn nguy hiểm hơn nàng tưởng, sau này phải giữ khoảng cách nếu không nàng sẽ bị hấn ăn lúc nào không hay.

- Thái hậu giá lâm!

Giọng nói ẻo là của một thái giám vang lên.

Đoàn người của Thái hậu đang tiến vào Họa Đơn cung, dẫn đầu là Thái hậu khí thế uy nghiêm, bức người, lại không kém phần đoan trang.

Bên phải của Thái hậu là Nhã quý phi - Tề Li Tuyết rất được bà yêu thích. Dáng vẻ là lướt, yếu điệu, lam y điểm xuyên lấp lánh trong nắng, khuôn mặt tinh xảo, ôn nhu, đôi mắt phượng như nước chiều thu, bộ dáng thập phần nhu thuận.

Bên trái của Thái hậu là Vân Tịch quận chúa - Tề Li Hoa được một tay bà nuôi lớn. Mị nhãn như tơ, thân mình đầy đà, đầy đặn, ngũ sắc y bào, quả là chói chang trong nắng.

- Thái hậu thiên tuế, thiên thiên tuế!

- Tham kiến Nhã quý phi, Vân Tịch quận chúa!

Mọi người trong Họa Đơn cung đều quỳ xuống vấn an đoàn người vừa tới cửa.

Thái hậu đảo mắt nhìn quanh tấm phòng rồi lên tiếng hỏi.

- Người đâu?

- Bẩm, thái hậu là hỏi...?

Một cung nữ rụt rè lên tiếng hỏi.

- Thái tử phi mới được sắc phong đâu?

Thái hậu lần nữa lên tiếng hỏi.

- Bẩm, Thái tử phi người...

Cung nữ kia chưa nói hết thì một giọng nói từ sau phù dung trường vang lên.

- Oa, sáng sớm sao lại ồn ào quá vậy?

Tất cả mọi người đều tập trung nhìn về phía vừa phát âm thanh.

Thái hậu tiến về phía giường, vén sa màn lên. Phía sau xa màn chính là một thiếu nữ khuôn mặt đẹp như điêu khắc, suối tóc dài xõa qua một bên, đôi mắt to linh động đang dụi dụi mắt vì còn trong cơn buồn ngủ, môi anh đào mềm mại đỏ thắm đang mấp máy, nàng vừa chớp mắt lại được lúc, vẫn còn buồn ngủ a.

- Làm càn, người có biết ta là ai không?

Thái hậu nhin không được lên tiếng quát giận.

Bà vừa nghe cháu đích tôn của bà mang từ bên ngoài về một nữ nhân không rõ lai lịch, lại còn tự ý sắc phong nàng làm Thái tử phi thì rất là tức giận. Khi nào mà nó lại làm việc hồ đồ như thế? Lại có thể đem một nữ nhân không rõ lai lịch vào cung, nếu như người đó là gián điệp thì sao?

Hai tỷ muội Tề Li gia khi đã nhìn thấy dung nhan kiều diễm kia của nàng thì không khỏi ghen tỵ cùng lo lắng trong lòng. Thế gian có nữ tử đẹp thế kia sao? Nhưng tất cả đều được giấu diếm dưới vẻ mặt hiền lành, nhu mì của cả hai.

- Vị này, cho hỏi người là ai vậy?

Nàng đôi mắt to khẽ động, ngược nhìn Thái hậu, ngây thơ lên tiếng hỏi ngược lại.

- Nữ nhân hỗn xược! Đây là đương kim Thái hậu của Hóa Quốc này.

Tề Li Tuyết phía sau một tia bất an lên tiếng thị uy.

- Uy, người là Thái hậu sao?

Nàng vẫn một biểu tình ngờ nghệch nhìn vị hoàng thái hậu trước mắt này. Có kịch vui rồi đây!

- To gan! Gặp ai gia còn không mua quỳ xuống!

Thái hậu thấy thái độ của nàng thì vô cùng bất mãn, tức giận quát to.

- Quỳ sao? Từ trước tới nay ta chưa hề quỳ trước ai cả.

Nàng vẫn đứng đó nhìn Thái hậu, từ trước tới nay, nàng chưa hề quỳ trước ai nha. Vì khi quỳ trước người khác nàng cảm thấy mình như một con kiến nhỏ bé dễ bị người khác chà đạp, nàng sẽ không bao giờ cho phép chuyện đó xảy ra.

- Khẩu xuất cuồng ngôn! Mau bắt ả lại cho ai gia.

Thái hậu giận dữ, ra lệnh người bắt nàng lại.

- Thái hậu, người bớt giận, kéo tổn hại đến sức khỏe.

Hai tỷ muội Tề Li về mặt xem kịch vui, sung sướng khi người gặp họa, mỗi người đứng một bên dìu hoàng thái hậu.

Hai vị ma ma nhận lệnh, xông lên bắt lấy nàng, nàng thì vẫn ung dung, bình thản mặc cho hai ma ma béo mập kia giữ lại.

- Và miệng ả cho ta.

Thái hậu lúc này đã lửa giận ngập trời. Nữ nhân này không có phép tắc gì cả. Bà hôm nay nhất định phải giáo huấn nữ nhân này một phen.

- Dừng tay lại cho ta.

Khi một vị ma ma chuẩn bị thi hành mệnh lệnh của Thái hậu thì bị một đạo lực từ ngoài cửa đánh bật ra.

- Nương tử, nàng có sao không?

Hỏa Liệt Thương nhanh chóng kéo nàng vào trong lòng của mình, quết mắt nhìn từ trên xuống dưới xem nàng có bị tổn thương gì không.

Trong mắt hần hiện tại chỉ có nàng, vút hoàng thái hậu và mọi người trong Họa Đơn cung qua một bên. Điều này làm cho Thái hậu thêm phần không vui, hai tý muội Tề Li nét mặt xanh mét, càng thêm ghen ghét nàng.

- Thương Nhi, sao con có thể đem một nữ nhân lai lịch bất minh về hoàng cung? Lại còn sắc phong nàng ta làm Thái tử phi nữa. Con càng ngày càng phóng túng rồi.

Hoàng thái hậu bắt đầu lên tiếng

- Thái hậu, Thương Nhi yêu nàng. Đề nàng bên cạnh có gì không đúng? Mong người đừng làm khó dễ nàng ấy.

Hần bây giờ mới để ý mọi người xung quanh, đảo mắt nhìn qua rồi lên tiếng đáp lại Thái hậu.

Nàng được hần bảo vệ trong lòng của mình.

Hần đang bàn chuyện cùng phụ hoàng nhưng trong lòng lại thấy bất an nên đã xin phép về sớm. Nào ngờ hần vừa tới cửa cung thì thấy nàng đang bị người nắm trụ, hần không suy nghĩ nhiều mà dùng nội lực đánh bay những kẻ gây nguy hiểm cho nàng ra xa, sau đó nhanh chóng phi thân đến, đem nàng bảo hộ vào trong lòng hần.

- Hồ đồ! Ngươi tương lai sẽ là vua một nước. Mọi hành vi, lời nói của người đều phải hết sức cẩn trọng. Mặc dù ai gia muốn Thái tử mau chóng lập Thái tử phi nhưng nữ tử bước vào cung đều phải thân thể trong sạch rõ ràng. Sao có thể để một nữ tử không có phép tắc, lai lịch bất minh trong cung? Huống hồ từ nhỏ ngươi và Hoa Nhi đã có hôn ước.

Thái hậu nghiêm khắc trách cứ hần.

- Thái hậu, Thương Nhi chỉ biết người Thương Nhi yêu là nàng, xin người đừng bận tâm đến những vấn đề khác. Thương Nhi chính là muốn nàng sau này làm hoàng hậu. Hi vọng Thái hậu đồng ý.

Hỏa Liệt Thương vẫn không lùi bước, ý chí còn kiên định hơn.

- Tuyệt đối không thể!

Thái hậu chưa bao giờ thấy mình giận đến thế.

- Ngươi xem, Hoa Nhi từ nhỏ liền bám theo ngươi, luôn ngoan hiền, nhu thuận, hầu hạ ai gia rất chu toàn. Ta hi vọng ngươi sẽ chọn nó làm Thái tử phi chứ không phải thôn sơn dã nữ không hiểu chuyện kia.

- Ý Thương Nhi đã quyết.

Hần dùng ánh mắt kiên quyết nhìn Thái hậu.

- Ngươi... ngươi dám cãi lời ta.

Thái hậu chỉ tay vào hần, lại thấy ánh mắt kiên quyết của hần, bà đành nhượng bộ.

- Hào, làm Thái tử phi có thể, sau này lập hậu miễn bàn. Đây là nhượng bộ lớn nhất của ai gia.

Thương Nhi có lẽ thích thú mới lạ, có thể sẽ mau chóng chán chê. Bà sẽ nhường hần một bước vậy.

- Vậy tạm thời Thương Nhi sẽ phong nàng làm Thái tử phi nhưng ý định lập nàng làm hậu Thương Nhi sẽ không từ bỏ, mong Thái hậu suy nghĩ lại.

Hần cũng không muốn tranh cãi với Thái hậu tôn kính của mình, vậy tạm thời nhượng bước vậy.

- Tùy ngươi, ai gia mệt rồi. Bãi giá Thọ Ninh cung!

Hoàng thái hậu lúc này thật sự không thể nói gì hơn. Bà đành quay về tẩm cung của mình.

- Thái hậu đi thông thả.

Hai tý muội Tề Li tuy không cam tâm nhưng cũng đành theo gót hoàng thái hậu rồi đi, trong lòng mang đầy oán hận đối với nàng. Trước khi rời khỏi không quên bắt ánh mắt mang đầy sát ý về phía nàng.

- Tề Li Hoa thì ta không có ý kiến nhưng tại sao ngay cả Tề Li Tuyết cũng nhìn ta như vậy? Không phải là...

Nàng liếc nhìn hần.

- Không phải là hai người có gian tình gì đó chứ?

Hắn chột dạ, vội vàng giải thích.

- Nương tử, nghe ta giải thích, bọn ta chỉ là...

- Được rồi, đó là việc của hai người, ta tin người sẽ giải quyết được.

Hắn tốt nhất là nên giải quyết nhanh chóng đi, nếu nàng phát hiện cả hai thực sự có gian tình thì nàng sẽ lập tức hừ hừ rồi trốn đi.

Hòa Liệt Thương lo lắng nhìn nàng. Nếu nàng biết được chuyện quá khứ thì nhất định sẽ ghét hắn, không muốn nhìn mặt hắn, có khi lại bỏ hắn. Vậy nên hắn phải mau chóng xử lý mọi việc mới được.

Bạn đang đọc truyện *Khuyên Thế Họa Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Âm mưu

Ban đêm tại Thượng Uyển.

Phía sau mỏm đá, một nữ nhân lam y đang đi lại vòng quanh, chốc chốc lại nhìn ngó xung quanh như đang chờ đợi ai đó.

'Vút' một hắc y nhân phi thân tới trước mặt nàng ta.

- Gọi ta ra đây có chuyện gì?

Nàng ta thấy hắn đến thì sung sướng chạy lại, vòng tay ôm lấy eo hắn.

- Thương! Ta biết chàng nhất định sẽ tới.

Hòa Liệt Thương khó chịu gỡ tay nàng ta ra, lạnh lùng nói.

- Nhã quý phi thỉnh tự trọng!

Tề Li Tuyết đã quen với thái độ lạnh nhạt của hắn nên không hề bất ngờ.

- Chàng...Ta biết chàng vì chuyện năm xưa mà còn giận ta, ta xin lỗi. Nhưng chàng hãy tin ta, ta chỉ là bất đắc dĩ.

- Chuyện năm xưa như thế nào ta không quan tâm, Nhã quý phi muốn nói gì hãy nói đi, ta không có nhiều thời gian.

- Ta là vì nhớ chàng nên mới hẹn chàng ra đây, đã lâu rồi hai chúng ta chưa được ở một mình.

- Quý phi đã nhìn thấy ta rồi vậy thì ta đi đây.

Hắn phẩy tay, quay lưng bước đi. Nhưng chỉ đi được hai, ba bước liền có một vòng tay ôm lấy hắn sau lưng.

- Xin chàng đừng tránh mặt ta như vậy! Tình cảm năm xưa của chúng ta chẳng lẽ chàng đã quên hết rồi sao?

- Năm xưa giữa chúng ta chẳng có gì cả. Người bây giờ đã là Quý phi, nếu người còn không chịu buông tay ra, có người nhìn thấy sẽ không hay.

Nàng ta vì lời nói của hắn mà vui mừng, thả tay ra chạy lên chắn phía trước hắn.

- Ta biết mà, chàng vẫn còn yêu ta như ta yêu chàng vậy. Chỉ vì danh phận Quý phi của ta mà chàng mới không nhìn mặt ta phải không? Đợi ta, ta sẽ sớm quay về bên cạnh chàng thôi!

Hắn thấy nàng ta không chịu hiểu thì bắt lấy bả vai của nàng ta rồi nhìn thẳng vào mắt nàng ta từ từ nói rõ ràng:

- Nhã quý phi, nhân tới nay ta cũng muốn nói rõ cho người hay, người ta yêu là Thái tử phi của ta, là nữ nhân tên Khuyết Thu Nguyệt chứ không phải là người. Người nghe rõ chưa?

Tề Li Tuyết không muốn tin, vẫn giữ vững nụ cười nhưng có phần gượng gạo hơn:

- Chàng đừng nói dối! Chàng phong ả làm Thái tử phi, nói yêu ả chỉ vì muốn làm ta ghen thôi đúng không? Vậy thì ta rất ghen, rất rất là ghen, ta ghen vì ta yêu chàng rất nhiều.

Hắn cố kiềm chế bản thân không đánh cho nàng ta tỉnh ngộ.

- Ta không muốn làm ai ghen cả, ta thật lòng yêu nàng ấy, sống trên đời ta chỉ nguyện yêu mỗi mình nàng ấy thôi.
- Chàng nói dối!

Nàng ta đã không chịu được mà khóc nức lên, lắc đầu hét:

- Người chàng yêu là ta, chỉ có ta mà thôi. Từ nhỏ hai chúng ta đều có tình cảm với nhau, tại sao chàng lại không chịu thừa nhận là mình yêu ta?
- Nhỏ tiếng lại! Nếu không lát nữa sẽ có người kéo đến.
- Ta không quan tâm, đến hết đi để biết được chàng vốn là của ta, của riêng ta mà thôi.

Nàng ta nói rồi kéo đầu hắn lại hôn lên môi hắn. Hắn đẩy nàng ta ra nhưng nàng ta càng dính chặt, tức quá hắn dùng một chưởng đánh bật nàng ta khiến nàng ta ngã xuống đất một cái thật mạnh.

- Người nghe cho rõ đây, hồi nhỏ chỉ vì Thái hậu nên ta mới nhịn khi bị hai tỷ muội người bám lấy, ta tốt với người cũng là mong muốn của người vậy nên người đừng có ảo tưởng nữa. Ta, Hòa Liệt Thương này chưa bao giờ yêu người cả.

Nói rồi hắn bước đi không chút lưu luyến, để mặc Tề Li Tuyết nằm bên dưới nhăn nhó vì đau, nàng ta òa khóc. Ngẩng đầu lên không phải là một gương mặt đau thương mà là một gương mặt đầy oán hận, nàng ta nghiến răng, âm hiểm nói:

- Khuyết Thu Nguyệt, người đã cướp đi người mà ta yêu nhất trên đời vậy thì người hãy chờ chết đi.

Trên cây, Khuyết Thu Nguyệt đã quan sát mọi việc từ đầu đến cuối. Ngay sau khi Hòa Liệt Thương rời đi nàng liền bám theo rồi nấp ở trên cây nghe lén.

Từ khi gặp Tề Li Tuyết nàng đã biết là giữa hai người họ có chuyện, nàng ta luôn nhìn nàng bằng ánh mắt ghen ghét nhưng khi hắn xuất hiện thì ánh mắt nàng ta chỉ dính chặt trên người hắn, đó là ánh mắt dành cho người mình yêu nàng đã thấy ở Liễu Ngọc Khuê trước đây.

Sau này nàng hành động sẽ phải cẩn thận hơn, nhất định nàng ta sẽ không để yên cho nàng đâu. Còn cả vị quận chúa Tề Li Hoa kia nữa.

Tề Li gia.

Tại một căn phòng, tiếng đồ vỡ phát ra liên hồi không dứt, kèm theo đó là tiếng mắng chửi của một nữ nhân.

- Tiệp nhân khốn kiếp! Ắt ta là cái thá gì mà được biểu ca để ý cơ chứ, người luôn ở bên cạnh huynh ấy rõ ràng là ta. Vị trí Thái tử phi đó đáng ra phải thuộc về ta.

Tề Li Hoa không ngừng gào thét, mỗi lần mắng là một chiếc bình bị đập vỡ. Lúc đó một nha hoàn bước vào, nàng ta cầm thẳng chiếc chén trên bàn ném vào đầu nha hoàn đó khiến vị nha hoàn ôm đầu ngã xuống, trán không ngừng chảy máu.

- Cút ngay! Ta chưa cho phép mà người dám bước vào sao?
- Nhưng...nhưng thưa tiểu thư...bên ngoài...

Vị nha hoàn kia quá sợ hãi, lắp bắp mãi không thành một câu làm cho nàng ta càng tức tối.

- Nhưng nhị cái gì? Có cần ta cho người chém đầu người không?
- Tam tiểu thư tha mạng! Tam tiểu thư tha mạng! Nhị tiểu thư muốn gặp người, hiện tại đang chờ bên ngoài.
- Nhị tỷ?

Nàng ta định đi ra thì cánh cửa đã bật mở, Tề Li Tuyết ung dung bước vào.

- Tam muội xem ra đang rất tức giận. Là do con tiệp nhân Khuyết Thu Nguyệt kia có phải không?
- Tỷ đúng là hiểu ý muội, muội muốn hủy dung của ả để ả không thể quyến rũ biểu ca nữa.
- Hủy dung? Như vậy quá nhẹ! Phải diệt cỏ tận gốc.

Tề Li Hoa kinh ngạc nhìn Tề Li Tuyết nhưng nàng ta chỉ cười, tiến lại gần nói thầm.

Không biết là gì mà nghe xong cả hai người nhìn nhau liền cười một nụ cười nham hiểm. Còn nàng thì ở trong cung không hiểu tại sao lại hắt hơi liên tục.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Họa Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Phụng vũ cửu thiên

Vài ngày nữa đoàn sứ thần Kim Quốc sẽ đến khiến không khí thật náo nhiệt, giăng đèn rước hoa trông rất rộn rã, tung bừng. Tên biến thái kia cũng suốt ngày bận bịu cùng Hoàng thượng bàn về bữa tiệc chào đón nên không còn bám lấy nàng như mọi khi nữa.

Không chỉ vậy lâu lâu lại nghe các cung nữ bàn tán nhau về Phó thành chủ - Mặc Lai Hy khiến nàng không khỏi tò mò.

- Hắn là người như thế nào?

Nàng thắc mắc hỏi A Liên.

- Người thật không biết sao? Mặc công tử là một nam nhân rất tuấn tú lại phong trần còn rất chiều chuộng nữ nhân. Chỉ cần là nữ nhân thì nghe đến tên công tử ấy không ngất xỉu thì cũng mê đắm hồn xiêu.

Tổng kết lại cũng chỉ là một công tử đa tình. Hừ, đúng là nam nhân thời này lăng từ đều được ngưỡng mộ a.

Cuối cùng, ngày mà bao nữ nhân Hòa Quốc mong chờ, ngóng trông đã đến. Con đường sứ thần đi biết bao tiên hoa ngọc bích, dù là khuê các đại gia cũng chạy ra đường nhón nháo lần theo đoàn rước sứ. Những chiếc khăn lụa tung bay, thơm ngát tựa như các nữ nhân này đã ấp ủ bao ngày qua chờ ngày trao gửi.

Trời vừa sụp tối, tiếng đàn đã vang lên cùng bao điệu nhạc. Ánh sáng chói lòa rực cả một góc hoàng cung. Nàng trước nay thật không thích những chốn đông người nhưng giờ nàng đã là Thái tử phi nên không thể không có mặt.

Nhân lúc đoàn sứ giả chưa tới, nàng tạm lui vào một góc hoa đình lặng lẽ gảy đàn. Tiếng đàn nhẹ nhàng, sâu lắng như át đi cả không khí sôi nổi nơi tiền sảnh phồn hoa. Giọng nàng khẽ cất lên, êm ái, dịu dàng.

Bất thị ái phong trần,

Tự bị tiền duyên ngộ.

Hoa lạc hoa khai tự hữu thì,

Tổng lại đông quân chủ.

Khử đã chung tu khứ,

Trú đã như hà trú?

Nhược đắc sơn hoa sáp mẫn đầu,

Mạc vấn nô quy xứ.....

Bỗng...'Bốp! Bốp! Bốp!' tiếng vỗ tay vang lên...trong làn gió mỏng ảo khẽ tung bay tà áo trắng nhẹ...dưới ánh trăng tà mị...một nam nhân xuất chúng nhẹ nhàng bước đến bên cạnh nàng.

- Hay cho câu 'Bất thị ái phong trần'!

Hắn càng đến gần, nàng càng khẽ cau mày. Nam nhân phong thái ôn nhu lại toát ra sự cao thâm khó lường. Đôi mắt như hồ ly nhìn nàng khiến nàng khó thở. Nàng ngẩng mặt lên nhìn hắn, mỉm cười:

- Tề Li thiếu gia cũng tham gia bữa tiệc sao?

Từng đợt, từng đợt hoa đào tung bay, ánh mắt nàng khiến hắn mê đắm. Khuôn mặt nàng lại khiến hắn mê mẩn không lối thoát. Hắn thở hắt ra, nhìn nàng cảm thán:

- Ta vẫn luôn thắc mắc, nàng là tiên hay là yêu ?

Nàng thoáng giật mình, liếc hắn một cái thật sắc:

- Ta là người.

Đôi chút nhẹ bẫng trong lòng hắn hiện lên. Nếu là tiên phải về trời...nếu là yêu lại phải rời đi...còn là người...ta có thể có được nàng không? Nghĩ xong hắn thật muốn cóc cho mình một cái, nàng là Thái tử phi, là nương tử của người bằng hữu mà hắn coi trọng. Dù có hứng thú với nàng đi chăng nữa hắn sẽ không thể nào có được nàng.

Hắn định mở miệng thì một giọng nói hót hải vang lên:

- Thái tử phi, bữa tiệc bắt đầu rồi, người phải đi thôi.

A Liên nhìn sang nam nhân bên cạnh, vô cùng cung kính:

- Tề Li thiếu gia...ngài...

- Ta cũng đến!

Tiền sảnh náo nhiệt, ồn ào là thế nhưng...thoáng thấy tà áo trắng mịn hoặc của Tề Li đại thiếu gia – Tề Li Phong phút chốc đã im bật. Khí chất bình dị nhưng phi phàm, tựa như khoáng đạt lại phiêu du. Tất cả vừa hoàn hồn sau vẻ đẹp tiền lãng lại...

- Thái tử phi đến!

Bầu không khí vô cùng im lặng. Ca kỹ cũng ngưng, văn thần vô quan càng si mê.

Nàng tựa hồ như yêu nữ lạc thế, mái tóc đen dài tung bay trong gió vừa tiêu diêu lại vô cùng quyến rũ. Mọi thứ, đều đang lắng đọng say sưa ngắm nhìn vẻ đẹp của tạo hóa vô tình vẽ nên bức tranh tuyệt mỹ chỉ nhìn không dám động.

Nàng nhẹ nhàng bước đến theo lối dẫn cạnh Hòa Liệt Thương, nhìn lên thì thấy khóe mắt hắn đôi tia hắc tuyến dâng lên. Nàng lắc đầu ngao ngán, thùng dấm chua này lại bắt đầu rồi.

Thái hậu và Hoàng hậu chỉ ngồi im không nói gì. Hoàng thượng cũng không có thái độ phản đối khi Hòa Liệt Thương lập nàng làm Thái tử phi, chỉ cần nhi tử yêu quý của ông thích là được rồi.

Ngay cả hai tỷ muội Tề Li ngày thường đều nhìn nàng bằng con mắt thù địch đêm nay lại ngồi im hơi lặng tiếng, xem ra hai người họ đã bắt đầu hành động rồi. Nàng rất mong chờ xem đó là gì a!

Vừa nhìn sang bàn đối diện, nàng cảm nhận được ánh nhìn mê mẩn lại vô cùng thắm thiết nơi...một tuấn mỹ nam. Nàng khẽ mỉm cười, trong đoàn sứ có lẽ chỉ có Phó thành chủ Mặc Lai Hy xứng đáng với từ ngọc thụ lâm phong. Thật đúng như vậy...

Đột nhiên hắn ta đứng dậy, nhẹ nhàng nói:

- Hoàng thượng! Ta có chút cảm nghệ hèn mọn thật muốn đàn một khúc để xem như món quà chúc mừng Thái tử có được một Thái tử phi khuynh thế như vậy.

Hòa Liệt Thương vừa nghe đã cười khanh khách khiến ai nấy đều sững người. Lẽ nào trước đây hắn chưa bao giờ cười như thế? Nàng lạ lẫm nhìn hắn lại quay sang Tề Li Phong thấy hắn đang khẽ nhếch lên một nụ cười.

- Nhưng...

Mặc Lai Hy ngập ngừng.

- Có chuyện gì Phó thành chủ cứ nói. Đừng ngại!

Hòa Liệt Thương vẫn nở nụ cười.

- Xưa nay đàn thì phải có vũ mới hợp. Xin mạn phép được mời Thái tử phi tiếp ta một vũ khúc.

Hắn ta nhìn sang nàng, cười thoáng vẻ tiêu lãng.

Nàng nhử mi. Nam nhân háo sắc! Nàng mỉm môi nhìn Hòa Liệt Thương, khuôn mặt hắn đang dần biến sắc, giọng lạnh nhạt:

- Thứ lỗi! Việc này ta không thể cho phép.

Một giọng nói bên phía Mặc Lai Hy vang lên:

- Thái tử điện hạ chỉ vì một nữ nhân lại không nể mặt sao. Mỹ nhân tuyệt thế như vậy chỉ múa một vũ khúc nào có mất mát gì?

- Phải! phải!

Ba bốn giọng nói cứ vang lên. Hừ, tưởng ta sợ sao? Nàng mỉm cười đứng dậy:

- Nếu Phó thành chủ đã có lời thì ta thật không dám từ chối.

Bước lên vũ đài, nàng ung dung tự tại thoáng nhìn Tề Li Phong vẫn đang say sưa nhấp rượu nhưng nàng biết...hắn đang chờ nàng dâng vũ khúc. Hỏa Liệt Thương thấy nàng đồng ý dâng vũ thì tức giận, khuôn mặt hầm hầm nhìn Mặc Lai Hy...Nàng cười.

Tiếng đàn nhẹ cất lên, tiếng đàn phiêu lạc lại phong trần. Nàng dâng 'Phụng vũ', vũ điệu cuốn lấy linh hồn. Mái tóc nàng nhẹ bay lại phơ phất tựa như đang khẽ gọi gió đến. Đôi tay nàng mềm mại, nhẹ nhàng lại uyển chuyển như nàng niu lại gọi mời. Ánh mắt vô hồn lại tựa biển hồ mênh mông nhấn chìm ánh mắt đục vọng của nam nhân.

Giữa tâm mi, một đoá hồng mai kim ngân rực rỡ trên tuyết trắng. Nửa khuôn mặt bên dưới được che lại bằng chiếc khăn lụa hồng tường vỹ càng làm ẩn hiện những đường nét quyến rũ, huyền hoặc. Nàng cơ hồ là cánh sen mỏng manh lại kiều sa chốc chốc lại rung chuyển vuron lên thành mẫu đơn vừa quyến rũ lại vô vàng mỹ lệ.

Phụng Vũ Cửu Thiên, vũ điệu của thiên nữ, xinh đẹp, mềm mại, uyển chuyển tựa một thân phượng hoàng vút bay từ ngọn lửa, hừng hực đến điên đảo. Từng cái chuyển động ngón tay thon ngọc, từng cái liếc mắt nhẹ nhàng của mẫu phượng hờ hững đều làm vũ đài bùng nổ.

Nàng nhẹ tiến đến cạnh Mặc Lai Hy, mảnh lụa đỏ điểm lệ khẽ khàng vuốt ve cánh tay hắn khiến hắn mê mẩn. Hương thơm cuốn lấy khiến hắn ngây một lún sâu. Tiếng đàn ngày một thưa dần, ngày một nhẹ bằng. Đôi mắt nàng nhìn hắn, mảnh lụa sượt qua khóe môi, hắn muốn tóm lấy lại sợ nàng vỡ mất. Nàng móng mạnh khiến hắn sợ.

Hỏa Liệt Thương có tức giận đến thế nào thì giờ đây cũng đã thần hồn điên đảo. Hắn nhìn nàng đôi mắt tựa như mê ly lại vô cùng khẩn thiết. Nàng khẽ cười. Nhẹ nhàng hướng ánh mắt về phía Tề Li Phong – hắn bỗng chốc trở nên cuồng si, hắn muốn đến cạnh quý xuống...hắn đã...thực rung động.

Ánh mắt nàng là loi phần nào hướng về Mặc Lai Hy. Hương thơm nhẹ man mê bờ vai trắng ngần, mảnh áo lụa khe khẽ tuốt xuống. Từng nam nhân nuốt nước bọt ừng ực, ánh mắt như hồ đói. Kể cả Mặc Lai Hy. Hắn – đã – không – chịu – nổi.

Hắn một tay rời đàn, kéo nhẹ mảnh lụa. Bất giác nàng khẽ lùi chân, lao vào lòng hắn. Hắn thỏa mãn con say, đói khát lại như cuộn cuộn dâng trào. Chiếc eo thon nhỏ, mềm mại dần lọt vào vòng tay hắn...Hắn nhìn nàng...mê đắm...

'Râm!'

- Bỏ nàng ra!

Phút chốc, Hỏa Liệt Thương lao như tên đến chĩa kiếm ngay yết hầu của Mặc Lai Hy. Nàng vờ ngỡ ngàng nhưng trong lòng lại cười thầm. Ngỡ hắn sẽ buông nàng ra mà xin lỗi...nhưng không...Hắn vẫn đứng dậy hiên ngang, bất chấp.

- Không!

Hắn siết chặt eo nàng khiến nàng hơi nhói. Giờ đây thật sự khuôn mặt Hỏa Liệt Thương còn hơn cả quỷ khiến ai nấy đều run sợ. Giọng hắn run run dường như con giận đã lên đỉnh điểm:

- Bỏ - nàng - ra!

Hắn chậm rãi, gần từng tiếng. Thanh âm lạnh lẽo.

- Không!

Cổ Lai Hy vẫn cứng rắn nhếch môi khẽ nói.

- TA GIẾT NGƯỜI!

Hỏa Liệt Thương tay cầm kiếm lao đến Mặc Lai Hy. Hắn ta lùi chân bay về phía sau khiến mũi kiếm chệch sang một bên, Hỏa Liệt Thương thực sự phần nộ, thanh âm gần xuống.

- Ngươi...

- Dừng lại cho ai già!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Họa Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Trả giá và quyết định (Thượng)

- Dừng lại cho ai gia!

Thái hậu tức giận nhìn cảnh bên dưới. Thái tử chữa kiếm muốn tấn công Phó thành chủ cao quý của Kim Quốc, Phó thành chủ thì ôm lấy Thái tử phi của Hòa Quốc. Thật chẳng ra thế thống gì cả!

Phút chốc, Tề Li Phong từ một bên ghé bay đến phía sau Mặc Lai Hy, rất nhẹ nhàng. Hắn đánh mạnh vào cánh tay của Mặc lai hy khiến vòng tay ôm nàng phần nào lỏng hơn, Tề Li Phong tiếp lấy eo nàng khiến Mặc Lai Hy không kịp trở tay. Hắn ta lao đến định cướp lại thì Tề Li Phong tựa như gió mới đây đã đưa nàng xuống vực dài.

- Phó thành chủ đến đây là thay mặt Kim Quốc kí hiệp ước, lý nào lại cướp người ở đây?

Giọng Tề Li Phong rất thánh thoát, nhẹ nhàng tựa hồ như chưa có chuyện gì xảy ra.

Mặc Lai Hy chau mày, nhìn về nàng:

- Thu Nguyệt! Nếu nàng đến với ta, Hòa Liệt Thương cho nàng được thứ gì ta liền cho nàng thứ đó.

Mọi người trong tiền sảnh kinh sợ nhìn hắn ta, không ngờ hắn ta lại dám công khai cướp người ngay tại đây. Cả Thái hậu, Hoàng Thượng, Hoàng hậu cũng không ngoại trừ.

Nàng thì cảm thấy kì lạ. Khi nào mà nàng nói cho hắn biết quý danh? Thực ra Mặc Lai Hy đã cho người điều tra kĩ về nàng trước khi đến đây, nhưng tiếc là chỉ biết được tên nàng, ngoài ra chẳng có bất kì thông tin nào.

Hòa Liệt Thương trừng mắt, thanh âm vô cùng lạnh lẽo:

- Người muốn làm khó bản Thái tử sao ?

Khóe môi Mặc Lai Hy nhếch lên khiến Hòa Liệt Thương tức giận tới độ, định lao đến thì thanh âm nhẹ nhàng của nàng vang lên, rất bình tĩnh:

- Đa tạ Phó thành chủ đã yêu thích. Nhưng ta đã là người của Thái tử. Công tử làm thế chỉ khiến ta càng khinh thường ngài thôi.

- Nếu có thể có được nàng, ta chấp nhận bị khinh thường.

Mặc Lai Hy mỉm cười. Phải! Vì nàng, ta chấp nhận. Nàng nhất định phải là của hắn. Hắn lại tiếp.

- Về bản hiệp ước đó?

- Hủy bỏ!

Khuôn mặt của Hòa Liệt Thương giờ đây ba vạch hắc tuyến đã hiện rõ khiến người người run sợ.

Mặc Lai Hy lập tức quay lưng bước đi. Một số sứ thần liền bật dậy đi theo.

- Khoan đã!

Thái hậu vội vã ngăn lại, lên tiếng hòa giải.

- Phó thành chủ xin hãy bình tĩnh. Có gì từ từ bàn bạc.

- Hắn ta đã không tôn trọng chúng ta thì ta cần gì phải tôn trọng hắn.

Hòa Liệt Thương muốn hắn ta biến đi càng sớm càng tốt, hắn ta mà ở lại thêm chút nữa thì không biết sẽ giờ trò gì với nương tử của hắn đây.

- Thương Nhi, đây là chuyện quốc gia đại sự, bản hiệp ước này nắm giữ vận mệnh của cả hai nước. Con không được vô lễ như vậy!

Thái hậu ngăn hắn lại, không để hắn làm mất mặt Hòa Quốc và tránh để đoàn sứ thần thêm tức giận.

- Phó thành chủ, bản hiệp ước đó chúng ta hãy tiếp tục.

- Được! Ta sẽ kí nếu...Thái hậu ban nàng cho ta.

- Không thể được!

Hỏa Liệt Thương nghe xong điều kiện của hắn ta thì ngay lập tức phản đối. Hắn ta muốn gì cũng được nhưng nàng thì không thể vì nàng thuộc về hắn.

Hoàng thượng từ khi bắt đầu chỉ im lặng ngồi nghe, xem ra dù là vua một nước thì vẫn phải ở dưới trướng của Thái hậu.

- Chuyện này...hay để sau hãy bàn, bây giờ cứ thưởng tiệc đi đã.

Thái hậu muốn kéo dài thời gian. Bản hiệp ước rất quan trọng, bà cũng không ngại hy sinh đã nữa kia nhưng còn Thái tử thì không thể thuyết phục. Bà sẽ thử chờ xem nếu Phó thành chủ có thay đổi ý định không, nếu không thì bà sẽ phải một sống một còn nói chuyện với Thái tử một phen.

Mặc Lai Hy cũng không vội, cùng đoàn sứ thần ngồi xuống. Thái hậu rất coi trọng bản hiệp ước này nên hắn sẽ dùng nó làm mồi nhử. Hắn chắc chắn mình sẽ cướp được nàng mang về Kim Quốc.

Nàng sững người một lúc lại nhìn Hỏa Liệt Thương. Hắn thoáng nhìn nàng, thờ nhẹ:

- Nàng không sao chứ ?

- Ta không sao. Chỉ là...ngươi vì ta mà đắc tội với sứ thần thì có...đáng không?

Giọng nàng khá nhỏ khiến con tim hắn như run lên. Đáng không? Nếu phải mất nàng thì đó mới là điều đáng sợ nhất đối với hắn. Trong phút chốc, hắn đã rất sợ hãi. Có lẽ...hắn thực sự đã quá yêu nàng.

Hắn bước đến nắm lấy tay nàng, nhẹ nhàng:

- Nàng đừng nghĩ nhiều. Ta thật xin lỗi vì đã khiến nàng bị ức hiếp như vậy.

- Ta...ta muốn ra ngoài hít thở không khí một chút.

- Ta đi cùng nàng.

- Không sao! Ngươi là Thái tử, hãy ở lại đi, ta sẽ ổn thôi.

Nàng nhanh chóng ly khai khỏi tiền sảnh, sự ôn nhu lúc này của hắn làm nàng cảm thấy áp lực.

Tề Li Phong vừa quay đi thì nghe giọng Hỏa Liệt Thương, thanh âm rất trầm:

- Ta không bao giờ tha thứ cho kẻ cướp nàng khỏi tay ta. Dù đó là ai đi chăng nữa.

Thoáng mỉm cười, Tề Li Phong vẫn tiêu sái, nhẹ nhàng. Nhưng nào ai biết con tim hắn đang vô cùng bất loạn. Đất nước? Bằng hữu? Mỹ nhân? Hắn phải làm sao mới đúng?

Nàng đi dạo xung quanh, vừa đi vừa nghĩ ngợi.

Hắn biến thái, vô sỉ, mặt dày nhưng những lúc vì nàng mà ghen thì hắn rất đáng yêu. Hắn sủng nàng, yêu nàng khiến nàng cảm thấy được bao bọc, che chở nhưng lúc này những điều đó lại trở thành gánh nặng trên vai nàng.

Hắn vì nàng mà cãi lại Thái hậu, thất lễ với sứ thần, có khi lại khiến cho hai nước lâm vào chiến tranh, lương tâm của nàng không cho phép chuyện đó xảy ra.

Đang đấu tranh tâm lý thì có một bóng dáng trắng vọt qua nàng về phía phòng bếp, nàng tò mò chạy theo.

Nguyên lai là hai tỷ muội Tề Li. Hai Người họ đang có âm mưu gì vậy?

- Nhị tỷ, hay là chúng ta đừng làm nữa.

- Sao vậy? Muội sợ rồi à?

- Muội thấy Phó thành chủ thích à ta như thế thì nhất định Thái hậu sẽ ban nàng ta cho hắn thôi.

- Vậy ta càng phải làm. Á ta có tư cách gì mà được cả hai nam nhân yêu thích như thế? Ta không cam tâm!

- Thôi thì cứ làm đi vậy. Mà tỷ có chắc à ăn vào sẽ chết sau một canh giờ không?

- Ta chắc chắn! Không ai biết là chúng ta hạ thủ đầu nên muội cứ yên tâm.

Nàng ở một góc tối khẽ cười thầm, tưởng là trò gì gay cấn lắm hóa ra chỉ có thế này. Vậy thì hãy xem ai sẽ là người cười sau cùng.

Rồi nàng nhanh chóng quay lại tiền sảnh.

- Bây giờ xin mời các vị sứ thần thưởng thức cao lương mỹ vị của Hỏa Quốc - Sa châu đập thụy.

Một đoàn cung nữ lần lượt đi vào mang theo một bát canh nhìn lạ mà ngon mắt đến từng bàn. Nhiều người nhìn thôi cũng đã chảy nước miếng.

Tất cả vừa đưa lên uống đã khen ngợi hết lời.

- Thật tuyệt! Lần đầu ta được nếm thử một thứ ngon đến vậy.

- Quả thực là cao lương mỹ vị!

- Ta đúng là có phúc khi được nếm thử.

-... ..

Còn rất nhiều lời khen không ngớt nữa.

- Nương tử, nàng thấy thế nào?

Hỏa Liệt Thương hỏi nàng. Nếu nương tử thích thì ngày nào hần cũng sẽ cho người chuẩn bị.

- Ừm! Nó thực sự rất...

Đến đây thì nàng bỗng thun một ngụm máu rồi ngã vào lòng hần.

- Nương tử! Nương tử! Nàng làm sao vậy? Mau truyền thái y.

Hần sợ hãi nhìn nàng ngất đi trong lòng, cuống quýt hét lên làm mọi người hoảng hốt.

Mặc Lai Hy ngồi đối diện cũng lo lắng chạy qua.

- Thu Nguyệt! Nàng đừng làm ta sợ. Nàng mở mắt ra nói chuyện với ta đi Thu Nguyệt.

Tề Li Phong bình tĩnh hơn, cầm bát canh lên kiểm tra.

- Trong canh có độc.

- Sao cơ?

Cả Hỏa Liệt Thương và Mặc Lai Hy đồng thời lên tiếng. Ai lại có lá gan lớn như vậy?

- Cứ đưa nàng về phòng chờ thái y đến trước đã.

- Được rồi.

Hỏa Liệt Thương ôm nàng về Thái Tử điện, Tề Li Phong, Mặc Lai Hy và những người khác cũng theo phía sau. Trong đó có hai kẻ nhếch mép cười thầm nhưng lại để Tề Li Phong nhìn thấy.

Hần nhú mảy. Hy vọng hai muội muội ngu ngốc của hần không phải là người đã bày ra chuyện này nếu không thì ngay cả hần cũng sẽ không bao giờ tha thứ.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Họa Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Trả giá và quyết định (Hạ)

- Thái tử phi sao rồi?

Tề Li Phong lo lắng hỏi vị thái y nhưng ông chỉ vuốt râu, nhìn hần lắc đầu.

- Nàng rót cuộc thế nào rồi?

Hỏa Liệt Thương không đủ bình tĩnh, chạy đến xách cổ vị thái y kia lên khiến mặt ông trắng bệch.

- Thương Nhi!

Thái hậu nhanh chóng lên tiếng nhắc nhở, hấn cũng bình tĩnh được phần nào, thả vị thái y ra.

- Nàng sẽ không sao chứ?

- Thái tử phi trúng phải độc của bộ cạp, loại độc này rất hiếm gặp, nó cũng chưa có thuốc chữa nên chỉ e là...

Vị thái y cúi xuống, giọng nhỏ dần. Hỏa Liệt Thương nghe như sét đánh ngang tai, lao đảo ngã về phía sau, may là có Tề Li Phong đỡ lấy kịp thời. Hấn ta và Mặc Lai Hy lúc này cũng rất hoang mang.

- Các người hay lui ra ngoài hết đi, ta muốn ở riêng với Thái tử phi.

Hỏa Liệt Thương khó khăn phát ra từng tiếng.

Mọi người hiểu tâm trạng của hấn bây giờ nên cũng lặng lẽ lui ra, để lại không gian riêng cho cả hai.

Hấn bước đến gần, chạm tay vào khuôn mặt tái nhợt không còn hồng hào của nàng. Cảm bàn tay đang lạnh dần lên chạm vào má hấn.

'Tách' từng giọt, từng giọt nước mắt lặng lẽ tuôn rơi, hấn nhìn nàng ánh mắt khẩn thiết.

- Nương tử...đừng bỏ rơi vi phu mà...nương tử mà bỏ vi phu thì vi phu sẽ đi theo nương tử...mãi mãi bám lấy nương tử không buông...nương tử nhất định sẽ tức giận và kêu vi phu mặt dày có đúng không?...vậy thì nương tử hãy mau tỉnh lại đi rồi vi phu sẽ dẫn nương tử đi chu du tứ phương, không quan tâm sự đời nữa...

Hấn nghẹn ngào, nước mắt càng rơi nhiều hơn.

- Nương tử có muốn biết mong ước của vi phu không?...đó là chỉ cần được ở bên nương tử...chẳng cầu thiên trường địa cửu, chỉ mong đầu bạc răng long...một mong ước nhỏ nhoi như vậy thôi mà nương tử cũng không thành toàn cho vi phu sao?...Nương tử, nàng tàn nhẫn lắm nàng có biết không?...nhưng nương đừng lo, vi phu sẽ không bao giờ ghét nương tử đâu...vi phu sẽ cùng nàng...vĩnh viễn...

Cả đêm hấn cứ như vậy nói chuyện với nàng dù không được đáp lại cho đến khi ngủ quên bên giường.

Nàng bỗng nhiên mở mắt ngồi dậy, ngấm nhìn gương mặt say ngủ còn lưu lại hàng nước mắt của hấn.

Khi biết được âm mưu của hai tỷ muội Tề Li nàng đã uống trước viên Tiêu Độc đơn có khả năng tiêu trừ mọi loại độc có trong cơ thể trước khi uống bát canh đó, còn nàng thổ huyết là do tác dụng phụ của nó nhưng như thế sẽ khiến hai ả không lường trước được chuyện gì sẽ xảy đến tiếp theo.

Thực ra này giờ nàng chỉ giả vờ bất tỉnh, lời hấn nói nàng không hề bỏ sót một chữ nào. Nàng đưa tay lên vuốt tóc hấn, cúi xuống thì thầm bên tai hấn thật nhỏ.

- Thương! Tha lỗi cho ta! Đây là điều duy nhất ta có thể làm cho người.

Nàng nhẹ nhàng bước xuống giường, cô không để hấn thức giấc rồi mở cửa hướng Thọ Ninh cung đi tới.

Tề Li gia.

Tại một căn phòng, giọng cười sung sướng hai nữ nhân vang lên rất rõ ràng, trong đó còn không kém phần nham hiểm.

- Thật không hổ là nhị tỷ, con hồ ly tinh kia lần này chết chắc rồi.

- Đương nhiên rồi, ả ta cậy mình có chút nhan sắc mà dám lên mặt, nếu có thể khiến nàng ta chết thảm hơn thì thật tốt.

- Ha...ha...ha! Vậy là từ nay biểu ca sẽ là của muội, cả vị trí Thái tử phi kia cũng sẽ là của muội, không ai có thể xứng đáng hơn muội cả.

- Đúng rồi, mọi thứ rồi sẽ thuộc về muội.

Dù nói thế nhưng Tề Li Tuyết lại khinh bỉ trong lòng. Dựa vào người? Một nữ nhân vô dụng như người mà cũng muốn chiếm được chàng sao? Hừ, người thật may mắn vì là muội muội của ta nếu không thì ta đã cho người xuống suối vàng từ lâu rồi.

- Thì ra đúng thực là hai người làm.

Cánh cửa bị đã văng ra, hai ả giật mình bật dậy, lo sợ nhìn Tề Li Phong đang bước vào.

- Đại...đại ca!?

Cả hai đồng thanh kêu lên, cả người run rẩy, gương mặt chuyển màu không ngừng như con tắc kè hoa.

- Trả lời ta, tại sao hai người lại dám làm nên chuyện như vậy? Là tội giết người! Tội giết người đó!

Tề Li Phong rất muốn giết chết hai muội muội ngu xuẩn của mình, dám đụng đến nàng, người thân của hắn cũng không tha.

- Đại ca, xin hãy giữ bí mật giúp muội và nhị tỷ. Đại ca sẽ không nỡ nhìn bọn muội bị bắt đầu đúng không?

- Hai người đã giết một mạng người, bị bắt còn nhẹ. Ta sẽ mang hai người đến chỗ Hoàng thượng để xử tội.

Tề Li Phong lạnh lùng nói, hắn chưa bao giờ thích hai tỷ muội này, ngu dốt, ác độc nhưng luôn tỏ ra mình là người hiền dịu, ngoan ngoãn, nhu mì khiến hắn phát ốm.

Hôm nay lại còn dám hạ độc hãm hại nàng...nàng sẽ ra đi, hắn sẽ không thể nghe được tiếng đàn của nàng, giọng nói ngọt ngào của nàng...không thể xem nàng múa hay cùng nàng làm thơ được nữa. Càng nghĩ hắn càng tức giận.

Hai ả nghe xong thì khiếp sợ nhìn hắn. Tề Li Tuyết biết hắn sẽ không tha cho hai người nên lên giọng uy hiếp.

- Đại ca, nếu muốn thì huynh cứ nói cho mọi người biết, nhưng huynh không có chứng cứ, huynh nghĩ ai sẽ tin. Hơn nữa dù có chứng cứ đi chăng nữa thì chẳng lẽ huynh nỡ để phụ thân đau lòng sao?

Hắn giật mình. Đừng rồi! Việc này sẽ ảnh hưởng đến cả Tề Li gia, ảnh hưởng đến cả phụ thân nữa. Nhưng hắn muốn lấy lại công đạo cho nàng, không thể để nàng chết không nhắm mắt như vậy được.

- Người đừng giờ lý lẽ ra trước mặt ta, ta biết phải làm gì. Ta cho hai người nốt đêm nay, tự mình thú nhận hoặc ta sẽ tự tay bắt hai người giao cho Thái tử xử lý. Hãy nhớ, quay đầu là bờ.

Hắn không nói gì nữa, quay người bước đi.

Hai ả rùng mình. Nếu để Thái tử biết được thì hai người chỉ có con đường chết thôi.

- Nhị tỷ, phải làm sao bây giờ? Muội không muốn chết!

- Yên tâm, sẽ không có ai tin đâu. Tuy cơ ứng biến, có gì ta sẽ lo. Ta về đây, ở đây lâu sẽ bị người khác nghi ngờ.

Tề Li Tuyết khoác chiếc áo choàng lên người rồi bí mật rời khỏi. Tề Li Hoa dù lo lắng nhưng ả ta cũng không biết phải làm gì, phóng lao thì theo lao thôi.

Sau khi Tề Li Tuyết trở về cung, thì có một bóng đen lặng lẽ lên vào phòng.

Thái Tử điện.

Sáng hôm sau, Hòa Liệt Thương tỉnh dậy, nhìn trên giường không có ai thì vô cùng hoảng sợ.

- Người? Người đâu rồi?

- Thái tử, có chuyện gì vậy?

A Liên nghe tiếng hét thì nhanh chân chạy vào.

- Thái tử phi đâu rồi?

- Nô...nô tỷ không biết!

- Ta phải đi tìm nàng.

Hòa Liệt Thương chạy ra thì vừa đúng lúc có người bước vào.

- Không cần phải tìm nữa!

- Thái hậu, người đã làm gì nàng rồi?

- Ai gia không làm gì nàng ta cả, nàng ta đã chấp nhận đi Kim Quốc cùng Phó thành chủ, họ đã khởi hành từ sáng sớm rồi.

Hắn bán tín bán nghi, nàng sẽ không thích cái tên háo sắc như hắn ta đâu, phải có người ép nàng nếu không thì làm sao mà...

- Thái hậu, có phải người đã ép nàng không? Tính mạng của nàng vẫn còn đang bị đe dọa, tại sao người lại...

- Là nàng ta tự mình yêu cầu ai gia, ai gia không hề ép lấy nửa lời. Con không tin thì vẫn phải tin thôi.

Hòa Liệt Thương nghe vậy thì bất lực ngồi xuống, cúi gầm mặt, hai tay ôm đầu.

- Tại sao? Tại sao vậy nương tử? Chẳng lẽ bấy lâu nay nàng không hề yêu ta dù chỉ là một chút sao?

Thái hậu nhìn đứa cháu của mình đau khổ thì thương lắm, nhớ lại tối qua nàng ta đã đến xin bà ban nàng ta cho Phó thành chủ để giữ lại bản hiệp ước, nàng ta nói nàng ta làm như vậy là vì Hóa Quốc nhưng bà có thể nhìn ra nàng ta làm vậy thực ra chỉ vì Thương Nhi.

Bây giờ bà đã hiểu, dù nàng ta không có xuất thân rõ ràng lại rất hỗn xược nhưng nàng ta là người tốt. Bà thở dài. Mọi việc bà làm là đúng hay là sai?

- Thái hậu! Thái hậu! Xảy ra chuyện lớn rồi!

Đột nhiên có một cung nữ về mặt kinh hãi chạy đến quỳ xuống.

- Có chuyện gì?

- Nhã quý phi và Vân Tịch quận chúa...hai người...

- Hai đứa nó làm sao?

- Người hãy mau đến xem đi!

Thái hậu không biết chuyện gì mà khiến cung nữ này sợ hãi như vậy liền đi theo, để lại Hòa Liệt Thương ngồi đó suy nghĩ.

Ngọc Lan cung.

Tại cung của Nhã quý phi, cung nữ, hạ nhân đều tập trung lại trước cửa. Hoàng thượng và Hoàng hậu cũng đã có mặt, vẻ mặt vô cùng kinh sợ.

Thái hậu đến nơi nhìn vào bên trong phòng thì mở to mắt, lấy tay bịt miệng để không hét lên.

Bên trong phòng, Tề Li Tuyết và Tề Li Hoa mất lìm dim ngồi trên giường, kéo chăn che đi cơ thể không có một mảnh vải, cả người đầy dấu xanh tím.

Dưới đất nằm tên ăn mày hôi thối, bản thủ cùng hai tên hạ nhân trần truồng nằm ngù. Không khí nồng nặc mùi hoan ái của nữ nhân và nam nhân.

Hai tỷ muội họ nhìn lại tình cảnh của mình thì sợ hãi nhìn Thái hậu đang đen mặt nhìn hai người.

- Nhã quý phi, Vân Tịch quận chúa, chém!

Thái hậu buông một câu khiến cả hai sợ đến ngất xỉu.

Chuyện này lan trong cung rất nhanh, Nhã quý phi và Vân Tịch quận chúa đoan trang, lương thiện, ngoan ngoãn thực chất là cái hai bại hoại nữ nhân, cùng một lúc hầu một đám nam nhân, hơn hết lại là một bọn ăn mày.

Tề Li gia liên tục đến hoàng cung gào thét đòi lại công đạo cho hai nữ nhi. Còn người đã gây ra chuyện thì lúc này đang ung dung ngắm nhìn trời đất trên đường đến Kim Quốc.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Họa Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Gặp lại người quen

- Thu nguyệt, nàng nhìn xem, đến chân đỉnh núi Vân Sơn rồi.

Nàng kéo rèm che lên, không khí trong lành lập tức ủa vào. Nàng ngẩn ngơ. Núi Vân Sơn hùng vĩ quá! Mười bảy năm ở trong cốc, nay mới có dịp ra ngoài, thật là tốt.

- Thích không?

Mặc Lai Hy ôn nhu hỏi. Kẻ như hấn mà cũng dịu dàng thế sao?

Hấn mặc một bộ huyết y trùng với nàng, cả hai nhìn như tân lang và tân nương chuẩn bị thành thân vậy. Nàng không thích tí nào!

Nàng máy móc gật đầu. Hấn liền cười nói:

- Vậy sau này chúng ta sẽ thường đến đây chơi, ta sẽ cho người làm một ngôi nhà ở đây, hai ta sẽ như một cặp vợ chồng bình thường.

Nàng như rồng mây nhìn hấn. Kẻ như hấn mà cũng có suy nghĩ như vậy sao?

- Dừng chân tại đây đi! Ta muốn ngắm cảnh một lúc.

- Theo ý nàng.

Đoàn kiệu dừng lại tại cánh rừng dưới chân đỉnh núi.

Nàng tròn mắt nhìn động tác của Mặc Lai Hy. Hấn chất đồng củi lên, nhanh nhẹn đánh lửa. Rất thuần thục!

- Ngạc nhiên sao? Ta sống lưu lạc, thời gian ở bên ngoài còn nhiều hơn trong phủ. Sống đạm bạc quen rồi, những việc này phải tự mình làm thôi.

Hấn cười cay đắng, nàng bỗng cảm thấy đồng cảm với hấn. Hấn sống nội tâm hơn nàng nghĩ.

Nàng vô thức nắm lấy bàn tay của hấn, như muốn truyền cho hấn thêm sức mạnh.

Hấn nhìn nàng ngạc nhiên, nhưng tay nàng...rất ấm, hơi ấm đầu tiên trong đời hấn nhận được.

- Thu Nguyệt, nàng không phải là đã yêu ta rồi chứ? Ta biết sức hút của mình nhưng không ngờ...

Hấn tắc lưỡi lắc đầu, miệng cười gian xảo nhìn nàng.

Nàng hoàn toàn rút lại ý nghĩ vừa rồi, hấn đúng là một tên biến thái không hơn không kém.

- Ta đi dạo!

Nàng tức giận buông một câu rồi rời đi. Hấn nhìn theo nàng cười hạnh phúc.

- Rộng thật! Không cẩn thận thì sẽ đi lạc ngay!

Càng đi sâu vào trong rừng thì cây cối càng rậm rạp, gần như không có chút ánh sáng.

- Ủa! Đây là...?

Nàng đâm phải một vật gì đó cứng, cúi xuống cảm lên xem. Đây không phải là tấm lệnh bài mà hấn để quên chỗ nàng sao? Nàng vẫn luôn mang nó bên mình thì tại sao nó lại xuất hiện ở đây? Không lí nào hấn ta lại..

- Người sao lại ở đây?

Nàng lên tiếng hỏi, đồng thời một bóng đen thành linh vụt đến trước mắt nàng. Đúng là tên thích khách mất tim đêm đó! Tiếc là hấn vẫn bị mặt lại.

- Bám theo người.

- Tại sao?

- Vì ta thích.

Hấn trả lời như chuyện này là đương nhiên, nàng không thể nào hiểu nổi hấn.

- Ta...vẫn chưa biết tên người.

Hấn im lặng một lúc như đang chần chừ không muốn cho nàng biết.

- Người không muốn nói cũng không sao.

-

- Bỏ qua chuyện đó đi vậy.

-... ..

- Tấm lệnh bài này là của người?

Nàng lấy lệnh bài ra đưa cho hắn, hắn gật đầu nhận lấy nhưng vẫn không nói gì.

- Người từ đâu mà có?

-

Sắc mặt của hắn bỗng trầm xuống, bóp chặt lệnh bài trong tay.

- Thứ lỗi! Ta tò mò quá nhiều rồi!

Nàng không biết nói sao với tên này, hắn là kẻ kì lạ nhất nàng từng gặp, nhưng như vậy nàng càng muốn hiểu hắn hơn.

Hắn đột nhiên lôi trong ngực ra một thứ đưa đến trước mặt nàng.

- Cho người.

Nàng nhìn thứ hắn đang cầm. Oa, là một con thỏ trắng rất dễ thương, nhìn vào chỉ muốn cắn một cái.

- Cho ta?

Nàng nhận lấy nhưng miệng vẫn hỏi. Là muốn chắc chắn lại hay là muốn nghe hắn nói chuyện?

- Ừ!

- Đa tạ!

Con thỏ trắng cầm vào rất mềm mại như một quả bóng lông trắng vậy. Quả bóng lông...đúng rồi...

- Ta sẽ gọi người là Mao Ngọc.

Nó dường như rất thích, dụi dụi cái đầu vào tay nàng. Nàng thấy nhột nhưng vẫn sung sướng cười.

Hắn thấy nàng vui vẻ thì không hiểu sao cũng vui theo, hắn đã nở một nụ cười mà ngay cả chính bản thân hắn cũng không phát hiện ra.

- Ta phải đi đây.

Hắn định rời đi thì bị nàng kéo lại.

- Khoan đã! Liệu ta có thể...gặp lại người không?

-

Hắn lại lấy trong người ra một chiếc còi nhỏ đưa cho nàng.

- Thổi chiếc còi này ta sẽ đến...bất kì lúc nào.

Hắn chính thức rời đi nhưng để lại cho nàng một câu khiến nàng bật cười.

- Ta tên Từ Long!

Hắn ta...đáng yêu thật!

Nàng thích thú ôm Mao Ngọc về khoe với Mặc Lai Hy.

- Người xem có đáng yêu không?

Nàng giờ Mao Ngọc trước mặt Mặc Lai Hy, hắn nhủ mày.

- Nàng tìm được nó ở đâu?

- Trong rừng.

Còn lâu nàng mới nói là được tặng, hấn mà suy diễn là nàng hồng hạnh xuất tường thì...

Hấn nghi hoặc. Con thỏ trắng này không phải chỉ xuất hiện trên núi tuyết thôi sao? Tại sao lại xuất hiện trong khu rừng này.

Nhưng nhìn đến nàng chỉ chăm chú ôm ấp cục lông đỏ mà vứt hấn sang một bên thì hấn ngang nhiên nổi con ghen.

- Thu Nguyệt, nàng không được thích cục lông đỏ hơn ta đâu đấy!

Nàng vẫn không nhìn hấn một lần.

- Nó tên Mao Ngọc, không phải là cục lông.

- Chỉ là một con thỏ thôi mà!

- Có tên thì phải gọi. Làm sao biết được trên đời này có bao nhiêu con thỏ trắng!

- Nàng...

- Thôi! Chúng ta tiếp tục khởi hành.

Nàng hoàn toàn không để hấn vào trong mắt, ôm Mao Ngọc vào trong kiệu. Hấn ở bên ngoài mặt mày nhăn nhó nhưng cũng phải lên theo.

Họ lại tiếp tục khởi hành đến Kim Quốc.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Họa Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Thố yêu Mao Ngọc

Tại một quán trọ.

- Vẫn chưa tới nơi sao?

Nàng vừa vuốt ve Mao Ngọc vừa hỏi Mặc Lai Hy.

- Chưa! Đây chỉ là một lãnh thổ nhỏ bên ngoài Kim Quốc thôi.

- Thì ra là vậy. Ngươi có thể thôi trả lời ta bằng khuôn mặt nhăn nhó thế không?

- Nàng còn nói! Từ lúc nàng tìm thấy cục bông kia thì không thèm nhìn ta lấy một lần, nếu đã thế thì ta sẽ đem nó nướng ăn.

Nàng liếc hấn một cái thật sắc. Hấn mà đụng đến Tiểu Ngọc mà Tử Long tặng nàng thì nàng sẽ bỏ trốn biệt tích luôn.

- Ngươi thử xem. Ngươi mà dám thì ta từ ngươi luôn.

- Thu Nguyệt...

Hứ! Nàng quay mặt đi, tiếp tục chơi đùa với Mao Ngọc. Nó như đang cố chọc tức Mặc Lai Hy, cọ chiếc mũi nhỏ lên mặt nàng. Nàng thích thú hôn nó một cái khiến hấn bốc hỏa nhưng không dám nổi giận trước mặt nàng.

- Muộn rồi, ta muốn đi ngủ.

- Nàng ngủ đi.

- Ngươi ở đây sao ta ngủ?

- Nàng là người của ta rồi, ngủ cùng ta là chuyện đương nhiên.

Hấn cười trào phúng. Hấn sẽ cho nàng biết hậu quả của việc dám phát lờ hấn.

- Ta không thích! Nam nữ thụ thụ bất thân, ta và người chưa bái đường thành thân thì sao có thể ngủ cùng nhau được.

- Vậy là nàng rất muốn cùng ta bái đường sao?

Hắn và tên gốc kia đúng là có đôi chút giống nhau, cả hai luôn cố bóp méo lời nói của nàng.

- Sao cũng được, người đi ra đi.

- Được thôi! Ta sẽ cố nhịn đến lúc nàng hoàn toàn thuộc về ta rồi khi đó ta sẽ đòi lại cả vốn lẫn lãi.

Hắn ngửa đầu lên cười, ung dung bước ra ngoài.

Vì không muốn nhìn thấy cái bản mặt dọa người của hắn nên nàng mới bịa ra lí do muốn đi ngủ để đuổi hắn ra ngoài. Nhưng hắn đi rồi thì căn phòng lại trở nên rất yên tĩnh, nàng cảm thấy quá chán nản nên nói chuyện với Mao Ngọc để giết thời gian.

- Tiểu Ngọc, em nói xem, có phải hắn rất biến thái không?

-... ..

- Hắn với tên hai mặt kia đúng là một dạng.

-... ..

- Không biết lúc này hắn ta thế nào rồi.

-... ..

- Chắc hắn thất vọng lắm. Ta đã phản bội hắn như vậy mà.

-... ..

- Hắn đã nói muốn cùng ta ngao du cùng trời cuối đất, làm một đôi vợ chồng bình thường ngày ngày sống hạnh phúc bên nhau.

-

- Nhưng lựa chọn của ta đã đẩy hắn xuống vực sâu của sự đau khổ, làm tổn thương hắn. Ta có phải rất tàn nhẫn không?

-... ..

- Tiểu Ngọc, em biết không, hắn trẻ con lắm, lúc nào cũng như hài tử bám theo ta làm nũng. Có lúc ta nghĩ hắn rất phiền phức nhưng..khi hắn không có bên cạnh thì ta cảm thấy rất trống trải, rất buồn chán.

-... ..

- Ta từng thề với lòng sẽ không bao giờ rung động trước hắn, vậy mà bây giờ ta lại nuôi tiếc.

-

- Hắn nhất định sẽ ghét ta, hận ta đến thấu xương đây.

-

- Ta...cũng thật kì lạ!

Giọng nói của nàng nghẹn ngào, nước nở. Nàng đã khóc. Đưa tay ngăn không cho tiếng khóc phát ra, hắn đã không còn ở bên cạnh để nàng có thể dựa vào nữa, thế nên nàng không được phép yếu đuối.

- Tỷ tỷ đừng khóc! Cục cưng rất thích tỷ tỷ mà!

-... ..

Nàng vừa nghe làm sao? Tiếng nói vừa rồi là từ Tiểu Ngọc? Nàng kinh ngạc nhìn nó quên cả khóc.

- Tiểu Ngọc, em có thể nói chuyện sao?

- Tại sao lại không?

- Động vật vốn đã không biết nói chuyện mà.

- Nhưng cục cưng không phải là động vật, cục cưng là Thổ yêu của núi Tuyết Sơn.

- Y...Yêu? Không thể có chuyện vô lí như vậy được!

Nàng không còn tin vào tai mình nữa. Trên đời vẫn còn tồn tại thứ gọi là yêu sao?

- Tỷ tỷ ghét cục cưng sao? Tỷ tỷ không thương cục cưng nữa sao? Có phải cục cưng là yêu nên tỷ tỷ chán ghét cục cưng, muốn vứt bỏ cục cưng không?

Mao Ngọc khóc hu hu làm nàng luống cuống tay chân, đem ôm nó vào lòng.

- Tiểu Ngọc ngoan! Tiểu Ngọc đáng yêu thế này thì làm sao tỷ tỷ có thể vứt bỏ được. Dù có là yêu thì tỷ tỷ vẫn thích Tiểu Ngọc nhất.

- Có thật không?

- Thật!

- Yêu tỷ tỷ nhất!

Nó sung sướng chui sâu hơn vào lòng nàng, còn nàng thì ôm nó lên giường đi ngủ, cố gắng dịu dàng hết sức không để nó bị đau. Trên đời này còn có quá nhiều điều bất ngờ!

Nhưng hẳn tại sao lại tặng Tiểu Ngọc cho nàng? Có mục đích gì khác sao? Hay là nàng suy nghĩ quá nhiều rồi?

Trong bóng tối, hai bóng dáng không nhìn thấy rõ mặt nhưng qua giọng nói có thể khẳng định hai người đó là nam nhân.

- Tình hình thế nào rồi?

- Đã tiếp cận được.

- Tốt lắm! Có bị nghi ngờ gì không?

- Hiện tại thì chưa.

- Tiếp tục theo dõi, không được để sót bất kì điều gì, làm cho nó tin tưởng tuyệt đối, không còn chút phòng bị.

- Vâng!

Khuyết Vô Song, người hãy chống mắt lên mà nhìn, món nợ hai mươi năm trước của người, ta sẽ khiến cả đứa hai đứa con yêu quý của người phải gánh chịu. Ta sẽ cho người thấy cảm giác bị mất đi người mà mình yêu thương là thế nào.

Nam nhân nghe lệnh im lặng nhìn kẻ đang cười một cách tàn nhẫn kia, đôi từ nhân kì lạ phát sáng trong bóng đêm.

Bạn đang đọc truyện *Khuyết Thế Họa Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Nam nhân mặt quan tài

Khuyết Thu Nguyệt nằm lăn lộn trên giường mãi không ngủ được thì quyết định đi dạo ban đêm.

Nàng khoác lên người một thân huyết y bằng lụa diễm lệ, lớp lớp y phục ôm lấy thân hình mảnh mai như liễu. Mái tóc đen tuyền được búi kiểu vắn nguyệt, rủ xuống giữa trán là viên huyết lệ ngọc tinh xảo, rực rỡ. Đuôi mắt phượng kẻ một nét đậm khiến đôi mắt tăng thêm phần yêu nghiệt.

Mim cười hài lòng nhìn trong gương, nàng quay sang vuốt ve Mao Ngọc đang ngủ như chết, chỉnh lại tư thế nằm cho nó rồi mở cửa sổ phi thân đi.

Đi xung quanh một lúc lâu cũng không thấy có gì thú vị, khi nhận ra thì nàng đã tiến vào bên một cánh rừng. Nàng đứng trên một cành cây quan sát xung quanh.

Có người?

Trên cành đại thụ xuất hiện một bóng dáng bạch y phiêu dật. Nam nhân tuấn lãng, mái tóc phía sau được buộc lỏng, phần còn lại xõa dài hai vai, mấy sợi tóc mảnh như tơ lay lay trong gió. Đôi mắt sâu thẳm thẳm, khuôn mặt đẹp như tạc. Bờ môi hần tái nhợt động lại vết máu đỏ thẫm nổi bật như một đóa hoa nở nộ trên làn da trắng bệch.

Bạch y nam nhân thoáng nhìn nàng, đôi mắt đầy vẻ kinh ngạc. Nữ nhân một thân huyết y ma mị, giống như máu lại như Tu la cả người tỏa ra cỗ khí thế hùng hực như lửa. Đôi mắt phượng yêu nghiệt hòa cùng làn mi cong vút thêm đồng tử trong veo tạo nên vẻ đẹp hiếm thấy, thâm trầm mà cuốn hút.

- Cô nương cẩn thận!

Bạch y nam nhân nhanh như chớp vọt đến ôm lấy chiếc eo mảnh khảnh của nàng song phi thân trở lại cành đại thụ.

'Phập!' Ba mũi tên lao ra từ trong rừng đâm mạnh vào thân cây.

- Ha...ha...ha! Lân Dạ, hôm nay sẽ là ngày tàn của ngươi!

Tiếng cười rừng rợn vang vọng khắp không gian, oanh tạc cả rừng cây.

Một lão già mái tóc trắng, rối tung như rễ tre, vận y phục đen rách nát lao ra.

- Mộc Bá, ngươi muốn gì?

Bạch y nam nhân không kiên nhẫn cau mày. Mộc Bá cười khà, đôi mắt như điên dại.

- Muốn gì? Chính vì ngươi mà ta mới ra nông nổi này, cuộc sống tươi đẹp của ta đã bị ngươi hủy hoại hết rồi!

Lão ta vừa nói vừa bắn ra hàng loạt mũi tên về phía nàng.

Bạch y nam nhân mím môi, ép công đẩy ngược những mũi tên về phía Mộc Bá. Lão ta phi thân lên cao, hàng loạt mũi tên đâm sâu vào thân cây kế đó.

'Phốc!' Bạch y nam nhân phun ra một ngụm máu đỏ thẫm. Gương mặt vốn trắng bệch giờ đã không còn một tia huyết sắc.

- Lân, ngươi đã trúng Tiêu Mệnh tán của Thập Kì độc, ngươi nếu còn dùng nội lực thì sớm hay muộn cũng sẽ chết thôi.

Mộc Bá ngửa mặt lên cười lớn. Nàng nhú nhú mày. Lại là Thập Kì độc! Nàng một tay đỡ bạch y nam nhân ngồi xuống, tay kia lau máu nơi khóe miệng cho hắn.

- Ngươi nghỉ ngơi đi.

Từng ngón tay thon nhỏ đẹp như điêu khắc khẽ đưa lên. Cổ tay mảnh mai xoay nhẹ khiến bầu không gian rung lên. Những chiếc lá tụ lại nơi đầu ngón tay bé nhỏ.

- Tiếp chiêu!

Đây là một chiêu thức phòng thân mà phụ thân đã dạy cho nàng khi còn nhỏ, lần đầu tiên nàng dùng đến nó.

Những chiếc lá xơ xác, thanh mảnh tưởng chừng như bóp nhẹ đã vỡ nát bỗng nhiên trở nên cứng rắn vun vút phóng đến chỗ Mộc Bá. Lão kinh ngạc né tránh, một chiếc lá mạnh mẽ cửa sâu vào cánh tay lão, chiếc lá kia xẹt qua gò má khô khốc.

- Chết tiệt!

Lão nghiêng răng.

Không đợi lão kịp phản ứng, nàng nhanh chóng rút từ trong lớp huyết y kiêu sa ba sợi chỉ mỏng đâm thẳng về phía lão. Một sợi quấn lấy hai cổ tay Mộc Bá, sợi kia đâm thẳng vào ngực khiến lão run lên vì đau đớn. Lão cố vận công nhưng vô dụng, kinh sợ thốt:

- Ngươi... ngươi là ai?

- Ta sao? Ta chỉ là một lữ hành thôi.

Nàng cười lạnh.

- Mau đưa thuốc giải độc ra, ta sẽ tha cho ngươi một mạng.

- Ta chỉ có thuốc độc, không có thuốc giải.

- Thuốc là của ngươi hay có kẻ khác đưa cho ngươi?

- Có người đưa cho ta.

- Là ai?

- Ta không biết!

- Hắn trông thế nào?

- Hắn ta đeo mặt nạ quý nên ta không nhìn được gương mặt của hắn.

Tư Nguyệt nhướn mày, quay sang bạch y nam nhân. Hắn nhìn nàng gật đầu.

Nàng hừ một cái. Nội công khiến những chiếc lá bay lên, nhanh như chớp xuyên qua tim Mục Bá. Lão tròng mắt, thân hình lão đảo rồi ngã xuống.

Nàng thu lại những sợi chỉ, cắt vào trong người. Bạch y nam nhân vẫn chăm chú nhìn nàng. Nữ nhân trước mặt hắn sử dụng chiêu thức nhìn đơn giản nhưng thực sự sánh ngang cao thủ bậc nhất.

- Ngươi không sao chứ?

Bạch y nam nhân không mặt không cảm xúc nhưng thanh âm lại ôn nhu:

- Ta không sao! Đa tạ công nương quan tâm, mặc dù cũng không sống nổi đến ngày mai.

Bàn tay nàng lục lọi người của Mục Bá, hắn thấy kì lạ hỏi.

- Công nương đang làm gì vậy?

- Ta muốn tìm xem trên người lão còn viên Tiêu Mệnh tán nào không, có thể ta sẽ chế được thuốc giải.

Quả thực trời không phụ lòng người. Trong lớp áo sau cùng của lão cất một chiếc túi nhỏ, bên trong là hai viên Tiêu Mệnh tán. Hắn kinh ngạc.

- Cô nương thực sự có thể chế được thuốc giải sao?

- Rất có thể! Chỉ cần biết được thành phần của độc là gì.

Nàng đưa lên ngửi đoán mùi hương rồi quan sát tỉ mỉ. Hắn nhìn vẻ nghiêm túc của nàng thì cảm thấy thích thú nhưng khuôn mặt vẫn không đổi.

- Thì ra là vậy!

Nàng bỗng hét lên làm hắn giật bắn người.

- Cô nương phát hiện ra gì sao?

- Lấy độc trị độc.

- Lấy độc...trị độc?

- Đúng vậy! Ngươi hãy cầm lấy Tiêu Mệnh tán này và Thanh Vực đơn này đem về sắc. Kết hợp thêm linh chi sẽ có hiệu quả hơn.

Nàng lấy trong người ra một lọ nhỏ, bên trong có những viên thuốc nhỏ li ti đưa cho hắn.

- Thật tốt quá! Ôn cứu mạng của cô nương ta sẽ ghi nhớ trong lòng.

- Không cần phải khách khí như vậy. Ta không còn việc gì nữa, xin cáo từ.

Trong chớp mắt, bóng dáng huyết y diễm lệ đã khuất xa vô tận.

Bạch y nam nhân vẫn đứng đó, đôi mắt nhìn theo hướng nàng biến mất. Bạch y nương theo làn gió, phiêu dạt lạ thường.

- Chủ nhân, thuộc hạ cứu giá chậm trễ xin chủ nhân trách phạt.

Năm ám dạ từ trong rừng vọt ra quỹ xuống trước bạch y nam nhân. Hắn lạnh lùng nói:

- Không sao! Mau trở về thôi.

Hắn vận khinh công bay đi nhưng trong đầu vẫn nghĩ đến nữ nhân xinh đẹp đó.

Nàng về lại quán trọ, trong đầu có rất nhiều câu hỏi. Xem ra mọi chuyện không đơn giản như nàng nghĩ, nhất định là có người đứng sau tất cả những

chuyện xảy ra xung quanh nàng.

Có trong tay Huyền Trùng tán và Tiêu Mệnh tán thì chắc chắn lai lịch không hề đơn giản. Sau này nàng phải cẩn thận từng bước đi mới được.

Nàng cời bỏ lớp y phục bên ngoài, leo lên giường. Trong đầu lại suy nghĩ sang chuyện khác.

- A! Tên nam nhân vừa nãy mặt vô cảm như vậy hay là ta gọi hắn là mặt quan tài nhỉ!

Nàng cười hi hi rồi nghiêng người nhắm mắt lại chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Họa Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Nguyệt Uyển quận chúa

Kinh thành Kim Quốc.

Tất cả người dân đều đổ ra đường. Những cánh hoa đủ màu sắc tung bay trên bầu trời tạo thành một cơn mưa diễm lệ đón chào đoàn sứ thần trở về.

Trong xe ngựa, nàng háo hức, đứng ngồi không yên, luôn miệng bảo Mặc Lai Hy dẫn nàng đi thăm quan nhưng hắn lại từ chối.

- Ngày mai ta sẽ dẫn nàng đi. Bây giờ hai ta còn phải đi diện kiến hoàng thượng.

Nàng chu môi giận dữ, quay mặt đi thềm để ý gì đến hắn nữa. Hắn cười khỏ. Thái độ của nàng như vậy hắn thấy vô cùng đáng yêu, hắn rất muốn đưa nàng đi nhưng hắn không thể không gặp mặt hoàng thượng được. Đợi đến ngày mai hắn sẽ đền bù cho nàng.

Đoàn người ngựa dừng lại, hắn nhẹ nhàng đỡ nàng xuống ngựa. Đại môn Hoàng cung vững chãi một màu đỏ sẫm, bên trong rộng lớn được bao bọc bởi mấy lớp tường thành hoa lệ giống như một chiếc lồng son vẽ ngoài mỹ mạo nhưng bên trong lạnh ngắt, chán chường.

Nàng mang một thân huyết y diễm xuyên bằng thất lung màu vàng chanh, tôn lên vẻ thon thả của vòng eo nhỏ bé. Mái tóc đen nhánh được búi cao đính vài cây trâm hồ phách. Mây đen như mực, mắt phượng tinh xảo, tâm mi cong vút.

Vừa rực rỡ lại vừa lạnh lùng không khác gì tiên nữ hạ trần, yêu tinh chuyển thế. Mấy vị lão quan vì có thâm niên nên chỉ kinh ngạc, hận không thể thốt “hồng nhan họa thủy”. Còn những vị trẻ tuổi liền trở nên ngẩn ngơ, tim đập “thình thịch” cùng dè dặt không dám thở mạnh.

Hắn quan sát những con mắt si mê đang nhìn nàng, trong lòng nổi sóng cuộn cuộn. Dám dùng ánh mắt thềm thường như vậy nhìn nữ nhân của hắn, đúng là chán sống rồi. Hắn liếc bọn họ bằng ánh mắt sắc như lưỡi dao để cảnh cáo, ngay lập tức họ thu ánh mắt lại, quay sang hướng khác. Hắn cười hài lòng.

Còn nàng thì đang tròn mắt nhìn đám oanh yến đang tiến về phía nàng, ai trong số đó cũng nhìn nàng bằng con mắt hình viên đạn. Nữ nhân thời này thật đáng sợ, nếu ánh mắt có thể giết người thì nàng đã chết từ lâu rồi.

- Hoan nghênh ngài trở về! Chúng thần thiếp thực sự rất nhớ ngài.

Nữ nhân đi đầu dung mạo không quá xinh đẹp, chỉ có thể miễn cưỡng gọi là thanh tú. Một mình một thân hoàng y chói lọi, hoa văn rối mắt, lại đeo thêm mấy món trang sức linh khinh khiến người nhìn cảm thấy ngửa mặt.

Hắn giật mình nhìn nàng ta rồi quay sang nàng thì thấy nàng đang trừng mắt với hắn. Hắn luôn chiều chuộng nữ nhân nhưng lần này hắn thật muốn bóp cổ chết ả nữ nhân diễm dúa kia.

Ả là nghĩa nữ của muội muội mẫu thân hắn, tên là Ngưng Sương, từ nhỏ đã luôn dính chặt lấy hắn không buông làm hắn thập phần chán ghét, nhưng mẫu thân lại năm lần bảy lượt bảo hắn lấy ả ta làm chính thất.

Hắn đã từ chối rất nhiều lần nhưng đến khi mẫu thân mất vẫn muốn hắn lấy ả nên hắn đành nhượng bộ. Sau đó hắn lấy về thêm nhiều thê thiếp, chưa bao giờ đụng một ngón tay vào ả, hắn cứ nghĩ làm thế sẽ khiến ả bỏ cuộc rồi hắn sẽ hưu ả. Nhưng ả ta không những không bỏ cuộc mà còn âm thầm sát hại hết những nữ nhân được hắn sủng hạnh và giữ lại những nữ nhân hay tăng bốc, nịnh nọt ả.

Nhiều lần hắn muốn tự tay dung kiếm đâm rách bộ mặt giả tạo của ả nhưng nhớ đến mẫu thân hắn liền kiềm chế lại.

Hắn không xử tội ả nên ả được nước làm tới, không coi ai ra gì, còn nghĩ hắn vì đã có tình cảm với ả nên mới không trách phạt.

Lần này hắn sẽ không nhân nhượng nữa. Nếu Thu Nguyệt có hiểu lầm gì hắn hay xảy ra chuyện gì nguy hiểm hắn nhất sẽ tìm đến ả đầu tiên. Nhưng điều quan trọng bây giờ là giải thích cho nàng hiểu vấn đề.

- Thu Nguyệt, thật ra chuyện này là...

- Phó thành chủ thật phong lưu, nữ nhân nhiều như vậy mà vẫn ở trước mặt bao nhiêu người nói vì ta mà sẽ làm cái này cái kia. Hóa ra chỉ là câu nói cửa miệng.

Nàng khinh bỉ loại nam nhân như hắn, tên ngốc kia dù vô lại đến đâu thì cũng một lòng yêu nàng, hy sinh cho nàng. Còn hắn miệng thì nói muốn có riêng nàng nhưng thực chất đã có rất nhiều nữ nhân xinh đẹp hầu hạ rồi. Thật bẩn!

- Thu Nguyệt, nàng nghe ta nói đã.

- Không cần đâu! Tiểu nữ thân phận thấp hèn, không dám trèo cao, cũng không dám ăn to nói lớn với ngài, ngài có được những nữ nhân xinh đẹp như thế này ta cũng mừng cho ngài. Chúng ta đi gặp Hoàng thượng thôi.

Nàng quay người tiến vào trong cung, ánh mắt không còn độ ấm, cả người tỏa ra sát khí lạnh thấu xương khiến những người xung quanh không hẹn mà run.

Hắn nghe nàng nói thì biết nàng đang rất tức giận, lo sợ nhìn nàng thờ ơ rồi đi, đôi mắt nhìn hắn như muốn xé xác hắn. Nhưng nếu đặt mình vào vị trí của nàng thì hắn cũng sẽ cư xử như vậy thôi. Hắn căm ghét chính bản thân mình. Hắn nhất định phải xin nàng tha thứ.

Hắn nhanh chóng đuổi theo nàng, hai người không hề nói với nhau nửa lời.

Ngưng Sương cảm phần nhìn nàng. Tiệp nhân! Dám cướp phu quân của ta, ta sẽ không để người được như ý đâu.

Kim Long Điện, cánh cửa thép vàng, son son đẹp đẽ được điêu khắc tinh xảo, hoa lệ. Trụ vàng uy chấn, long phượng quần quít sáng rực cả điện rồng. Nền đá hoa cương tròn nhẵn, bóng loáng. Mái ngói lưu ly tươi sáng, sang trọng. Một cổ xa hoa nhưng không dung tục mà tôn lên sự uy nghiêm bậc nhất thiên hạ.

- Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!

- Phó thành bình thân!

Bên trên đài cao truyền đến thanh âm nghiêm nghị, trầm lạnh.

- Tà bệ hạ!

Ông ta lướt nhìn đoàn sứ thần xong dừng lại trên người Mặc Lai Hy.

- Bản hiệp ước này được kí kết thành công là nhờ một phần lớn công của Phó thành chủ, nó sẽ đem lại lợi ích lớn đến Kim Quốc. Trẫm sẽ vẫn luận công ban thưởng cho tất cả các khanh.

- Tà Hoàng thượng ban thưởng!

Tất cả mọi người đã được ban thưởng đều lui xuống, giữa đại điện lúc bấy giờ chỉ còn hắn và nàng. Một thân huyết y, khuôn mặt bình thản, tĩnh lặng như nước.

Hoàng thượng nhìn thấy nàng, trong đáy mắt dâng lên kinh ngạc cùng xúc động. Bàn tay cầm Kim ấn run lên, cố nắm chặt lấy nó.

- Ngươi là...Khuyết Thu Nguyệt?

Thanh âm phát ra tình ý sẽ cảm nhận được sự ghen ngào. Nàng cười nhàn nhạt.

- Thừa bệ hạ, là tiểu nữ.

Ông mỉm cười, nụ cười khiến hắn sững sốt. Nha đầu này chính là nữ nhi của nàng! Nhìn rất giống phu quân của nàng. Ông ta hướng hắn nói.

- Phó thành chủ, nha đầu này của ngươi...thật tốt.

Lúc bấy giờ khuôn mặt con người luôn cao cao tại thượng kia mới lộ ra một nét già cỗi đến khó tin. Hắn cúi đầu, đôi mắt ngờ vực. Không lẽ Hoàng thượng để ý nàng?

- Đa tạ hoàng thượng đã khen. Thần muốn lấy càng càng sớm càng tốt.

Hắn lại chăm chú nhìn nàng, trong ánh mắt tràn đầy tình cảm, yêu thương. Nàng không muốn đối mặt với con người già đố như hắn nữa, đánh ánh mắt sang hướng khác. Đôi mắt hắn xuất hiện một tia đau xót.

Khóe môi ông ta giương lên:

- Khuyết Thu Nguyệt tiếp chỉ.

- Có tiểu nữ.

Nàng chấp tay quỳ xuống.

- Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: Khuyết Thu Nguyệt cô nương xinh đẹp xuất chúng, tài hoa hơn người, dịu dàng, hiểu lễ nghĩa, phong làm Nguyệt Uyển quận chúa, ban hôn cho Phó thành chủ. Khâm thờ!

- ...Tiểu nữ...tiếp chỉ!

Nàng dẫn đo một hồi rồi mới trả lời.

- Được rồi! Hai người lui đi!

- Thần cáo lui!

Hắn nói rồi bắt lấy tay nàng kéo đi, mặc cho nàng dẫy dụa.

Hoàng thượng nhìn theo nàng mỉm cười ấm áp, lấy ra trong người một chiếc khăn lụa được thêu hình hoa mẫu đơn rất tỉ mỉ.

- Uyển Nhi, nữ nhi của nàng rất giống với Vô Song, nhưng tính cách đúng là thừa hưởng từ nàng.

- ...Hai người vẫn khỏe chứ?

- Cả ba người chúng ta vốn rất tốt nhưng hai người lại bỏ ta lại rồi biến mất không rõ tung tích khiến ta tốn bao sức lực tìm kiếm. Những người trong giang hồ tàn nhẫn thật!

- Ta...rất nhớ nàng! Còn cả Vô Song nữa, mặc dù hai bọn ta vốn không hòa hợp.

- Nàng biết không, bây giờ ta vẫn hối hận...hối hận trước kia đã không ở bên cạnh nàng nhiều hơn để đến lúc nàng bị cướp đi rồi mới tiếc nuối.

- Nhưng ta mừng cho hai người và cả nữ nhi của hai người, nha đầu đó rất được yêu thương.

Ông cứ ngồi đó vừa vuốt ve chiếc khăn vừa nói chuyện, đôi mắt ông chứa cả nỗi buồn lẫn niềm vui.

Bạn đang đọc truyện *Khuyết Thế Họa Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Vũ khúc dưới ánh trăng

- Đau quá! Người mau buông tay ra!

Mặc Lai Hy cố thế lời nàng đi thẳng, tay hắn nắm chặt cổ cổ tay nàng như muốn bẻ gãy, nàng lên tiếng kháng nghị.

Hắn chợt dừng lại khiến nàng đi phía sau đâm sầm vào lưng hắn, nàng nhăn mặt xoa xoa cái mũi.

- Ta sẽ buông nếu nàng chịu nghe ta giải thích.

Nàng nhìn ánh mắt như cầu xin của hắn trong lòng có chút lung lay nhưng chỉ là trong chớp nhoáng. Với tình hình hiện tại, nàng không nên đặt quá nhiều niềm tin vào bất cứ ai.

- Ta sẽ nghe, người mau buông ra đi.

Hắn vui mừng buông tay ra, nhìn cổ tay xinh đẹp của nàng bị hắn làm cho hằn đỏ lên, hắn thương tiếc hôn lên.

- Xin lỗi! Ta làm nàng đau.

- Còn không phải sao.

Nàng vô cùng ủy khuất. Hắn ta vô duyên vô cớ tức giận với nàng, lại còn có năm thê bảy thiếp. Muốn nàng chia sẻ trọng phụ sao? Không có cửa đâu!

- Ta xin lỗi! Nàng đừng tức giận, sẽ rất xấu đấy.

Hắn ôn nhu ôm nàng vào lòng, hôn lên trán nàng, tay vuốt ve mái tóc mềm mại của nàng. Mỗi động tác đều toát lên sự sùng nịnh vô hạn.

- Xấu thì sao? Ngươi sẽ vứt bỏ ta?

- Không thể nào! Dù nàng có trở nên xấu xí thế nào đi chăng nữa ta cũng sẽ không bao giờ ghét bỏ nàng.

- Hừ! Đúng là miệng lưỡi nam nhân. Ta nghĩ đến lúc ta trở nên xấu xí rồi ngươi sẽ lại đi tìm nữ nhân khác xinh đẹp hơn. Có đúng không?

Câu nói của nàng lọt vào tai hắn lại trở thành nũng nịu. Hắn nghĩ nàng ghen với mấy nữ nhân kia nên sung sướng mỉm cười sáng lạng.

- Thu Nguyệt, nàng là đang ghen?

-

- Im lặng không nói tức là đúng rồi.

-

- Đừng lo, ta không quan tâm đến họ đâu, ta có nàng là đủ rồi.

- Nếu vậy thì hưu họ đi.

- Chuyện này...

Hắn không nhìn thẳng vào nàng, chần chừ không nói.

- Sao vậy? Không nhớ hả? Thế thì chúng ta không còn gì để nói.

Nàng thoát khỏi vòng tay của hắn, không lưu luyến rời đi. Hắn hốt hoảng kéo nàng lại.

- Không phải như vậy, ta...

- Ngươi làm sao?

- Ta có thể hưu họ nhưng người nàng vừa gặp thì không thể.

- Không thể? Tại sao? Mặc Lai Hy, ta nói cho ngươi biết, ta có lòng tự trọng của ta, một là ta đi, hai là nàng ta đi.

- Nhưng nàng ta là người mà mẫu thân của ta muốn ta lấy, khi người mất ta đã hứa với người, ta không thể hưu nàng ta được.

-

- Chờ ta có được không? Ta sẽ tìm cách khiến nàng ta từ bỏ rồi ta sẽ cùng nàng thành thân, sống bên nhau trọn đời.

Hắn ghi chặt nàng trong lòng như sợ chỉ cần thả lỏng nàng sẽ biến mất. Nàng không nói gì, mặc cho hắn ôm. Ánh sáng của hoàng hôn chiếu rọi lên bóng hai người.

- Hu...hu...hu! Tỷ tỷ quá đáng lắm! Tỷ tỷ bỏ cục cung đi chơi một mình.

Nàng cùng hắn trở về phủ, nàng ở trong căn phòng cạnh phòng của hắn, vừa mở cửa bước vào thì Mao Ngọc nhảy lên người nàng khóc um sùm. Nàng phì cười nhìn nó.

- Tỷ tỷ xin lỗi! Đừng giận tỷ tỷ có được không?

- Cục cung không giận tỷ tỷ nhưng tỷ tỷ phải đền bù cho cục cung.

- Được! Tiểu Ngọc muốn gì cũng được.

Đôi mắt của nó ánh lên một tia狡 hoạt rồi nhanh chóng biến mất, nhưng đã bị nàng nhìn thấy. Nàng vừa nhìn làm sao?

- Cục cung muốn tỷ tỷ...làm nương tử của cục cung.

- Hà!?

Không nhầm chứ? Tiểu ngọc muốn nàng làm nương tử? Mà khoan, Tiểu Ngọc là...giống được sao?

- Tiểu Ngọc, em là giống đực sao?

- Đúng! Cục cung chính là một nam tử hán đại trượng phu!

Nàng từ đầu đã nghĩ nó là giống cái, thật không ngờ nó lại là... Thấy nàng không trả lời, nó nghĩ nàng không muốn, lại khóc ầm lên.

- Oa, tỷ tỷ không muốn làm nương tử của cục cung, tỷ tỷ ghét cục cung rồi, không cần cục cung nữa...hu...hu...hu...

- Không...không phải như vậy!

- Vậy thì tỷ tỷ đồng ý?

- Cũng không phải! Ta là người còn em là...nói cho cùng ta không thể làm nương tử của em được.

- Vậy nếu cục cung là con người thì tỷ tỷ sẽ làm nương tử của cục cung phải không?

- Ừm!

Nàng gật đầu đại một cái, lại nhìn thấy trong mắt nó sự quyết tâm. Không có khả năng là nó sẽ trở thành người thật đấy chứ?

Bỗng...nàng nghe tiếng sáo nơi đâu vang lên. Tiếng sáo cơ hồ không vướng bụi thế nhân, thánh thoát, uyển chuyển lại vô cùng nhẹ nhàng, vang mãi trong không gian. Tâm tư nàng có chút lay động, thoáng chút mơ hồ.

Nàng đi theo tiếng sáo, đi mãi đến một sân đình nhỏ. Tựa vào thân cây hoa tử đằng...Là hán...Tử Long.

Nghe tiếng bước chân, hán ngẩng lên nhìn nàng.

- Nguyệt Nhi!

Tiếng hán khe khẽ gọi tên nàng khiến lòng nàng rung động. Hán ta luôn khiến cho nàng có những cảm xúc khác lạ. Nàng cười nhẹ:

- Ngươi đến tìm ta sao?

- Ừ!

- Xảy ra chuyện gì sao?

- Không! Chỉ là muốn nhìn thấy nàng!

Nàng bối rối nhìn hán. Hán là có ý gì?

- Ngươi...Ngươi thổi sáo rất hay!

Nàng vội chuyển chủ đề.

- Đa tạ!

Cả hai lại im lặng. Hán lên tiếng phá vỡ không khí đầy ngưng ngừng giữa hai người.

- Nàng có thể múa cho ta xem không?

- Múa?

- Đúng vậy! Nàng múa còn ta sẽ thổi sáo.

- Thôi được!

Dưới bầu trời đêm đầy áp những vì sao, bên cây hoa tử đằng có hai bóng người.

Nam nhân bí ẩn nhưng đôi tử nhân kia đẹp đến không ngờ, khiến cho những ngôi sao kia cũng phải chào thua. Tiếng sáo cất lên tan vào không gian khiến mọi vật như bất động để nghe thứ âm thanh vi diệu đó.

Nữ nhân huyết y xinh đẹp như một ngọn lửa chiếu sáng cả bầu trời. Mái tóc đen xoa tung trong gió khiến nàng trở nên mị hoặc như yêu tinh, thoát tục như tiên nữ. Vạt áo xòe rộng, động tác uyển chuyển, nhịp nhàng, ánh mắt câu hồn người xem.

Một vũ khúc dưới ánh trăng, không ai muốn phá vỡ hình ảnh đẹp đẽ và huyền ảo này.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Họa Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 33: Thiếu gia Lãnh gia sơn trang

Sáng sớm, Khuyết Thu Nguyệt đã đến trước cửa phòng Mặc Lai Hy đập cửa ầm ỹ.

- Mặc Lai Hy, người mau tỉnh dậy cho ta! Nếu người không mở cửa ta sẽ xông vào đó.

Một lúc sau hắn mới ra mở cửa, gương mặt ngái ngủ, quần áo xộc xệch, đảm bảo nữ nhân nhìn thấy không chảy máu mũi thì sẽ nhỏ nước dãi.

- Nàng cần thứ gì sao?

- Người đã nói hôm nay sẽ đưa ta đi chơi mà.

Hắn nghe vậy thì tỉnh hẳn. Đúng là hắn đã hứa như vậy. Hay là nhân cơ hội chỉ có hai người cùng nàng bồi dưỡng tình cảm. Cứ nghĩ đến cảnh hắn cùng nàng thăm thiết bên nhau là hắn lại cười không khép miệng lại được.

- Vậy nàng chờ ta một lát, để ta đi chuẩn bị.

- Người nhanh lên một chút.

Hắn chạy vào phòng rồi đóng rầm cửa lại, còn nàng đứng đợi ở ngoài. Bỗng tiếng hắn vọng ra.

- Thu Nguyệt, nàng có muốn giúp ta thay y phục không?

- Đồ điên!

Nàng ngay lập tức mắng hắn một tiếng, chỉ nghe thấy tiếng cười của hắn. Cái tên biến thái này còn có hứng đùa giỡn nữa.

Bên ngoài cổng phủ.

Hắn đang chỉnh lại yên vào dây cương của con hắc mã, còn nàng thì nhìn hắn, tay ôm Mao Ngạc chơi đùa.

- Nàng nhất thiết phải mang theo nó sao?

Hắn ưỡn khuỷu nhìn nàng rồi trừng mắt với Mao Ngạc. Hắn tưởng sẽ có thời gian cùng nàng ở một mình vậy mà cục lông này lại dính lấy nàng, đôi lúc hắn có cảm giác nó như đang cố ý cản trở hắn và nàng vậy.

- Người đừng có máu lạnh như vậy. Chẳng lẽ người nỡ để một con vật nhỏ bé ở lại đây một mình sao?

- Ta sẽ cho người chăm sóc nó chu đáo.

- Ta không an tâm! Nhỡ đâu khi chúng ta đi rồi họ lại bỏ mặc nó thì sao?

- Nàng lo xa quá rồi!

- Không là không!

Hắn thờ dãi ngao ngán, xem ra kế hoạch của hắn đổ sông đổ biển hết rồi.

Đột nhiên một vị khách không mời xuất hiện.

- Phó thành và tỷ tỷ sáng sớm đã đi đâu vậy?

Giọng nói nhão nhọt khiến nàng lạnh sống lưng, nữ nhân này hẳn không phải là tình cò mà đến đây.

- Gọi là tỷ tỷ thì không hợp lý cho lắm. So về vị trí và...diện mạo thì thiếp phải gọi tỷ là tỷ tỷ mới đúng.

Ngưng Suong nhận ra hàm ý trong câu nói của nàng thì đen mặt. Như vậy không phải là nói ả nhìn già sao?

- Ta phải ra ngoài thành một chuyến. Nàng có chuyện gì cần gặp ta sao?

- Ngài ra ngoài thành có thể mang muối muối theo thì thiếp có thể cùng đi không?

- Không được!

- Tại sao?

À không chấp nhận chuyện này. Khi hấn mang nàng về ả đã có dự cảm xấu rồi, bây giờ hấn còn đem nàng ta theo thì ả càng lo hơn. Hấn chưa bao giờ quan tâm đến ả, lúc này lại cùng nữ nhân khác âu yếm, ả lo sẽ có ngày hấn vứt bỏ ả để nữ nhân kia lên làm chủ. ả không cho phép!

- Ta cần nàng thay ta quản lí phủ.

- Nhưng...

- Ta giao cho nàng.

Hấn nói rồi ôm lấy nàng phi thân lên ngựa phóng đi, trước khi đi nàng không quên để lại cho ả ánh mắt khiêu khích khiến ả giận run người.

- Ta muốn xem hồ ly tinh nguoi kiêu căng được bao lâu.

- Chúng ta đang đi đâu vậy?

Hấn và nàng đã đi rất lâu rồi, ngồi trên lưng ngựa làm nàng nhức hết người, không chịu nổi mới hỏi hấn.

- Đến thăm một vị bằng hữu của ta.

- Bằng hữu?

- Nói đúng hơn là ân nhân. Hấn đã cứu ta một lần trên núi khi ta đi săn.

- Hấn ta là người thế nào?

- Khi gặp nàng sẽ biết, nhưng hấn vẫn không đẹp bằng phu quân của nàng đâu.

- Mặc Lai Hy, ta phát hiện ra nguoi là một kẻ thích tự luyện đay. Mà tại sao ta lại phải ngồi sau? Nữ nhân thì phải ngồi phía trước chứ.

- Nàng muốn biết sao?

Hấn đột ngột thúc ngựa khiến nó lao nhanh, nàng giật mình ôm lấy hấn, thấy hấn bật cười thì nàng mới hiểu ra.

- Nguoi dám lợi dụng chiếm tiện nghi của ta.

- Nàng còn cựa quậy thì sẽ ngã đó.

Nàng bắt đầu phải ôm lấy hấn, còn hấn thì sung sướng cười to. Mao Ngọc trên vai nàng cụp tai xuống, đôi mắt đỏ lên nhìn vào Mặc Lai Hy.

Ngựa dừng lại trước một ngôi làng nhỏ, phía trước có ghi là Lãnh gia sơn trang. Vị bằng hữu này của hấn có thân phận như thế bảo?

- Đi thôi!

Hấn nắm tay nàng kéo đi, những người xung quanh thì dừng hết công việc nhìn đôi tiên nhân vừa bước vào.

Đến trước một ngôi nhà lớn, có một đám người đã đợi sẵn ở trước cửa. Thấy hai người đến, một cô nương tầm mười lăm tuổi gương mặt xinh xắn, đôi mắt lấp lánh như sao chạy ào về phía hấn.

- Mặc ca ca, huynh đến rồi!

Vị cô nương này dù không đẹp khuynh quốc khuynh thành nhưng lại nhỏ nhắn, đáng yêu khiến người ta muốn ôm vào lòng bảo vệ. Hơn nữa nàng ta lại đang nhìn Mặc Lai Hy thẹn thùng, ai nhìn vào cũng biết là nàng ta thích hấn.

- Lãnh Vân muối muối càng lớn càng xinh đẹp.

Nàng ta được hấn khen thì xấu hổ quay mặt đi lại gặp phải ánh mắt của nàng. Nàng ta giật mình.

- Vân Nhi, giới thiệu cho muối, đây là nương tử của ta, Thu Nguyệt.

- Lãnh Vân cô nương hảo!

'Đây là nương tử của ta' câu nói này như mũi tên sắc bén đâm thẳng vào tim nàng ta. Nàng ta biết hẳn là nam nhân phong lưu, xung quanh có vô số cô nương xinh đẹp, nàng ta không thể bằng một ai trong số họ.

Nhưng nàng ta vẫn tin hẳn sẽ không thích những nữ nhân giả tạo như vậy và với tài năng của nàng ta thì có thể chinh phục được hẳn. Vậy mà trước mắt bây giờ là một nữ nhân tuyệt sắc, khí chất hơn người, trực giác cho biết nàng ta sẽ không thể nào đánh bại được.

Nàng ta rũ mi xuống, che đi nỗi buồn và mất mát trong mắt, nhưng vẫn ngẩng lên mỉm cười với nàng.

- Thu Nguyệt cô nương hảo!

Nàng ta có vẻ không giống với những nữ nhân kia, ánh mắt nàng ta rất chân thật, không có một tia giả dối. Nàng rất muốn cùng nàng ta trở thành bằng hữu a!

- Lãnh huynh!

Mặc Lai Hy nhìn về bóng dáng nam nhân đang đi tới, vui vẻ cười. Nàng cũng nhìn theo thì ngạc nhiên há hốc mồm.

- Là tên mặt quan tài!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Họa Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Bí mật giữa hai người

Lãnh Dạ nhìn thấy nàng thì vô cùng bất ngờ, trong đôi mắt là niềm vui sướng và kích động. Nhưng hẳn vẫn giữ bộ mặt không biểu cảm, chấp tay với Mặc Lai Hy.

- Mặc huynh, lâu rồi không gặp!

- Lâu rồi không gặp!

Mặc Lai Hy cũng chấp tay lại, cười nói. Một tay hẳn kéo nàng đến gần.

- Lãnh huynh, đây là nương tử của ta, Thu Nguyệt. Rất đẹp đúng không?

Hắn tự hào giới thiệu nàng, còn nàng chỉ muốn khâu miệng hẳn lại để hẳn không ba hoa nữa.

Nàng nhìn Lãnh Dạ thấy hẳn không có phản ứng gì thì nghi hoặc. Hẳn không nghi ngờ nàng sao?

Lãnh Dạ nghe từ 'nương tử' thì đơ người, ánh mắt có chút hụt hẫng.

Hắn đã luôn nhớ đến vị cô nương bí ẩn đêm đó, đến chính hẳn cũng không hiểu tại sao, chỉ biết tài năng của nàng khiến hẳn khâm phục, vẻ đẹp của nàng khiến hẳn trầm luân.

Hắn tự hỏi đó liệu có phải là 'tình yêu' mà mọi người thường nói? Nhưng hẳn luôn cố xua tan những suy nghĩ đó.

Hắn từng thề suốt đời một lòng thờ phụng tổ tiên, chung thân không kết hôn, vậy mà bây giờ lại nhớ nhung một nữ nhân hẳn ngay cả tên còn không biết tên.

Lúc này nàng đang ở trước mắt hẳn, vẫn xinh đẹp như vậy nhưng bên cạnh nàng lại là nam nhân khác không phải hẳn. Hẳn cảm thấy tức giận, khó chịu, muốn kéo nàng về bên cạnh, độc chiếm nàng, không để nam nhân khác chạm vào nàng.

Suy nghĩ của hẳn khiến hẳn giật mình. Hẳn là đang ghen sao?

- Lãnh huynh sao vậy?

Mặc Lai Hy thấy Lãnh Dạ nhìn nàng chăm chú, gương mặt lạnh lùng nhưng ánh mắt lại buồn bã kì lạ, như đang nhìn nữ nhân mình yêu bên cạnh nam nhân khác vậy. Trong lòng hẳn vang lên một hồi chuông cảnh báo.

- Không có gì! Cô nương, được một thời gian rồi. Cô nương vẫn khỏe chứ?

Lãnh Dạ bừng tỉnh thoát khỏi suy nghĩ, thấy Mặc Lai Hy nhìn mình bằng ánh mắt đề phòng thì thờ ơ hất một hơi. Hắn đang làm cái gì vậy? Lãnh Dạ, đó là nương tử bằng hữu của ngươi, ngươi không thể đánh chủ ý lên nàng, hãy nhớ về lời hứa năm xưa.

- Thu Nguyệt, hai người quen biết sao?

Mặc Lai Hy nhìn sang nàng nhưng nàng lại né tránh ánh mắt của hắn, trực giác cho biết giữa hai người có chuyện.

- Thu Nguyệt cô nương từng cứu ta một lần.

Lãnh Dạ biết nàng sẽ không trả lời nên đã lên tiếng trước.

- Ca ca, đây chính là vị cô nương đã giải được Tiêu Mệnh tán sao?

Lãnh Vân kinh ngạc nhìn nàng rồi quay sang hỏi Lãnh Dạ. Mọi người xung quang thì nhìn nàng như vật thể lạ, ánh mắt thập phần ngưỡng mộ.

Tiêu Mệnh tán của Thập kì độc không ai là chưa nghe qua, một khi đã trúng thì chỉ có con đường chết, những cao nhân có thể giải được loại độc này trước nay chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Không ngờ một vị cô nương bé nhỏ thế này lại có y thuật thật cao siêu!

- Nàng biết y thuật? Sao không cho ta biết?

Tên biến thái này tự nhiên lại trách nàng. Nàng biết hay không đâu phải việc hắn nên quan tâm.

- Ngươi đâu có hỏi ta?

- Nàng..

Nàng đánh ánh mắt sang Lãnh Dạ, ý nói 'Ngươi tốt nhất giữ mồm giữ miệng lại nếu không tương lai của ngươi cũng sẽ giống như lão già lần trước đó'.

Hắn hiểu ý của nàng nên cũng không nói gì nữa, dáng vẻ thờ ơ nhìn đi hướng khác. Nàng mỉm cười hài lòng, tên mặt quan tài này cũng rất biết điều.

Mặc Lai Hy nhìn nàng mỉm cười với Lãnh Dạ thì nổi giận, mùi chua bốc lên khắp nơi. Hắn lấy tay bóp chặt lấy eo nàng khiến nàng nhũn mảy, trừng mắt nhìn hắn. Hắn ỷ khuất nhìn nàng, tay vẫn không chịu buông ra.

- Thu Nguyệt cô nương có muốn đi thăm quan một chút không?

Lãnh Vân nhận gia không khí không được tự nhiên giữa ba người thì lên tiếng giải vây.

- Được! Cô nương cũng không cần phải khách khí như vậy, cứ gọi ta là Thu Nguyệt là được rồi.

- Hay ta gọi cô là Nguyệt tỷ, hai chúng ta kết bài tỷ muội.

- Ý hay lắm, Vân muội!

- Nguyệt tỷ quá khen rồi!

Không khí thân thiết giữa hai người khiến những người xung quanh thấy thoải mái hơn.

Hai huynh muội Lãnh gia dẫn nàng và Mặc Lai Hy đi thăm một vòng sơn trang.

Lãnh Vân thì kéo tay Mặc Lai Hy đi phía trước nhưng chỉ như một muội muội cùng ca ca của mình dạo chơi, hắn muốn đi cùng nàng nhưng lại bị nàng lờ mờ cho sợ hãi không dám kéo tay ra. Nếu làm ngứa mắt của nàng buồn thì nàng sẽ cho hắn ăn đủ.

Lãnh Dạ và nàng đi phía sau, lúc này hai người mới có cơ hội nói chuyện từ từ.

- Ta không nghĩ sẽ còn gặp lại nàng, đúng là 'hữu duyên thiên lý năng tương ngộ'.

- Ngươi đã quên về sau của nó rồi sao? 'Vô duyên đối diện bất tương phùng'

Hắn thực sự rất muốn cười. Nữ nhân này thật qua ngông cuồng đi!

- Thật không ngờ nàng lại là nữ nhân của Mặc Lai Hy, nếu lúc trước có gì xúc phạm thì xin lượng thứ.

- Nữ nhân của hắn sao? Cũng có một phần là đúng.

- Ý nàng là sao?

- Ta cũng chỉ là bất đắc dĩ, nói thật thì nam nhân của ta là một người khác.

Hắn bỗng thấy nhói ở tim. Nàng yêu một nam nhân khác sao?

- Hồng nhan họa thủy!

- Ta thấy 'hồng nhan bạc phận' thì đúng hơn.

- Một nam nhân cường đại như Mặc Lai Hy thì 'bạc phận' ở điểm nào?

- Một ngày ta không chết vì bị ám sát thì cũng chết vì mấy ánh mắt của những nữ nhân xung quanh hắn.

Hắn không nhận được cuối cùng cũng cười ra tiếng. Nàng đúng là rất đặc biệt!

Những nữ nhân khác thì luôn tỏ ra mình là người hiền thực, đức độ, còn nàng thì không hề nề nang ai nhưng khiến cho người khác cảm thấy dễ chịu không, gò bó.

Nàng ngậy người nhìn hắn. Mặt quan tài như hắn mà cũng biết cười sao?

- Còn chuyện của Mục Bá, nàng không định nói cho hắn biết sao?

- Hắn không nên biết quá nhiều, như vậy tốt cho hắn nhiều hơn là cho ta.

- Nàng thực sự rất kì lạ!

- Kì lạ hay không là việc của ta! Người cũng đừng hé miệng một lời nào đó! Rõ chưa?

Nàng nói rồi chạy một mạch đi không để hắn trả lời. Hắn đứng đó vui vẻ nhếch môi.

- Đương nhiên ta sẽ không nói, vì đây là bí mật của riêng hai chúng ta.

Rồi hắn liền nhanh chóng đuổi theo nàng.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Họa Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Hội hoa đăng (Thượng)

- Cô nương, ta có thể mời cô nương qua bên kia cùng uống trà, ngâm thơ không?

Đây đã là nam tử thứ mười lại bắt chuyện với nàng nhưng lần nào nàng cũng mỉm cười, từ chối một cách lịch sự.

- Đa tạ thành ý của công tử, ta có chuyện cần làm nên không tiện đi cùng công tử cho lắm!

Và lần nào nam tử đến bắt chuyện sẽ bắt gặp ánh mắt lạnh như băng của nam nhân bên cạnh và ánh mắt dò xét của nam nhân đằng sau.

Lãnh Vân cũng được khá nhiều nam nhân đến bắt chuyện cùng nhưng đều bị nàng ta thẳng thừng từ chối rồi lui thủ bỏ đi.

A! Mặc Lai Hy hắn sắp điên lên rồi! Cứ chốc chốc lại có mấy tên tiểu tử đến quấy rầy mặc kệ hắn dùng ánh mắt muốn giết người nhìn bọn họ. Mấy tên đó ăn phải gan hùm hết rồi sao? Còn hắn đứng bên cạnh chẳng lẽ một chút cũng không nhìn giống phu quân của nàng?

Lãnh Dạ biết kiềm chế hơn, không quá lộ liễu nhưng những nam tử bị hắn bắn cho ánh mắt lạnh băng thì tái mặt, cả người run rẩy chạy mất dạng.

- Vân muội, hôm nay tại đây có tổ chức lễ hội gì sao?

Càng về tối thì sơn trang càng đông đúc, người dân qua lại tấp nập, đèn đuốc sáng trưng, lại có nhiều sạp hàng hóa bày ra khắp nơi. Các cô nương thì kéo nhau ra ngoài, xung quanh toàn nam thanh nữ tú.

- À, tối nay có hội hoa đăng, Nguyệt tỷ có muốn tham gia không?

Lãnh Vân nghĩ nghĩ một lát mới nhớ ra, đến bên nàng hỏi.

- Có! Đương nhiên là có!

- Một lúc nữa lễ hội mới bắt đầu, hay là chúng ta tới miếu Nguyệt Lão cầu nguyện trước?

- Miếu Nguyệt Lão?

- Ủ! Muội nghe nói miếu Nguyệt Lão này rất linh nghiệm, nhiều cô nương đi cầu nguyện đều đã tìm được đức lang quân như ý.

- Linh vậy sao? Thế thì ta cũng muốn thử.

Nàng chưa lần nào đến miếu Nguyệt Lão, cũng muốn đến đó một lần coi thử cho biết.

- Thu Nguyệt, nàng có ta rồi thì cần gì đến đó nữa.

Mặc Lai Hy bắt mắt kêu lên.

- Không được nháo! Người mau đi mua kẹo hồ lô về đây.

Nàng khoanh tay trước ngực ra lệnh cho hấn.

- Tại sao ta phải đi?

Hấn cau có, vốn đang bực tức nên hấn khó chịu đáp lại.

Nhẫn ! Nàng nhẫn! Thật may cho hấn là đang ở bên ngoài nên nàng mới không cho hấn một cước.

- Hy~, mua cho ta có được không?

Nàng kéo tay hấn lắc lắc. Chiêu làm nũng này của ai có thể từ chối cho được!

Lãnh Dạ ở phía sau ngẩn ngơ. Mặc Lai Hy thấy bộ dạng đáng yêu của nàng thì mềm lòng, đây cũng là lần đầu nàng gọi tên hấn. Hấn dịu giọng lại.

- Được rồi! Ta đi rồi sẽ quay lại.

Hấn phi người đi tìm kẹo hồ lô cho nàng.

- Chúng ta đi thôi.

Hấn khuất bóng rồi nàng mới lên tiếng.

- Còn Mặc ca ca thì sao?

- Kệ hấn! Hấn sẽ biết chỗ nào để đi tìm.

Nàng cùng Lãnh Vân và Lãnh Dạ tới miếu Nguyệt Lão, Lãnh Dạ trở thành người hộ tống bắt đầu đi.

Chưa bước vào bên trong mà nàng đã thấy rất đông người tụ tập ở đó. Không biết miếu có linh nghiệm hay không nhưng nàng biết được nơi này kiếm được khá nhiều ngân lượng.

Ba người rảo bước vào bên trong. Bốn bề đều là các cô nương ở đủ mọi độ tuổi, có những người chỉ khoảng mười ba, mười bốn cũng đến đây cầu nguyện thậm chí có những nữ tử đã ngoài tứ tuần cũng đến.

Xung quanh cũng có rất nhiều nam tử, bọn họ đảo mắt nhìn xung quanh, quan sát và đánh giá từng nữ tử bước vào.

Đây mà là miếu sao? Nói nơi này là địa điểm xem mắt còn dễ tin hơn!

Nàng cảm thán trong lòng, đang định bỏ ra ngoài thì thấy một số nữ tử cầm một dải lụa màu đỏ dài ném lên một cái cây lớn giữa miếu.

Trên thân cây xen kẽ những tán lá màu vàng là hàng trăm dải lụa màu đỏ rực rỡ, nhìn kỹ từng dải lụa hơn một chút sẽ thấy những ước nguyện cầu duyên được ghi trên đó.

Nàng tò mò lại hỏi Lãnh Vân.

- Vân muội, bọn họ đang làm gì vậy?

- Đây là cây Nguyệt Lão cầu duyên, tỷ chỉ cần lấy một dải lụa màu đỏ rồi ghi ước nguyện của mình lên đó, nếu tỷ có thể thấy lên cây thành công trong một lần thì ước nguyện của tỷ sẽ được thực hiện.

- Thú vị thật!

Nàng mỉm cười rồi tiến gần về phía cây Nguyệt Lão.

Đứng dưới thân cây to lớn, nàng ngẩng đầu lên nhìn, những mảnh lụa đỏ phủ xuống khiến cái cây trở nên bắt mắt. Nàng cũng muốn ném thử một dải lụa lên thân cây nhưng nàng lại không có dải lụa đỏ bên người.

Nàng có hơi thất vọng nhưng bỗng một dải lụa đỏ xuất hiện trước mặt nàng.

- Nàng cầm lấy đi!

Nàng ngạc nhiên ngẩng đầu lên. Không may môi nàng trượt nhẹ qua môi của Lãnh Dạ vì lúc này hắn đang cúi thấp đầu xuống. Nàng xấu hổ, vội lui về phía sau nên sơ suất giẫm phải chân vấy của mình, cũng may một vòng tay rắn chắc giữ lấy eo nàng.

- Cẩn thận!

Nàng mở mắt ra nhìn hắn, hai người mắt đối mắt, không khí ngưng đọng, hai rặng mây hồng xuất hiện trên má nàng, mặt hắn cũng có vài tia lúng túng.

- Nguyệt tỷ, đến phiên tỷ!

Lãnh Vân bước đến khiến hai người giật mình buông ra, nàng ta ngây thơ không nhận ra sự ái muội giữa hai người.

Nàng cầm lấy cây bút lông Lãnh Vân đưa cho rồi ghi lên dải lụa. Lãnh Dạ nhìn nàng ngây ngốc, vị ngọt còn đọng lại trên môi hắn, mùi hương của nàng lan tỏa trong không khí khiến hắn yêu thích.

Hắn cười chính bản thân mình, không ngờ vì một nữ nhân mới quen biết mà hắn lại thay đổi nhiều như vậy. Hắn đã cười nhiều hơn!

Nàng cầm dải lụa thả lên cây, đột nhiên một cơn gió to xuất hiện thổi dải lụa đi, nàng có chút vui mừng nhưng nó lại vướng lại trên ngọn cây. Nàng thở dài. Là số phận!

- May quá! Muội cứ nghĩ nó sẽ bị thổi bay đi mất. Mà tỷ đã ghi gì trên đó vậy?

Nàng nhìn Lãnh Vân đang háo hức muốn nghe thì cười gian, ngón tay chỉ chỉ vào trán nàng ta.

- Đó là...bí mật! Chúng ta nên quay lại thôi.

Nàng kéo dải lụa rồi kết thúc bằng hai từ 'bí mật' khiến Lãnh Vân giật dỗi, chu môi chạy đi trước. Nàng che miệng lại cười. Có một muội muội như vậy thật tốt!

Nàng kéo Lãnh Dạ cùng đuổi theo. Trên cây, dải lụa đỏ duy nhất trên ngọn khẽ phất phơ trong gió mang theo ước nguyện của nàng.

Vừa ra ngoài miếu đã gặp Mặc Lai Hy đứng đó, tay cầm hai xâu kẹo hồ lô. Nữ nhân cứ bao vây lấy hắn mặc kệ khuôn mặt hằm hằm như Tu La của hắn. Nhìn thấy nàng bước ra, hắn rùng rợn lên.

- Khuyết - Thu - Nguyệt! Nàng không đợi ta mà dám bỏ đến đây!

Bạn đang đọc truyện *Khuyết Thế Họa Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Hội hoa đăng (Hạ)

- Ngươi hết cái gì mà hết!

Giữa thanh thiên bạch nhật hắn cứ hét lên như thế rồi sẽ có người bảo hắn đẹp mà khùng cho xem.

- Không phải tại nàng luôn trái lời ta sao?

Hắn gằn giọng. Đã nói với nàng là chờ hắn vậy mà còn dám bỏ đi trước, coi thường lời nói của hắn, hắn không tức mới lạ.

- Trái lời? Ta nói cho ngươi biết, ta chưa từng nghe lệnh ai một lần nào trong đời, không ai có quyền ra lệnh cho ta làm bất kì điều gì cả, kể cả ngươi cũng vậy. Mà nếu ta nhớ không lầm thì ngươi chỉ nói là sẽ quay lại chứ không bảo bọn ta phải chờ.

Hắn nghe vậy mới nhớ ra. Đúng là hắn chưa hề bảo nàng phải đợi hắn quay lại, hắn đã trách lầm nàng rồi.

- Thu Nguyệt, ta...

- Vân muội, Lãnh công tử, chúng ta đi! Lễ hội sắp bắt đầu rồi.

Nàng dạo này đã quá buông lỏng rồi, hẳn lại dám dõ cái giọng đó ra với nàng, chạm vào điều tối kỵ của nàng. Nàng thề sẽ không nói chuyện với hắn nữa.

Nàng giận dữ quay đi, Lãnh Vân và Lãnh Dạ hình như cũng đồng tình với phản ứng của nàng nên không nói gì đi theo sau.

Mặc Lai Hy hồi hận, tự trách mình quá nóng nảy đã tức giận với nàng.

Sao hắn lại có thể quên nàng rất ghét bị người khác ra lệnh được cơ chứ? Nàng chắc chắn là ghét hắn rồi, sẽ không dễ dàng tha thứ cho hắn như lần trước nữa. Hắn phải làm sao bây giờ?

Hắn vút hai râu hồ lô kia xuống đất rồi đuổi theo phía sau.

Hội hoa đăng chuẩn bị diễn ra, mọi người cả nam nhân lẫn nữ nhân đều cầm trên tay những chiếc đèn hoa đăng, một số người thì đứng bên hồ thả đèn, khung cảnh ồn ào, háo hức khác hẳn với ban ngày.

- Bên đó đang làm gì vậy?

Nàng chỉ về phía trúc đài giữ hồ đang được trang trí cẩn thận.

- Nơi đó là dành cho các cô nương biểu diễn. Chỉ những ai đăng kí thì mới được.

Lãnh Vân thích thú nói.

- Có phải muội cung biểu diễn không?

- Sao tỷ biết?

- Đoán mò thôi! Đăng kí ở đâu vậy?

- Tỷ cũng tham gia sao? Tốt quá! Hay là hai chúng ta cùng biểu diễn?

- Cũng được! Vậy đi thôi!

Nàng và Lãnh Vân kéo nhau đi đăng kí rồi chuẩn bị cho tiết mục.

Lãnh Dạ đi đến bên bờ hồ, mong chờ được xem màn biểu diễn của nàng. Mặc Lai Hy luôn giữ khoảng cách ở phía sau cũng tiến đến gần.

Lễ hội chính thức bắt đầu, từng cô nương một lên biểu diễn, người nào người nấy cũng nhan sắc ngời ngời. Nào là đánh đàn, ca múa, làm thơ, vẽ tranh,...

Nam nhân ở bên hồ reo hò không ngớt, mỗi năm chỉ có một lần nên mọi người kéo đến rất đông.

Lãnh Dạ chờ mãi không đến tiết mục của nàng mất dần kiên nhẫn. Mặc Lai Hy bình tĩnh hơn vì hắn đã trực tiếp thấy tài nghệ của nàng ngày đầu gặp mặt rồi.

Bỗng đèn đuốc xung quang vụt tắt, bầu trời tối đen như mực, ba hồi trống vang lên.

- Tùng...tùng...tùng!

Cả sơn trang sáng rực lên, những chiếc đèn hoa đăng được chiếu sáng thả lên đầy bầu trời và xuống khắp hồ.

Từ phía trên cao, một nữ nhân huyết y đeo mạn sa hạ xuống trúc đài như tiên nữ hạ phàm. Trên trúc đài xuất hiện thêm một vị hồng y cô nương xinh xắn, đáng yêu cầm một cây đàn gảy lên một khúc rung động lòng người.

Giữa ánh sáng chói lóa và quang cảnh tuyệt đẹp của những chiếc đèn hoa đăng, một nữ nhân không thấy rõ dung mạo. Nàng múa một vũ khúc tuyệt đẹp. Sa y lượn lờ như mơ như ảo, huyết y phiêu diêu, lơ dềnh.

Dung nhan kiều diễm như ẩn như hiện, quý mị không ngờ, tưởng chừng bóng dáng mờ ảo kia sẽ bị cuốn đi mất bất cứ lúc nào.

Tay ngọc theo vũ điệu mà di chuyển, eo nhỏ theo tiết tấu mà xoay, tựa như yêu tinh nữ vương, cả thiên địa đều lu mờ trước mỗi bước nhảy của nàng. Mỗi bước chân của nàng mang theo hàng ngàn cánh hoa, khiến những bông hoa sen trong hồ cũng phải nở.

Tóc của nàng theo gió tung bay, che đi nửa khuôn mặt càng khiến dung nhan của nàng thêm phần thần bí. Bông hoa mẫu đơn đỏ rực điểm xuyến trên mái tóc đen huyền. Nàng say mê vũ như cả thiên địa chẳng có thể chuyển dời lực chú ý của nàng sang nơi khác.

Mặc Lai dù đã nhìn nàng múa một lần nhưng vẫn không tránh khỏi thất thần.

Lãnh Dạ giờ đây trong lòng ngũ vị tạp trần. Hắn đã biết rằng hắn thực sự đã bị nàng mê hoặc.

Vũ điệu kết thúc, hai nữ nhân xinh đẹp đó cũng biến mất không để lại dấu vết. Mọi người xung quanh vẫn đang trong trạng thái ngẩn ngơ chưa tỉnh lại, họ không biết nữ nhân đã múa là ai nhưng họ có thể nhận ra vị cô nương đánh đàn chính là tiểu thư Lãnh Vân của Lãnh gia.

Một bàn tay chọc chọc cánh tay của Lãnh Dạ. Hắn quay sang thì thấy nàng và Lãnh Vân đang cúi xuống dấu mặt.

- Chúng ta đi thôi!

Hắn biết điều kéo theo Mặc Lai rời khỏi.

- Điệu múa vừa rồi của tỷ là gì vậy? Nó đẹp thật!

Lãnh Vân nhìn nàng ngưỡng mộ. Nàng ta biết nàng không phải là một nữ nhân bình thường nhưng không ngờ nàng lại tài như vậy.

- Đó là 'Bạch trử vũ'

- 'Bạch Trử vũ'? Ta nghe nói có một bài thơ cổ nói về điệu múa này.

Lãnh Dạ nói xen vào. Còn Mặc Lai Hy tiếp tục giữ im lặng từ đầu đến cuối.

- Nói đến điệu múa này thì người ta sẽ liên tưởng đến bạch y, nhưng tại sao nàng lại mặc huyết y?

- Mặc bạch y vào một dịp như thế này không phải sẽ khiến cho người ta nghĩ đó là điềm xấu sao? Đôi khi cũng phải thay đổi một chút để có không khí hơn.

- Nàng nói cũng đúng.

- Đó là đương nhiên.

Hai người trò chuyện cười nói vui vẻ hoàn toàn gạt hai người còn lại sang một bên.

Lãnh Dạ phát hiện ra nàng rất thích nghiên cứu độc dược và võ công, đọc Cẩm phổ, thích chu du tứ phương. Không ngờ hắn và nàng lại có nhiều điểm chung như vậy.

Nàng còn nhờ hắn dạy võ công, hắn dĩ nhiên sẽ lập tức đồng ý vì như thế hắn sẽ có thêm nhiều thời gian ở bên cạnh nàng.

Mặc Lai Hy vô cùng ghen tỵ với Lãnh Dạ. Nếu hắn không nói những lời kia thì người lúc này đứng bên cạnh nàng phải là hắn.

Hắn cũng đã nhìn ra được tình yêu đối với nàng trong mắt của Lãnh Dạ nên lo lắng không thôi, dù có là ân nhân của hắn thì hắn cũng sẽ không tha thứ.

Bốn người đi dạo thêm một lúc lâu rồi mới quay trở về.

Bạn đang đọc truyện *Khuyên Thế Họa Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Tha thứ

Tâm trạng hôm nay của nàng phải nói là cực kì không tốt!

Tên quan tài kia đã hứa là sẽ dạy nàng võ công vậy mà sáng ra đã biệt tăm biệt tích, đi tìm Lãnh Vân trò chuyện thì cũng không thấy bóng dáng đâu.

Mà tên biến thái kia cả ngày cứ bám theo nàng nói không ngừng khiến nàng nghe muốn thủng cả màng nhĩ.

- Thu Nguyệt, xin nàng, nghe ta nói có được không?

- Không!

Nàng ôm Mao Ngọc chạy phía trước, Mặc Lai Hy đuổi theo ở phía sau. Nàng đã nhiều lần muốn cắt đuôi hắn nhưng không được. Hắn thực sự quá dai!

- Vậy nàng chỉ cần cho ta hỏi một câu thôi có được không?

- Người hỏi rồi đó.

- Vậy thì hai câu thì sao?

- Vừa hỏi xong.

Hắn đúng là không đầu nổi võ miệng với nàng mà!

- Vậy bốn câu thì thế nào?

- Người cũng đã hỏi rồi.

- Khi nào?

Hắn ngạc nhiên. Không phải mới là câu thứ ba sao?

- Đó!

Hắn ngó người một lúc, khi hiểu ra được ý đồ của nàng thì nàng đã sớm chạy biến rồi.

- Nàng đúng là ranh ma! Nhưng đó lại là điều ta thích nhất ở nàng.

Hắn đã quyết định hôm nay nhất định phải làm hòa được với nàng.

Trước đây không hiểu vì lý do gì hắn lại hỏi Hoàng thượng làm thế nào để khiến một cô nương mình yêu không có hứng thú với mình đem lòng yêu mình.

Hoàng thượng nói nam nhân muốn chiếm được trái tim người mình yêu thì phải biết nói những lời ngọt ngào, chiều chuộng hết mực và đặc biệt là phải mặt dày.

Người nói trước đây một vị bằng hữu của người đã dùng cách này và đã chiếm được hoàn toàn trái tim của nữ nhân hắn yêu, hai người khi đó rất hạnh phúc.

Nhưng khi kể, hắn cảm thấy người có nửa điểm hạnh phúc, nửa điểm đau buồn.

Hắn cũng muốn thử xem, hắn không tin hắn không thể khiến nàng rung động. Nàng lúc này chỉ là giận dữ hắn một chút, muốn làm nũng với hắn một chút thôi, hắn xin lỗi rồi mọi chuyện sẽ trở lại như bình thường.

Nàng ngồi ở trong đình, đập đập tay lên bàn đá, rung đùi ngồi thơ thẩn ngắm nhìn trời đất. Mao Ngọc bên cạnh bắt chước theo từng động tác của nàng.

- Cuối cùng cũng đuổi kịp nàng.

Nàng ngẩng lên thì thấy Mặc Lai Hy thở hổn hển trước mặt. Nàng nhú mi.

- Sao người dai quá vậy? Ta đã nói là sẽ không nghe gì cả.

- Nàng không nghe ta nói thì ta sẽ bám theo đến khi nàng chịu nghe ta nói mới thôi.

- Người... Thôi được rồi, nói đi, ta không có nhiều thời gian.

- Ta thì thấy nàng vẫn rảnh rồi ngồi ngẩn ngơ ở đây.

- Mặc - Lai - Hy!

- Được rồi! Được rồi! Nàng hãy nghe kỹ những lời ta nói đây.

-

- Thu Nguyệt, ta - yêu - nàng!

Hắn nói rồi cúi xuống hôn lướt lên môi nàng thật nhẹ, nàng đờ người ra không biết phản ứng thế nào.

Mặc Lai Hy bây giờ đang rất kiềm chế không để nàng xuống hung hăng một phen, nhưng nếu làm như vậy nàng lại càng ghét hắn hơn nên hắn nhịn, đợi đến lúc nàng tha thứ hắn sẽ đòi lại những gì nàng nợ hắn.

Bầu không khí ngưng đọng, hai người cứ giữ nguyên như vậy cho đến khi Mao Ngọc nhảy bổ về hắn tách hai người ra.

Nàng bình tĩnh, khuôn mặt đỏ lên vì tức rất mê người, chỉ tay vào hắn.

- Mặc Lai Hy, sao ngươi dám!

- Ta yêu nàng, Thu Nguyệt. Lần đó vì ta lo cho sự an nguy của nàng nên mới nóng giận với nàng.

-

- Một phần cũng vì ta ghen, ta ghen khi những nam nhân đó nhìn nàng bằng ánh mắt say đắm, ta sợ chỉ cần hai chúng ta tách ra là nàng sẽ vĩnh viễn rời khỏi ta...

Hắn ôm nàng vào ngực, ghì thật chặt khiến nàng có chút khó thở nhưng nàng không dám cử động vì nàng có thể cảm nhận được những giọt nước mắt mặn chát của hắn lăn trên má nàng.

- Xin nàng đừng đi, đừng bỏ rơi ta như phụ mẫu ta năm xưa đã làm, ta rất sợ cô đơn và ta điều làm ta sợ hãi nhất chính là...mất nàng.

Đôi vai hắn run rẩy, nước mắt càng rơi nhiều hơn, nàng biết được đây chính là cảm xúc thật của hắn.

Không ngờ một kẻ luôn coi trời bằng vung như hắn lại có lúc yếu đuối như vậy. Nàng có chút đồng cảm với hắn.

- Ta sẽ không đi, sẽ không đi đâu cả, ngươi đừng lo.

Nàng đưa tay lên lau đi những giọt nước mắt kia, nắm lấy bàn tay hắn an ủi.

- Ngươi là nam tử hán đại trượng phu, khóc thế này thật mất thể diện.

- Vậy nàng có tha thứ cho ta không?

- Ừ! Ta tha thứ cho ngươi!

- Thu Nguyệt, ta rất rất rất yêu nàng! Ta hứa sẽ không để nàng phải buồn hay tức giận nữa.

Hắn nàng xiết chặt nàng vào lòng, lần này nàng thật sự không thể thở được nữa.

- Ta biết rồi! Ngươi mau buông ra đi! Ta không thở được.

Hắn nói lỏng tay ra nhưng vẫn một mực ôm lấy nàng, cười như một đứa trẻ vừa được cho kẹo. Mao Ngọc ở dưới đất đỏ mặt nhìn hai người, chạy về phía nàng, dụi dụi vào chân, phát ra những tiếng kêu rất đáng thương như đang bị bỏ quên.

Nàng thoát ra khỏi vòng tay của hắn, cúi xuống ôm lấy Mao Ngọc vào lòng dỗ dành. Hắn lần này không có phản ứng gì cả vì hắn đang rất vui vì được nàng tha thứ.

Mao Ngọc nghĩ là sẽ chọc giận được hắn không ngờ lại không như ý muốn nên càng ủy khuất rúc vào người nàng.

- Thu Nguyệt cô nương, ta đang muốn tìm cô.

Lãnh Dạ hốt hoảng chạy vào còn bế một đứa bé tầm sáu, bảy tuổi, người đầy máu và bùn đất trên tay. Nàng giật mình. Đứa trẻ bé nhỏ như thế này đã xảy ra chuyện gì?

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Họa Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Nàng bỗng lên chức

- Đứa bé này là...

Mặc Lai Hy nhìn Lãnh Dạ vội vã đi về phía này, trên tay lại là một nam hài khắp người đầy thương tích. Chưa kịp nói hết câu thì hắn đã lo lắng hướng nàng nói.

- Xin cô nương hãy cứu đứa trẻ này!

- Đưa nó vào phòng trước đã!

Nàng ngay tức khắc ôm lấy đứa trẻ từ tay của Lãnh Dạ chạy vào phòng. Nàng cẩn thận đặt đứa bé xuống giường.

- Mạch đập yếu quá! Nó đã mất rất nhiều máu! Mau chuẩn bị nước ấm cho ta!

Nàng bắt mạch xong thì cau mày lại rồi quay sang Lãnh Dạ nói. Nhanh tay cời bỏ y phục dính đầy máu trên người đứa trẻ ra.

Thiên a, nàng không thể tin vào những gì mình đang thấy!

Trên người nam hài này có rất nhiều nhát kiếm, tuy không phải nhát kiếm chí mạng nhưng cũng đủ để khiến đứa bé này mất quá nhiều máu mà chết. Trên cổ tay, cổ chân và quanh cổ còn có vết hằn của sợi xích và dây thừng.

Kẻ nào lại có thể làm ra loại chuyện ác độc như vậy đối với một đứa trẻ cơ chứ?

Nàng không thích dính vào những việc không phải là của mình nhưng nàng rất muốn giết chết kẻ đã gây ra những vết thương chằng chịt trên da thịt trắng mịn của đứa trẻ này.

- Không ngờ trên đời lại có kẻ ác độc như vậy! Ra tay với một đứa bé không có sức phản kháng!

Mặc Lai Hy đứng kế bên không nhịn được thốt lên đầy tức giận.

- Thu Nguyệt cô nương, nước đây.

Nàng đón lấy chậu nước nóng từ tay Lãnh Dạ, cẩn thận dùng khăn thấm nước rồi lau vết máu trên người đứa trẻ. Sau khi cầm máu và khâu lại những vết thương lớn trên người nó thì nàng lấy trong người ra một viên đan dược rồi nuốt cho nó uống.

- Ổn rồi! Vết thương đã được xử lý, chỉ cần tắm rửa vài ngày là không sao.

Nàng lấy khăn tay lau mồ hôi trên trán rồi hỏi Lãnh Dạ.

- Công tử gặp đứa trẻ này ở đâu?

- Trong một cái hang dưới chân núi!

Nàng vẫn lo lắng nhìn khuôn mặt nhợt nhạt không còn sức sống của nam hài.

- Ta thấy việc này không hề đơn giản, tốt nhất là nên cho người đi điều tra xem!

Mặc Lai Hy nhíu mày nói.

- Ủ, vậy nhờ người! Có tin tức gì thì lập tức báo cho ta!

Nàng dịu dàng kéo chăn đắp lên người đứa bé.

Kể từ ngày Lãnh Dạ đem nam hài này về nàng không rời nó nửa bước!

Nàng là người thay băng cho nó, lau người, nuốt nó uống thuốc, ngày đêm túc trực chăm sóc nó. Mấy ngày qua đứa trẻ này vẫn không tỉnh lại nhưng nàng biết được một điều là cuộc sống trước đây của nó rất khổ sở.

Giữa đêm đang ngủ thì nàng nghe thấy đứa trẻ này la khóc, bộ dạng rất sợ hãi, miệng thì cứ lắp bắp.

- Con không dám nữa! Đừng phạt con! Đừng nhốt con...

Những lúc như vậy nàng đều ôm nó vào lòng, vỗ nhẹ lưng nó, hát một khúc ru nó ngủ, lúc đó đứa bé này mới im lặng ngủ tiếp.

Vào một buổi sáng, nàng đang ngồi bên giường, gối đầu lên tay ngủ thì cảm giác ngứa ngứa trên mặt, khó chịu mở mắt ra thì thấy Mao Ngọc đang cạo người vào má nàng, mi dãn ra, nàng vuốt vuốt đầu nó.

Bỗng nàng cảm thấy có gì đó không đúng, nhìn lên giường thì nàng mới giật mình tỉnh ngủ. Nàng vui mừng. Cuối cùng thì cũng tỉnh!

Trên chiếc giường rộng lớn, một đứa bé xinh đẹp có đôi mắt màu vàng trong suốt như hai viên đá hổ phách, thân mình đứa bé run rẩy lui về trong góc giường, ánh mắt sợ hãi nhìn về phía người lạ đứng trước nó.

Nàng không để ý đến sự sợ hãi của nam hài kia mà từ từ tiến lại gần. Nàng nở ra nụ cười dịu dàng, nhẹ nhàng kéo đứa bé đang run sợ vào lòng ôm lấy. Toàn thân đứa bé vẫn run không ngừng cho đến khi nghe nàng nói.

- Ngoan, đừng sợ! Có tỷ tỷ ở đây, không còn ai dám bắt nạt đệ nữa đâu!

Thanh âm của nàng dịu dàng như làn nước nhưng chứa sự kiên định khiến người khác an tâm. Đứa trẻ thôi run rẩy và ôm chặt lấy nàng.

Mặc Lai Hy, Lãnh Dạ và Lãnh Vân biết đứa bé đã tỉnh nên đến thăm. Khi bước vào phòng thì ba người tròn tròn mắt nhìn cảnh tượng xảy ra trước mắt.

Nàng đang ngồi trên giường, tay ôm lấy nam hài kia nhưng kì lạ thay đôi mắt của nam hài lại là một màu vàng vô cùng xinh đẹp, cảnh tượng như mẫu tử tình thâm, hơn nữa là không một ai trong ba người từng thấy nàng dịu dàng như lúc này.

Toàn thân nàng tản mát ra hơi thở dịu dàng và hiền từ làm cho Mặc Lai Hy thấy ghen tị với đứa bé trong lòng nàng, nó chắc phải cảm thấy cái ôm đó rất ấm áp.

Nàng đưa tay ra hiệu tạm thời đừng xuất hiện vội, ba người hiểu ý cũng lui ra ngoài. Đợi không còn ai ở trong phòng thì nàng mới từ từ nói.

- Tỷ tên Thu Nguyệt! Đệ tên gì?

-

Đáp lại nàng chỉ là một khoảng không yên lặng. Đứa bé này tuy đã không còn sợ hãi trong ánh mắt nhưng vẫn không chịu mở miệng ra nói câu nào, bất quá kể từ ngày hôm đó nó cứ bám diết lấy nàng không rời.

Nàng ăn cơm nó sẽ ngồi ngay bên cạnh nàng, nàng ngủ nó sẽ nằm bên cạnh ngủ cùng nàng, chỉ trừ lúc nàng đi tắm ra đứa bé này ngồi ngoài cửa đợi nàng thì gần như mọi lúc nó đều ở cạnh nàng.

Đêm đến.

Ánh trăng từ bên ngoài cửa sổ rọi vào trong phòng, nàng ngồi bên bàn may y phục, từng động tác đều rất cẩn thận, tỉ mỉ.

Trên chiếc ghế nhỏ bên cạnh nàng, đứa bé vẫn im lặng ngồi cạnh nàng. Dù khuôn mặt của nó đã lộ ra nét buồn ngủ, đôi mắt lim dim nhưng nó vẫn cố gắng mở to hai mắt nhìn nàng.

Nàng lắc đầu. Nàng không thích nhìn thấy nó khổ sở thế này nhưng bản thân nàng có thể cảm nhận được đứa trẻ này rất cô đơn, nó luôn sợ hãi nàng sẽ bỏ rơi nó.

- Xong rồi, chúng ta đi ngủ thôi!

Nàng cười rạng rỡ, đứng dậy đi về phía chiếc giường, đứa bé kia cũng lập tức đứng dậy chạy theo nàng.

- Đệ không nói cho tỷ biết đệ tên gì, tỷ cũng không biết phải gọi đệ như thế nào nữa!

Nàng thở dài ào ạt.

- Phế vật!

Một âm thanh non nớt phát ra nhưng rất nhỏ.

- Há?

- Bọn họ gọi ta là phế vật!

Đứa bé lúc này mở to hai mắt sáng long lanh nhìn nàng. Nàng cau mày. Rốt cuộc thì đứa bé này đã bị người khác đối xử như thế nào? Nàng mỉm cười.

- Cái tên đó không hay chút nào! Ta đặt cho đệ một cái tên khác có được không?

Nó gật nhẹ đầu.

- Ta gọi đệ là Hạo Thần nhé!

Đứa bé vui vẻ gật đầu, chạy lại ôm nàng. Lần đầu tiên nàng mới thấy đứa trẻ này cười, nụ cười của nó đẹp tựa như một tiểu thiên sứ vậy!

- Cảm ơn người, mẫu thân!

Giọng Hạo Thần vang lên hết như tiếng lục lạc.

Nàng ngây ngốc nhìn đứa trẻ với đôi mắt lấp lánh đang nhìn nàng. Cái này...nàng sao bỗng nhiên lại lên chức vậy? Nàng mới có mười bảy tuổi thôi a! Dù nàng thích đứa bé này nhưng điều này có hơi bất ngờ.

- Có phải người cũng như bọn họ ghét bỏ con không?

Hạo Thần mắt rơm rớm nước mắt nhìn nàng. Nàng khẽ thở dài.

- Ai nói vậy? Ta chỉ hơi bắt ngờ một chút thôi! Có được một hài nhi đáng yêu như Hạo Thần thì ta thấy hạnh phúc còn không kịp.

Nàng kéo Hạo Thần vào lòng rồi vỗ về.

- Mẫu thân! Con cuối cùng cũng có mẫu thân! Mẫu thân của con đẹp như tiên nữ tỷ tỷ vậy!

Hạo Thần hết như một đứa trẻ ngây thơ không hiểu sự đời, nó cảm thấy vui mừng vô cùng.

Như vậy cũng tốt, nàng không cần làm gì cũng có một đứa con sẽ chăm sóc nàng lúc tuổi già. Sinh con là một việc rất đau đớn nên nàng không thích có con cho lắm.

Bây giờ thì tốt rồi, nàng chẳng cần chịu đau đớn mà cũng có một đứa con trai vô cùng đáng yêu. Nàng nhất định sẽ bồi dưỡng Tiểu Thần của nàng thành nhân tài trong thiên hạ để sau này ai cũng phải quý dưới chân.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Họa Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Hai nam nhân đối đầu

Trong đình.

- Lãnh công tử, người rót cuộc có chịu dạy Tiểu Thần võ công không?

Nàng trừng mắt nhìn tên mặt quan tài đang ung dung ngồi uống trà trước mặt, khí huyết dâng trào.

- Cơ thể nó còn quá yếu, không thể học võ công được.

- Có nghĩ là sau khi cơ thể Tiểu Thần hồi phục thì người sẽ dạy nó.

- Đứa bé đó lai lịch chưa rõ ràng, dạy nó võ công không phải là một ý kiến hay.

- Ta cam đoan với người, Tiểu Thần là một đứa trẻ tốt, người sẽ không hối hận khi nhận nó làm đồ đệ đâu.

Hắn buông ly trà xuống, như rồng mây nhìn nàng.

- Ta cảm thấy rất lạ.

- Chuyện gì?

Nàng nghi hoặc.

- Từ khi ta mang đứa bé về, nàng luôn ở bên chăm sóc nó như mẫu thân chăm sóc nhi tử của mình vậy. Ta thắc mắc không biết nó có phải là con rơi của nàng ở bên ngoài không.

- Người...

Nàng tức giận, chỉ tay vào mặt hắn, nghiến răng ken két.

- Sao vậy? Bị ta nói trúng tim đen rồi sao?

Hắn nhếch môi nhìn nàng. Nàng cảm thấy hôm nay hắn rất khác.

Lúc đầu cứ nghĩ hắn là một tên nam nhân vô cảm, không ngờ hắn còn vô si không kém cái tên Mặc Lai Hy kia.

- Người nghĩ sao thì tùy, ta vẫn mong người đồng ý trở thành sư phụ của Tiểu Thần.

Vì tương lai sau này của Tiểu Thần, nàng sẽ không đòi co với hắn nữa.

- Thôi được rồi, ta đồng ý với nàng.

- Thật sao?

Nàng mừng rỡ chưa được bao lâu thì bị câu nói sau của hắn đánh rớt xuống vực.

- Nhưng ta có một vài điều kiện.

- Điều kiện gì? Trong khả năng thì ta sẽ làm.

- Thứ nhất, bắt đầu từ hôm nay nàng phải gọi ta là Dạ. Thứ hai, nàng phải may cho ta một bộ y phục như nàng may cho Tiểu Thần. Thứ ba, nàng hãy ở lại đây thêm một thời gian nữa.

Những điều kiện này rất bình thường, nàng có thể thực hiện được.

- Chỉ có vậy thôi sao?

- Những điều kiện khác khi nào nghĩ ra ta sẽ nói.

- Được! Ta đồng ý!

- Vậy ngày mai nàng hãy mang Tiểu Thần đến.

- Đa tạ Lãnh công tử!

Hắn bỗng nở một nụ cười nham hiểm, nắm lấy tay nàng.

- Điều kiện thứ nhất.

Nàng ngơ ngác nhìn động tác hắn, có đôi chút xấu hổ. Khó khăn lắm mới nặn ra được một câu.

- Đa tạ ngươi, Dạ!

Hắn cười đầy hài lòng. Nàng thì không nhìn thẳng vào hắn. Phải công nhận tên mặt quan tài này khi cười lên thật đẹp.

Đột nhiên một giọng giận dữ cất lên.

- Hai người đang làm cái gì vậy?

Nàng giật mình quay sang nơi phát ra tiếng nói thì thấy Mặc Lai Hy đứng đó, khuôn mặt đen kịt, đôi mắt đỏ ngầu nhìn hai bàn tay đang nắm chặt vào nhau.

Nàng vội rút tay lại, Lãnh Dạ vẫn bộ mặt lạnh lùng không thay đổi, ánh mắt có chút khiêu khích nhìn Mặc Lai Hy đang tiến lại gần.

Mặc Lai Hy cầm lấy tay nàng kéo mạnh về phía hắn, ngay lập tức một cú đấm với lực cực mạnh giáng xuống mặt của Lãnh Dạ khiến hắn hơi chao đảo.

Lãnh Dạ cố đứng vững lại, lấy tay quệt đi vết máu trên khóe môi. Hắn không hề đánh trả lại.

- Ngươi không sao chứ!

Nàng lo lắng hỏi. Lãnh Dạ bắn cho nàng một ánh mắt trấn an, ý nói hắn không sao.

- Ngươi điên rồi sao? Tại sao lại đánh người ta như vậy?

Nàng quay sang Mặc Lai Hy trách mắng. Hắn chỉ tức giận nói.

- Còn nàng và hắn thì sao? Vừa rồi hai người đã làm cái gì?

- Ta chỉ nhờ hắn dạy Tiểu Thần võ công thôi, sao ngươi lúc nào cũng chuyện bé xé ra to vậy?

- Nhờ sao? Chỉ nhờ mà cũng phải nắm tay sao?

Mặc Lai Hy đã bị con ghen đánh át đi lý trí, tay hắn siết chặt lấy cánh tay nàng khiến nàng cảm tưởng như nghe thấy tiếng xương gãy. Nàng giẫy dụa kêu lên.

- Đau quá! Ngươi mau buông ra! Mặc Lai Hy chết tiệt mau thả ra!

Hắn như không nghe thấy tiếng nàng, càng lúc càng siết chặt hơn. Lãnh Dạ nhìn không mặt nhăn nhó đau đớn của nàng thì vội vã chạy tới kéo nàng ra khỏi Mặc Lai Hy, đem nàng bảo hộ trong lòng.

Mặc Lai Hy lúc này mới lấy lại được ý thức, nhìn cánh tay hắn đỏ lên và đôi mắt như sắp khóc của nàng thì hoảng sợ. Hắn lại một lần nữa...

- Thu Nguyệt...

- Nàng trở về phòng trước đi!

Lãnh Dạ cắt ngang lời Mặc Lai Hy. Nàng không nói gì chạy về phòng, đi ngang qua Mặc Lai Hy còn không quên để lại một cái liếc mắt đầy tức giận.

Mặc Lai Hy muốn chạy theo nhưng nhanh chóng bị Lãnh Dạ cản lại.

- Ta khuyên ngươi đừng đuổi theo nếu không muốn bị ghét thêm.

- Ngươi đừng tưởng ta không biết ngươi muốn làm gì. Nghe cho rõ đây, nàng là nữ nhân của một mình Mặc Lai Hy ta, những kẻ nhòm ngó nàng dù là ân nhân của ta thì ta cũng sẽ giết.

Mặc Lai Hy mặt đối mặt với Lãnh Dạ, gấn từng câu từng chữ thật rõ ràng. Nhưng đáp lại hắn là một cái nhếch môi khinh bỉ của Lãnh Dạ.

- Nữ nhân của ngươi? Thật là nực cười! Mọi chuyện về nàng ta đã cho người điều tra hết rồi, ngay cả việc nàng từng là Thái tử phi của Hòa Quốc ta cũng biết hết rồi.

Mặc Lai Hy giật thót mình nhìn Lãnh Dạ.

- Chính ngươi đã ép nàng, ngươi chỉ nghĩ đến bản thân ngươi, hoàn toàn vứt cảm nhận của nàng sang một bên. Ngươi gọi đó là yêu nàng sao? Ngươi còn không có tư cách nói lời yêu nàng.

Lãnh Dạ xông tới túm lấy cổ áo Mặc Lai Hy, đây là lần đầu tiên trong đời hắn kích động như vậy.

Mặc Lai Hy đứng hình. Đúng vậy! Hắn không có tư cách đó! Hắn lúc đó chưa từng suy nghĩ đến cảm nhận của nàng, bây giờ ngoài việc vô cớ tức giận với nàng, hắn chưa làm được gì cho nàng cả.

- Ta sẽ chính thức theo đuổi nàng kể từ ngày hôm nay.

Lãnh Dạ nói ra suy nghĩ lúc này của hắn. Hắn đã xác nhận được tình cảm của mình, Mặc Lai Hy không thể cho nàng hạnh phúc thì hắn sẽ làm.

- Ta không cho phép. Nàng là nữ nhân ta nguyện dùng cả đời để yêu, ta sẽ thay đổi, sẽ đem hạnh phúc đến cho nàng.

- Vậy hãy cạnh tranh công bằng.

- Được!

Hai nam nhân nhìn nhau với ánh mắt tóe lửa, bầu trời mây đen ùn ùn kéo đến.

Nàng ở trong phòng nhìn ra ngoài cửa sổ.

- Xem ra sắp có bão lớn rồi!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Họa Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Nam nhân tóc trắng

Kể từ ngày hôm đó, Mặc Lai Hy như bốc hơi khỏi thế giới.

Hắn không xuất hiện trước mặt nàng khiến nàng tức giận không thôi, một câu xin lỗi cũng không có, nàng không ngờ mình lại còn đồng cảm với hắn. Nàng sẽ không nhẹ dạ cả, sẽ nhất định không bao giờ nhìn mặt hắn nữa.

Sáng sớm tỉnh mơ. Lúc này Lãnh gia vô cùng yên tĩnh nhưng trong một khoảng sân nhỏ tại lại ko yên tĩnh như vậy.

Thời tiết buổi sáng rất lạnh nhưng nam hài mặc bạch y trên trán vẫn đỏ đầy mồ hôi, tay nắm chặt kiếm vung ra, lúc thì đá chân lên.

Nàng ánh mắt tàn nhẫn nhìn về phía Tiểu Thần. Thật không ngờ Tiểu Thần của nàng rất có tư chất học võ. Lãnh Dạ ánh mắt cũng rất hài lòng, hắn chỉ cần giảng giải và làm mẫu vài lần thì Tiểu Thần đã làm được.

- Được rồi! Hôm nay tập đến đây thôi, sáng mai chúng ta sẽ tập tiếp.

Tiểu Thần dừng lại thở dốc, nàng chạy đến bên cạnh lo lắng.

- Tiểu Thần, con có mệt không?

Nàng dịu dàng cầm khăn tay lau mồ hôi trên trán Tiểu Thần.

- Không mệt, con nhất định phải trở nên thật lợi hại để sau này có thể bảo vệ mẫu thân.

Ban đầu nó cảm thấy rất mệt khi dậy sớm nhưng sau khi chạy một hồi và luyện võ thì cơ thể không còn mệt mỏi nữa. Với lại có mẫu thân luôn ở bên chăm sóc nó nên nó càng có động lực để tập luyện.

- Tiểu Thần của mẫu thân ngoan lắm! Nhưng con cũng cần phải bảo vệ bản thân nữa. Nhớ lời ta nói, nam nhi là phải đầu đội trời chân đạp đất có biết không?

Nàng vuốt nhẹ đầu Tiểu Thần, cười nhẹ.

- Con biết rồi!

Tiểu Thần kiên định gật đầu.

- Mau vào trong thôi! Đứng đây lâu sẽ dễ cảm lạnh!

Nàng định dắt tay Tiểu Thần đi vào trong thì bị Lãnh Dạ gọi lại.

- Khoan đã! Ta có chuyện cần nói với nàng!

Nàng suy nghĩ một lúc rồi cúi xuống nhìn Tiểu Thần nói.

- Tiểu Thần, con vào trong chờ ta, ta sẽ nấu thật nhiều món ngon cho con. Con có thích không?

- Thích! Con sẽ ngoan ngoãn chờ mẫu thân.

Tiểu Thần cười nói rồi tung tăng chạy vào phòng. Bây giờ chỉ còn lại nàng và Lãnh Dạ.

- Có chuyện gì không?

Lãnh Dạ nhìn nàng mãi không trả lời, nàng bắt đầu mất kiên nhẫn.

- Nếu không có chuyện gì thì ta đi đây.

Nàng làm động tác định rời đi thì hần mới lên tiếng.

- Nàng...có muốn thoát khỏi Mặc Lai Hy không?

- Ý ngươi là gì?

Nàng cau mày nhìn bộ mặt nghiêm túc của hần.

- Nàng có muốn rời khỏi Mặc Lai Hy và sống một cuộc sống tự do tự tại như nàng mong muốn không?

- Ta vẫn chưa hiểu rõ ý của ngươi.

- Ta biết nàng không phải là nữ nhân của hần ta mà là Thái tử phi của Hòa Quốc. Nàng là bị hần ép có đúng không?

Nàng cuối cùng cũng hiểu ra. Hần đã cho người điều tra nàng, không ngờ lại có kết quả nhanh đến vậy.

- Đúng thì sao mà không đúng thì đã sao?

- Ta có thể giúp nàng.

- Giúp thế nào? Ngươi có biết quyết định của ta ảnh hưởng lớn thế nào đến những người dân kia không?

- Ta biết! Nhưng ta không muốn nàng sống bên hần ta mà không có hạnh phúc.

- Ta biết ta đang làm những gì, ngươi chỉ cần quan tâm đến việc dạy võ công cho Tiểu Thần thôi, những việc khác ta tự có thể giải quyết.

Nàng không muốn có ai dính líu đến việc này, nàng không muốn liên lụy đến bất cứ ai cả.

Nàng quay người rời đi nhưng vẫn nghe thấy lời hần nói.

- Khi nàng cần, hãy nhớ ta luôn ở phía sau đợi nàng.

Nàng cước bộ nhanh hơn. Nàng ghét khi hấn quan tâm đến nàng như vậy, cảm giác mắc nợ một người thật khó chịu.

Hôm nay nàng lần đầu đích thân làm vài món điểm tâm và một chén cháo thịt nóng hổi. Trước đây sống trong cốc, đồ ăn toàn do ca ca chuẩn bị nên nàng chưa từng đụng tay vào đồ làm bếp.

Nàng đợi Tiểu Thần tắm rửa và thay y phục xong thì đặt lên bàn.

- Oa, thơm quá!

Tiểu Thần nhón chân lên nhìn vào bàn ăn.

- Đương nhiên! Con rất may mắn làm người đầu tiên nếm thử món ăn do ta nấu đó! Mau ăn thử xem!

Nàng bế Tiểu Thần lên ghế rồi đẩy chén cháo đến trước mặt Tiểu Thần. Tiểu Thần múc một muỗng bỏ vào miệng rồi múc tiếp từng muỗng một cho đến khi chén cháo hết sạch.

- Thế nào? Có ngon không?

Nàng mong chờ.

- Ngon! Rất ngon! Mẫu thân làm gì cũng ngon hết!

Tiểu Thần cười ngọt ngào.

- Cái tiểu tử này! Mới tí tuổi đã biết đồ ngọt rồi!

Nàng đưa tay捏捏 cái má phúng phính của Tiểu Thần, cười sùng nịnh.

Nàng cầm lên một bát nhỏ đầy rau củ định mang đến bên giường thì thấy Mao Ngọc đang ngủ rất ngon lành. Nàng lắc đầu cười.

Dạo gần đây nàng phát hiện Mao Ngọc ngủ nhiều hơn bình thường, nàng sợ nó bị bệnh nên kiểm tra xem thế nào nhưng không thấy có điều gì lạ cả. Nàng nghĩ chắc tại nó được chăm sóc nên trở nên lười biếng rồi.

Sau khi buổi ăn sáng kết thúc, nàng dạy Tiểu Thần viết chữ, nàng kiên nhẫn cầm tay Tiểu Thần nắn nót từng nét một sau đó mới buông ra để nó tự viết.

Lúc đầu nàng muốn dạy Tiểu Thần viết tên nó trước tiên nhưng Tiểu Thần nhất quyết không chịu, nói là muốn học viết tên nàng đầu tiên.

Cho đến khi trời tối, càng ngày càng có nhiều tờ giấy trắng đặt gọn gàng trên bàn mà những tờ giấy trắng đó chỉ có duy nhất ba chữ “Khuyết Thu Nguyệt”.

Tiểu Thần ngồi trên bàn vẫn chăm chú, cẩn thận viết từng nét chữ thật nắn nót. Nàng ngồi bên cạnh mỉm cười hạnh phúc, có được một đứa con hiếu thuận như Tiểu Thần thì nàng chẳng còn cầu gì hơn.

- Mẫu thân, người xem con viết đã được chưa?

Tiểu Thần giơ tờ giấy lên trước mặt nàng hỏi.

- Đẹp lắm!

- Con thấy viết tên mẫu thân như thế này vẫn chưa được! Nó phải đẹp hơn nữa!

Tiểu Thần không hài lòng, nhăn mày nói.

- Vậy con cứ viết tiếp đi! Tối rồi, để ta đi chuẩn bị đồ ăn.

Nàng cười dịu dàng rồi đứng dậy hướng gian bếp đi tới.

Một lúc sau nàng quay trở lại với một khay đồ ăn bốc khói nghi ngút. Nàng còn chưa bước tới gần cửa thì đã nghe thấy tiếng la hét của Tiểu Thần vọng lại. Nàng hốt hoảng mở tung cánh cửa.

- Tiểu Thần, xảy ra chuyện gì?

Tiểu Thần thấy nàng quay lại thì nhào vào lòng nàng, sợ hãi nhìn lên giường. Nàng cũng nhìn theo thì ngạc nhiên khi thấy trên giường là một nam nhân lạ

mặt.

Ngoại hình của hắn rất bất bình thường, gương mặt phải nói là yêu tinh hay thần tiên cũng không sánh bằng, tóc trắng, da trắng, đôi mắt màu bạc. Và đáng nói hơn là trên người hắn ta lúc này không có một mảnh vải che thân.

- Người là ai? Tại sao lại ở trong này?

Nam nhân đó nhìn nàng, đôi mắt ngấn nước.

- Tỷ tỷ!

Tỷ tỷ? Nàng vừa nghe lầm đúng không? Hắn từ đâu đó nhảy ra lại gọi nàng là tỷ tỷ!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Họa Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Tình cảnh xấu hổ

- Ta hỏi lại lần nữa. Chính xác thì người là ai?

Nàng vì một lý do nào đó mà cảm thấy nam nhân trước mắt rất quen thuộc, như đã gặp ở đâu đó rồi.

- Tỷ tỷ, là cục cưng đây. Tỷ tỷ không nhận ra cục cưng sao?

Cục cưng? Hắn tự xưng là cục cưng? Đừng nói với nàng là...

- Người là...Tiểu Ngọc?

Nam nhân đôi mắt long lanh, mím môi gật gật đầu.

Nàng mắt chữ A mồm chữ O, không tin nổi điều này là sự thật. Tiểu Ngọc đã biến thành người!

Nàng đặt khay đồ ăn lên bàn, nhìn Tiểu Thần vẫn đang run sợ trong lòng mình nói.

- Ngoan! Không sao rồi! Có mẫu thân ở đây, Tiểu Thần không cần phải sợ, hắn ta sẽ không làm hại chúng ta đâu. Mau đến ăn cơm đi!

Tiểu Thần nghe vậy không còn sợ hãi nữa, ngoan ngoãn ngồi vào bàn ăn.

Nàng lại quay sang Mao Ngọc.

- Mau kể cho ta nghe mọi chuyện.

- Cục cưng...

Mao Ngọc bỗng đứng dậy rồi khỏi giường làm cho chiếc chăn che đầy phần dưới rớt xuống.

Nàng ngẩn ra, nhìn vào cơ thể cường tráng đang hoàn toàn lộ ra trước mắt nàng. Nhận ra hành động khá là 'sắc nữ' của mình thì nàng đỏ mặt, vội quay đi.

- Khoan! Để sau hẵng nói! Đầu tiên phải tìm vài bộ y phục cho người và nghĩ cách làm sao để giải thích chuyện này cho Dạ.

Nàng không phủ nhận, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy cơ thể của một nam nhân một cách rõ ràng như vậy, nàng cũng biết ngại a! Nàng vẫn còn rất trong sáng!

- Ừm!

Mao Ngọc không hiểu tại sao nàng lại tránh mặt nó, cứ nghĩ là nàng vì nó trở thành người nên đâm ra chán ghét nó. Nó lo sợ nhìn tầm lưng của nàng.

Chợt nhớ ra là mình có một bộ nam trang, nàng chạy về phía tủ lấy ra một bộ bạch y đưa về phía Mao Ngọc nhưng vẫn không dám nhìn thẳng vào nó.

- Mặc vào đi!

Nó ngây ngốc nhìn bộ y phục.

- Cục cưng không biết mặc.

- Hả?

Nàng ngạc nhiên nhìn Mao Ngọc rồi lại không may nhìn xuống cơ thể trần trụi kia, mặt nhanh chóng lại đỏ lên, lập tức quay đi.

Nàng quên mất Mao Ngọc không phải là con người, mấy bộ y phục này làm sao mà biết mặc. Nàng đành phải giúp nó thay.

Nàng lấy một dải lụa khá dày che mắt lại đến khi không nhìn được gì. Chợt có hai cánh tay đột ngột ôm lấy nàng từ phía sau.

Nàng giật thót mình. Càng thấy xấu hổ hơn khi hai cơ thể dính đang chặt vào nhau và trong số đó lại không mặc đồ.

- Tiểu...Tiểu Ngọc!?! Người...người đang làm cái gì...?

Nàng muốn gỡ hai cánh tay quàng phía trước ra, nếu còn tiếp tục thì nàng sẽ phải tìm cái một hố để chui xuống mất. Hơn nữa Tiểu Thần lại đang ở bên cạnh.

- Tỷ tỷ! Tỷ Tỷ ghét cục cưng đến mức phải bịt mắt lại để không nhìn thấy cục cưng sao?

Thanh âm của Mao Ngọc nghẹn ngào chứa đầy uất ức.

Nó cố tình cọ vào má nàng, dù không thể nhìn thấy nhưng nàng có thể cảm thấy những giọt nước mắt của nó làm ướt má nàng.

Sao nam nhân nào cũng thích dùng chiêu trò roi nước mắt với nàng vậy?

- Ta không có! Chỉ là quá bất ngờ nên không biết phản ứng ra sao thôi! Ta là đang định thay y phục hộ người.

- Vậy là tỷ tỷ không có ghét cục cưng?

- Ủ!

Mao Ngọc cười vui sướng. Nhường người từ phía sau hôn mạnh vào môi nàng một cái.

Nàng bất động. Có ý định sẽ dạy cho nó thích đáng nhưng nghĩ lại thì nó chỉ là một con thú nên đã bỏ qua để sau này từ từ dạy dỗ.

Nàng bịt mắt nên không thấy được nụ cười đắc thắng của Mao Ngọc.

Mặc đồ lên người Mao Ngọc đối với nàng chẳng khác gì đang ở trên chiến trường. Vì không nhìn thấy gì nên nàng phải mò mẫm mãi, đôi khi còn lỡ tay chạm phải những nơi không nên chạm.

Nàng cố gắng tăng tốc độ lện để nhanh thoát khỏi cái tình cảnh éo le này. Đúng là hành hạ người ta mà!

Chỉ là không biết điều này đang hành hạ nàng hay hành hạ Mao Ngọc!

Khi mặc đồ xong thì nàng cảm thấy như mình đã sống sót trở về an toàn, cởi bỏ dải lụa ra.

Nhìn Mao Ngọc lúc này trên người là bộ bạch y khiến nó còn đẹp hơn lúc đầu. Nàng có hơi chút ghen tỵ với nó, nếu nó là nữ nhân thì nàng chắc chắn phải gờ tay chào thua.

Tiểu Thần ăn xong để bát đĩa lại hần hoi trên khay, tiện tay rút cây kiếm ở gần đó đâm về phía Mao Ngọc.

- Tiểu Thần, con đang làm gì vậy? Mau dừng tay lại!

Tiểu Thần đâm kiếm tới tấp nhưng Mao Ngọc thân mình nhanh nhẹn né tránh lưới kiếm sắc bén đang quét tới. Nghe nàng nói Tiểu Thần mới dừng lại, chạy ra chỗ nàng.

- Tiểu Thần, nói cho ta nghe, tại sao lại làm như vậy?

Nàng ngồi xuống, bắt lấy hai cánh tay của Tiểu Thần.

- Hần ta bắt nạt mẫu thân, con sẽ bảo vệ mẫu thân.

Ai~, cái đứa nhóc này! Làm nàng muốn tức cũng không được!

- Tiểu Thần, lần sau không được như thế nữa, biết chưa? Mẫu thân biết là con muốn bảo vệ cho mẫu thân nhưng nếu con có bị làm sao thì ta sẽ khóc đấy!

- Mẫu thân đừng khóc! Con biết lỗi rồi! Lần sau sẽ không dám tự ý hành động nữa.

Nàng mỉm cười, dịu dàng vuốt đầu Tiểu Thần. Nó đúng là một tiểu thiên sứ mà ông trời ban cho nàng!

Mao Ngọc bị gạt sang một bên thì giận dữ, cúi xuống ôm nàng ngồi dậy.

- A! Ngươi buông ra!

Nàng vùng vẫy nhưng cái ôm này quá chặt, nàng không thể di chuyển dù chỉ là một tí. Nó khỏe hơn nhiều so với suy nghĩ của nàng.

Tiểu Thần ở bên cạnh không nhường một bước nào, tay nắm chặt lấy tay nàng không buông.

- Ngươi mau buông mẫu thân ra! Mẫu thân là của Tiểu Thần, không ai được phép giành với Tiểu Thần.

- Nhưng tỷ tỷ từng hứa với cục cưng là sẽ làm nương tử của cục cưng.

Mao Ngọc cũng không kém cạnh. Còn nàng đứng ở giữa hai người thì á khẩu. Nàng từng hứa như vậy thật nhưng đó chỉ là một lời hứa tùy tiện thôi, nàng không nghĩ lại thành ra như vậy.

Hu...hu...hu...Nàng tự chúc họa vào thân rồi!

- Có hứa thì sao mà không hứa thì sao? Mẫu thân sẽ mãi chỉ thích một mình Tiểu Thần thôi!

Hai người, một cao một thấp lờm ngáy nhau, không ai chịu nhường ai. Sự xuất hiện này của Mao ngọc sẽ làm cuộc sống của nàng sôi động hơn đây.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Họa Trần* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Vị khách bất ngờ

Lãnh Dạ ngồi bên bàn đá đợi nàng và Tiểu Thần, tay mân mê một chiếc vòng ngọc cười một mình.

Nghe tiếng bước chân đang đến gần, nụ cười trên mặt hần tắt ngấm. Với từng này tiếng bước chân thì họ phải có ít nhất ba người. Không lẽ tên Mặc Lai Hy kia đã quay lại?

Hắn quay lại nhìn thì vô cùng bất ngờ.

Từ xa, Tiểu Thần và một tên nam nhân kì lạ với mái tóc màu trắng đang cãi cọ, nàng đứng giữa bị hai người họ kéo qua kéo lại, cổ lên tiếng khuyên ngăn nhưng không ai chịu nghe.

- Ngươi mau buông mẫu thân ra! Ta không cho phép ngươi chiếm tiện nghi của người!

- Cục cưng không có!

- Ngươi còn nói? Chính ngươi đã đẩy ta xuống rồi chui lên giường ôm mẫu thân ngủ.

- Nhưng lúc trước tỷ tỷ và cục cưng cũng làm như vậy mà!

- Lúc trước là lúc trước, bây giờ là bây giờ. Mẫu thân là của Tiểu Thần, chỉ có thể ngủ cùng Tiểu Thần thôi.

- Tỷ tỷ cũng là của cục cưng! Tỷ tỷ rất yêu thương cục cưng nên cục cưng có thể ngủ cùng tỷ tỷ.

- Ta xin hai người, đừng cãi nhau nữa!

Nàng đã nhiều lần ngăn hai người này lại nhưng không có kết quả gì, cả hai hoàn toàn phớt lờ những lời nàng nói.

Tình hình là đêm qua, Mao Ngọc trở thành người nên không thể ngủ ở trên cùng một chiếc giường với nàng được. Nàng đã trải một tấm đệm xuống đất để nó ngủ tạm một đêm.

Nhưng không biết có phải là do nó làm hay không mà sáng hôm nay nó lại nằm ngủ bên cạnh nàng, còn Tiểu Thần thì ngủ bên dưới.

Tiểu Thần thức dậy thì la lối om xòm, dùng sức lôi Mao Ngọc xuống giường nhưng nó lại dính chặt với nàng không chịu buông.

Thành ra cả buổi sáng nàng phải nghe hai người này cãi nhau, cả hai cứ bám lấy nàng, ngay cả khi ăn cơm cũng tranh giành đồ ăn dù trên bàn có rất nhiều.

Nàng cười khổ. Đây chính là cuộc sống 'sôi động' mà nàng nàng đã nghĩ đến sao?

Ba người họ đến trước mặt Lãnh Dạ, hấn dùng ánh mắt như muốn chất vấn làm nàng thấy có hơi khó xử.

- Tiểu Thần, mau đi luyện võ đi! Ta ở đây chờ con!

Nàng cúi xuống nhìn Tiểu Thần vẫn đang đấu mắt với Mao Ngọc nói. Cũng không quên quay qua hăm dọa Mao Ngọc.

- Ngươi mau ra kia ngồi đợi! Nếu không đi thì ta sẽ giận đó!

- Vâng!

Cả hai dù không muốn nhưng cũng đành phải chấp thuận, đồng thanh đáp rồi lại liếc nhìn nhau thật sắc bén.

Nàng thấy hai người này tuy không hòa thuận nhưng lại hợp nhau một cách kì lạ. Chờ hai người đi rồi, nàng chưa kịp nói gì thì Lãnh Dạ đã cướp lời.

- Nam nhân đó là con thỏ kia sao?

- Sao ngươi biết?

Nàng kinh ngạc. Chẳng lẽ hôm qua hắn ta nghe lén nàng? Không đúng! Nếu vậy thì nàng phải cảm thấy có hơi thở ở bên ngoài nhưng nàng lại không thấy gì lạ cả.

- Hồi nhỏ, ta từng nghe về truyền thuyết Thỏ yêu trên núi Tuyết Sơn, không ngờ đó lại là sự thật.

- Có truyền thuyết đó sao?

- Ủ! Ta sẽ kể cho nàng về nó sau!

May thật! Hắn đã biết nên nàng sẽ không cần mất công giải thích nữa. Nàng tin hắn là người biết giữ mồm giữ miệng.

- Hôm nay ngươi có việc gì sao?

Hắn cười hạnh phúc. Nàng đang quan tâm việc hắn làm! Vậy có nghĩa là trong lòng nàng có hắn.

- Một vị bằng hữu từ xa của ta sẽ đến đây, đã một thời gian dài ta không gặp hắn.

- Vị bằng hữu đó của ngươi từ đâu đến?

- Nàng sao lại muốn biết?

- Ta chỉ tò mò thôi! Ngươi không thích thì không cần nói!

- Nàng đừng nóng giận! Là ta lỡ lời. Hắn đến từ Thủy Quốc!

Thủy Quốc!? Nàng sẽ không quên khoảng thời gian ở đó vì đó là nơi bắt đầu cuộc hành trình của nàng.

Suy đi nghĩ lại thì nàng rời Vu Hồn cốc cũng đã được hơn một năm rồi, hơn một năm nay đã xảy ra biết bao nhiêu chuyện, nàng cũng gặp gỡ được rất nhiều người.

Nhưng chuyện khiến nàng buồn nhất chính là việc của ca ca. Không biết huynh ấy thế nào rồi, nàng rất lo lắng.

Nói cho cùng thì đó cũng là ca ca của nàng, người đã ở bên cạnh nàng suốt mười bảy năm. Nàng chỉ muốn được tự do, không có ý muốn rời bỏ huynh ấy nhưng cuối cùng lại ra nông nỗi này.

Ca ca có nói hai người sẽ gặp lại nhưng mọi chuyện lúc đó sẽ không còn như xưa nữa, nàng không hiểu hàm ý trong câu nói đó nhưng nàng có dự cảm không lành.

Lãnh Dạ thấy nàng trầm mặc thì lo lắng. Hắn đã nói gì sai sao? Hay nàng có chuyện không vui? Có phải là liên quan đến Thủy Quốc không?

- Nàng không sao chứ?

Hắn lay lay cánh tay nàng hỏi. Nàng thoát khỏi dòng suy nghĩ, lắc đầu xua xua tay.

- Không...Không có gì! Chỉ là suy nghĩ chút chuyện thôi! Khi nào thì vị bằng hữu đó đến đây?

- Lát nữa thôi! Nàng có muốn gặp hắn không?
 - Đương nhiên là có! Là bằng hữu của ngươi thì chắc chắn thân phận rất hiển hách.
- Hắn nhìn thích thú vẻ mặt tinh nghịch của nàng. Hắn thấy nàng lúc này rất đáng yêu!
- Ta quên mất có chuyện này muốn hỏi ngươi.
 - Chuyện gì?
 - Ngươi có biết Mặc Lai Hy hắn...đã đi đâu không?

Lãnh Dạ không trả lời, né tránh ánh mắt của nàng.

- Ta...ta không biết! Ta phải bắt đầu tập luyện rồi.

Hắn đi về phía Tiểu Thần đang đứng luyện kiếm. Hắn ta đang giấu nàng chuyện gì đó! Nàng cam đoan như vậy! Nhưng nàng không tin nàng không thể khiến hắn nói ra.

Nàng, Lãnh Dạ, Lãnh Vân và Tiểu Thần đang đứng trước cổng vào Lãnh gia son trang để gặp vị bằng hữu của Lãnh Dạ.

Mao Ngọc nàng không yên tâm lắm nên đã bảo nó ở lại trong phòng, nó không nhẽo muốn đi theo nhưng nàng không cho phép, phải nói mới lúc nó mới chịu ở lại.

Chờ một canh giờ thì có một nam nhân phi ngựa chạy tới. Lãnh Dạ lên tiếng.

- Hắn đến rồi!

Đó là bằng hữu của Lãnh Dạ sao? Nhìn từ xa thì không tề nhưng dáng người đó sao quen quá!

Hắn dừng ngựa lại trước nhóm người của nàng, Lãnh Dạ và Lãnh Vân nhanh chóng chạy đến đón.

- Thiên ca ca, lâu quá không gặp!

Lãnh Vân há hức như nhìn thấy vàng, xem ra họ rất thân thiết.

- Dạ huynh, Vân Nhi, cũng đã được hơn ba năm rồi!

Giọng nói kia cũng rất quen thuộc, nàng đã nghe ở đâu đó rồi.

- Huynh vẫn còn nhớ đến vị bằng hữu như ta sao? Ta cứ nghĩ huynh đã quên từ lâu rồi!

- Làm sao mà ta quên được!

Hai người trò chuyện vui vẻ, Lãnh Vân cũng chạy lại góp vui.

- Thiên ca ca, huynh ốm đi nhiều thì phải. Nét tuấn tú ngày xưa đi đâu mất tiêu rồi?

- Ta chỉ thấy hơi mệt nên không ăn uống nhiều thôi. Không sao đâu!

Thanh âm buồn bã đó càng khiến nàng tò mò. Nàng đang định bước đến để nhìn rõ gương mặt của nam nhân kia thì Lãnh Vân đã lôi kéo nàng đến trước mặt hắn giới thiệu.

- Thiên ca ca, đây là Nguyệt tỷ, tỷ tỷ kết nghĩa của muội. Huynh xem có đẹp không?

Nàng đã nhìn được gương mặt của nam nhân đó nhưng nó lại khiến nàng không thể thốt nên lời.

Nam nhân dung mạo anh tuấn, dù gương mặt có chút hốc hác nhưng vẫn không làm giảm đi vẻ đẹp đó mà chỉ khiến hắn trông có vẻ gì đó u buồn. Khí thái thanh cao, dịu dàng, đôi mắt như phủ một tầng sương mờ.

Nam nhân đó nhìn thấy nàng thì cả thân hình cơ hồ cứng ngắc, mãi một lát sau hắn mới nói được một câu, thanh âm run rẩy.

- Khuyết...cô...nuông!?

Không sai! Gương mặt đó, khí chất đó, giọng nói đó! Chính là hắn, người đầu tiên nàng gặp cũng là ân nhân của nàng. Nam Cung Thiên!

Chương 43: Tình cảm tích tụ bộc phát

- Nàng thực sự là Khuyết cô nương sao?

Nam Cung Thiên đầu óc rối loạn không nghĩ được gì.

Hắn muốn vươn tay chạm lấy nữ tử trước mặt nhưng lại không dám đụng vào, chỉ sợ đó như một ảo ảnh, một khi tan biết thì hắn sẽ điên lên mất.

- Nam Cung công tử, đã lâu không gặp! Công tử vẫn khỏe chứ?

Nàng lấy lại bình tĩnh, mỉm cười nhẹ. Hắn trông tiêu tụy hơn xưa! Có phải là do lần đó?

- Đúng là nàng rồi! Nàng vẫn còn sống! Thật tốt quá!

Hắn kích động, không kiềm chế được niềm vui dâng trào nên đã chạy đến ôm nàng thật chặt trong lòng khiến nàng khó xử.

- Nam Cung công tử, mau buông tiểu nữ ra! Mọi người đang nhìn chúng ta kìa.

Nam liếc mắt qua ba người kia, ai cũng nhìn nàng và hắn bằng con mắt ngờ ngạc như chưa tiêu hóa được chuyện đang xảy ra.

Nàng nhìn đến Lãnh Dạ thì không khỏi hít một ngụm khí lạnh.

Hắn ta bây giờ không khác gì Tu La mặt lạnh, ánh mắt sắc bén kia nhìn chằm chằm vào hai cánh tay đang ôm lấy nàng như muốn cắt đứt nó.

Nhận thấy ánh mắt của nàng đang nhìn hắn thì ngay lập tức hắn bắn cho nàng một ánh mắt oán giận, nàng vì quá bất ngờ nên đâm ra sợ hãi, quay đi tránh ánh mắt đó càng khiến cho hắn thêm tức tối.

- Sau vụ cháy đó ta cứ nghĩ nàng đã chết rồi, ta cho người tìm kiếm trong đồng cỏ nát đó nhưng không tìm được thứ gì còn sót lại. Nàng biết không, ta lúc đó như rơi xuống địa ngục vậy.

Nam Cung Thiên phát lộ tất cả nói ra hết những suy nghĩ trong lòng.

- Kể từ cái ngày đó, ta suốt ngày nhốt mình trong phòng, lấy rượu bầu bạn vì ta nghĩ khi say thì ta có thể nhìn thấy lại được nụ cười dịu dàng đó của nàng.

-... ..

- Sau đó, có một lần nàng xuất hiện trong giấc mơ của ta, trách móc ta tại sao lại tự hủy hoại bản thân, còn nói nếu ta tiếp tục thì nàng sẽ biến mất vĩnh viễn và không bao giờ xuất hiện trước mắt ta nữa.

-... ..

- Khi đó ta mới hiểu những việc đó không thể giúp nàng sống lại được. Nàng từng nói với ta là muốn đi chu du tứ phương nên ta quyết định sẽ thay nàng thực hiện điều đó.

-... ..

- Thật không ngờ cuộc hành trình này lại giúp ta gặp lại nàng. Lần này ta sẽ bên cạnh nàng. Ta hứa sẽ bảo vệ nàng thật tốt, không để nàng gặp bất kỳ nguy hiểm nào nữa.

Tình cảm hơn một năm nay tích tụ, hắn liền bộc phát hết ra, không dấu diếm điều gì.

- Nam Cung công tử...

Nàng không ngờ sự biết mặt của mình lại khiến hắn phải sống khổ sở như vậy, trong khi đó nàng lại được ăn sung mặc sướng. Nàng cảm thấy rất có lỗi với hắn.

- Nói cho ta biết, nàng sống có tốt không?

Hắn buông nàng ra, nhìn thẳng vào mắt nàng, ánh mắt đầy nhu tình của hắn khiến nàng bối rối. Lúc này lại có một giọng trẻ con chen vào.

- Mẫu thân, vị thúc thúc này là ai? Tại sao lại ôm người hoài vậy?

- Ô...

Nàng nhìn Tiểu Thần, không biết trả lời thế nào.

Nam Cung Thiên nhìn xuống nam hài vừa chạy tới đang nắm lấy ta của nàng. Một đứa trẻ thật xinh đẹp! Lớn lên chắc chắn sẽ rất anh tuấn.

Khoan đã! Nó vừa gọi nàng là mẫu thân!? Vậy đứa bé này chính là con của nàng! Không lẽ nàng đã...

Hắn nhìn nàng kinh sợ nhưng trong đó đau đớn vẫn là nhiều nhất. Hắn khó khăn gằn từng tiếng, thống khổ hỏi.

- Đây là...con...của nàng?

- Ừ!

Câu trả lời của nàng khiến hắn thất vọng. Hắn đang mong nàng sẽ nói nó chỉ là con nuôi hay gì đó tương tự.

Hắn không tin được điều này! Người gặp nàng trước là hắn. Người yêu nàng trước cũng là hắn. Tại sao nàng lại thuộc về kẻ khác mà không phải là hắn?

Hắn đã buông thả tất cả, thề rằng trừ nàng ra thì hắn sẽ không động tâm với nữ nhân nào khác.

Bây giờ gặp lại nàng, nàng đang ở ngay trước mặt hắn nhưng hắn không ngờ khoảng cách giữa hai người lại trở nên xa xôi đến vậy.

Hắn có suy nghĩ sẽ cùng nàng bắt đầu một cuộc sống mới, hắn không tin tình cảm chân thật của mình không thể chạm đến trái tim nàng. Xem ra hắn đã làm rồi!

Nàng đã thành thân với nam nhân nàng yêu và đã có hài tử của mình. Nhưng phụ thân của nó là ai? Không lẽ là Dạ huynh?

Nàng tất nhiên sẽ không do dự mà trả lời ngay.

Con nuôi thì sao? Nàng rất yêu thương Tiểu Thần, Tiểu Thần chính là đứa con duy nhất của nàng và cũng là đứa con mà nàng vô cùng tự hào.

Nàng lại không hề hay biết điều đó đã làm trái tim của một người vỡ vụn.

- Thúc thúc hãy mau buông mẫu thân ra! Mẫu thân chỉ có Tiểu Thần mới được ôm thôi!

Tiểu Thần nhìn Nam Cung Thiên mãi không chịu buông nàng ra thì kéo kéo tay nàng, đôi mắt liền ngập nước, ủy khuất nhìn nàng.

Nàng thừa dịp cánh tay hắn buông lỏng thì gạt ra, nhìn hắn xin lỗi rồi ôm lấy Tiểu Thần. Hắn chỉ có thể cười buồn.

- Hai người quen biết sao?

Lãnh Dạ đứng bên cạnh không nhìn được mà tiến lên hỏi. Hắn thấy hai người họ không chỉ quen biết mà Nam Cung Thiên hình như còn có tình cảm với nàng.

Chỉ nghĩ đến đây thôi hắn đã muốn bốc hỏa. Nàng dụ dỗ cả một đám nam nhân khiến hắn có bao nhiêu là tình địch. Chỉ sợ người nàng chọn lại không phải là hắn.

- Ừm! Ta đã cứu nàng khi nàng bị rắn tấn công và đưa nàng đến Nam Cung gia ở một thời gian. Không may là lại xảy ra một đám cháy và nàng đã biến mất ngay sau đó.

- Cái gì? Rắn tấn công? Đám cháy? Nàng có bị sao không? Có thương ở đâu không?

Lãnh Dạ lo lắng vội đến bên cạnh nàng hỏi han, còn quan sát khắp người nàng xem có thương tích gì không.

- Ta không sao cả! Người đừng lo!

Nàng muốn bật cười vì tên này. Đó là chuyện từ hơn một năm trước mà hắn lại phản ứng thái quá như vậy.

Đúng là lo quá mà mất khôn! Nhưng hắn quan tâm nàng như vậy nàng lại thấy rất vui.

- Tối nay ta chờ lời giải thích của nàng.

Hắn trước khi quay lại chỗ Nam Cung Thiên còn thì thầm vào tai nàng một câu khiến nàng rung mình.

Nam Cung Thiên thấy hai người thân thiết như vậy thì càng nghi ngờ mối quan hệ của hai người. Hắn sẽ chờ cơ hội hỏi Lãnh Dạ cho rõ mọi chuyện.

- Thiên huynh, đồ ăn sắp chuẩn bị xong rồi, chúng ta đi dạo một vòng rồi cùng nhau dùng bữa.

- Theo ý Dạ huynh vậy!

Năm người vừa đi vừa nói chuyện rôm rả nhưng thực tế chỉ có ba người kia nói, nàng và Tiểu Thần đi phía sau đôi khi cũng góp một câu.

Nam Cung Thiên thì thoảng lại quay ra sau ngắm nhìn nàng như vẫn chưa thỏa hết nỗi nhớ.

Lãnh Dạ đi bên cạnh nhìn thấy hành động đó nhưng cố kiềm chế lại, hắn không quên Nam Cung Thiên là bằng hữu thân thiết của hắn.

Hắn muốn nghe lời giải thích của nàng trước đã. Nếu Nam Cung Thiên thực sự muốn tranh giành nàng với hắn thì đừng trách hắn không nể tình huynh đệ bấy lâu nay.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Họa Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Hắn thay đổi rồi!

'Rầm! Rầm! Rầm!' tiếng cửa phòng bị đập mạnh.

Nàng đứng bên ngoài phòng Lãnh Dạ mặt nhăn nhó, cả người run cầm cập.

- Mặt quan tài, người mau mở cửa cho ta! Người muốn ta chết cóng ở ngoài này sao?

Hắn ta không biết ban đêm nhiệt độ ở bên ngoài rất lạnh sao?

Nàng đã đứng đợi ở đây một canh giờ rồi mà hắn vẫn không chịu mở cửa. Nếu không phải vì chuyện của Nam Cung Thiên thì nàng sẽ không chịu thiệt thòi như vậy đâu.

- Nguyệt Nhi, nàng không thể yêu cầu ta nhẹ nhàng hơn được sao?

Tiếng hắn vọng ra từ trong phòng, thanh âm có phần trầm trọng.

Hắn từ bao giờ lại gọi nàng là 'Nguyệt Nhi' thân thiết đến vậy? Hắn lại tiếp.

- Này giờ nàng cứ đứng ngoài đó đập cửa la hét, thật chẳng giống hình tượng thực nữ mà Nam Cung Thiên nói gì cả!

Nàng chột dạ, không thể nói được lời nào. Hắn đã biết được điều gì rồi?

- Nguyệt Nhi, nếu nàng nói chuyện dịu dàng với ta thì ta có thể cho nàng vào. Nhưng ta nói trước, nhiệt độ ban đêm ở đây không thua gì mùa đông đâu.

Quá đáng thật! Hắn đã biết mà vẫn cố tình để nàng đợi bên ngoài.

Nàng kiếp trước đã đắc tội gì với hắn sao mà hắn lại đối xử với nàng như vậy chứ!

- Dạ~, cho ta vào có được không?

Nàng đã sử dụng chiêu này nhiều lần nhưng nghe xong nàng cũng không kim được mà nổi da gà.

- Nàng đã cầu xin đến mức đó thì ta đành phải cho nàng vào thôi.

Nàng kinh hãi. Thì ra bộ mặt vô sỉ này mới là bộ mặt thật của hắn, nàng thắc mắc không biết nam nhân nhà nhận, lịch sự lúc trước đã biến đâu rồi!

Khi hắn mở cửa thì nàng lập tức chạy vọt vào bên trong, nếu ở ngoài thêm một lúc nữa thì nàng sẽ đóng băng mất.

- Tiểu Thần và con thỏ kia không bám theo nàng sao?

- Không! Ta đã dụ Tiểu Thần đi ngủ và dùng chút mê hương lên Tiểu Ngọc. Hai người họ ngủ rồi ta mới trốn đi.

- Nàng cũng ranh ma thật!

- Cái đó là đương nhiên!

Nàng uốn ngực có vẻ như rất tự hào.

- Nàng nói đi! Nàng và Nam Cung Thiên là quan hệ như thế nào?

Hắn bỗng thay đổi vẻ mặt nghiêm túc. Nam nhân này đúng là thay đổi nhanh đến chóng mặt.

- Hồi sáng hán đã nói hết rồi! Ta chẳng còn gì để nói cả.

- Chỉ có thể thôi sao?

- Đúng vậy!

- Vậy kẻ nào đã gây nên đám cháy đó?

Giọng hán trở nên trầm trầm, hơi thở lãnh lẽo dần.

-

- Là kẻ nào?

Hán nổi khùng cái gì? Nàng sao lúc nào cũng là người chịu trận vậy?

- Chuyện qua lâu rồi! Ta cũng không để ý đâu!

- Nàng không để ý nhưng ta thì có!

- Tại sao?

- Tại sao ư?

Hán nheo mắt nhìn nàng, tiến lại gần phía nàng. Nàng phòng bị lùi về phía sau, hán tiến một bước nàng lùi một bước.

- Nguyệt Nhi, nàng vẫn chưa nhận ra tình cảm của ta dành cho nàng sao?

- Chuyện này...

Hán biểu lộ rõ như vậy làm sao nàng có thể không nhận ra được.

Chỉ là mọi chuyện bây giờ đang rất rắc rối, nàng không muốn để tâm đến chuyện gì khác trước khi giải quyết xong hết tất cả.

- Á!

Trước khi nàng kịp nhận ra thì nàng đến lùi đến bên giường. Nàng vấp phải vạt áo rồi ngã xuống giường nhưng không may lại kéo theo Lãnh Dạ.

Lúc này trên giường, Lãnh Dạ nằm đè lên người nàng, nàng nằm ở bên dưới trọn tròn mắt, không dám thở mạnh. Hai người mắt đối mắt, môi chạm môi.

Lãnh Dạ không có phản ứng gì, cảm giác mềm mại trên môi khiến hán mê luyến không rời.

Đây chính là cảm giác hôm đó ở miếu Nguyệt Lão. Không đúng! Lần này ngọt ngào hơn rất nhiều lần! Có phải là do tình cảm hán đối với nàng đã tăng lên?

Nàng bình tĩnh, trên mặt xuất hiện thêm hai rặng mây hồng. Dùng sức đẩy hán sang bên, nàng chạy vội ra, cách hán càng xa càng tốt, không dám quay mặt lại nhìn.

Hán ngồi dậy, hơi bất ngờ vì bị nàng đẩy, tiếc nuối vì không thể cảm nhận sự ngọt ngào đó thêm một lát.

Nhìn đến đôi tai đã đỏ lên của nàng từ phía sau, hán thỏa mãn cười.

- Cười gì mà cười? Bại hoại!

Nàng đang ngượng muốn chết mà hán lại còn cười được.

- Ta bại hoại? Nàng là người đã kéo ta xuống không phải sao?

Hán rất thích nhìn thấy dáng vẻ thẹn thùng vô cùng mê người của nàng nên cố ý trêu chọc nàng nhiều hơn.

- Người...

Nàng then quá hóa giận. Hăm hực dậm chân xuống đất thật mạnh rồi mở cửa đi ra.

- Khoan hãy đi!

Hắn nhanh hơn đã giữ nàng lại.

- Còn gì nữa?

Nàng vẫn chưa dám quay lại nhìn hắn nhưng lại cảm thấy cổ tay mát lạnh kì lạ. Nàng cúi xuống nhìn thì thấy hắn đang đeo vào tay nàng một chiếc vòng ngọc.

Nàng hiểu kì nhìn hắn. Hắn chỉ cười nhẹ.

- Ta đã đặt làm riêng cho nàng chiếc vòng này, nàng phải luôn đeo nó, không được phép bỏ ra. Nếu ta mà thấy nàng không đeo thì...

- Thì sao?

Hắn ranh mãnh cười, ghé sát vào tai nàng.

- Thì ta sẽ cho nàng cảm nhận mùi vị vừa rồi.

Mặt nàng nóng lên. Đánh lên vai hắn một cái rồi chạy biết khỏi phòng. Hắn thay đổi nhiều quá!

Hắn cười lớn vì hành động của nàng. Nguyệt Nhi của hắn quá đáng yêu rồi!

- Nàng thật là ngây thơ! Nàng nghĩ nàng không nói thì ta sẽ không điều tra được gì sao? Kẻ đã làm hại nàng, ta sẽ tiễn hắn đi gặp diêm vương.

Hắn đã tìm được lí do sống mới cho mình. Sống để yêu nàng và sống để bảo vệ hạnh phúc của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Họa Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Một đêm yêu đương vụng trộm

- Lãnh Dạ, người là một tên khốn!

Nàng đang trên đường trở về phòng của mình thì bỗng dừng lại ngửa đầu lên trời hét to một câu.

Thật tốt bây giờ là buổi đêm, xung quanh không có ai nếu không thì nàng sẽ bị nói là thần kinh có vấn đề.

Chỉ cần nhớ đến cái bản mặt nham nhở của tên mặt quan tài kia là nàng lại muốn tìm thứ gì đó để chút giận lên.

Đưa tay lên xăm soi chiếc vòng ngọc. Tên này cũng có khiếu thẩm mỹ đó chứ!

- Lãnh Dạ, người nhớ đó! Thù này không trả thì ta sẽ không còn là Khuyết Thu Nguyệt nữa!

Nàng chấp tay thành một chiếc loa rồi dùng sức hét thật lớn như muốn Lãnh Dạ ở xa nghe rõ từng câu từng chữ.

Trong khi đó, Lãnh Dạ đang chuẩn bị đi ngủ thì hắt hơi liên tục. Hắn phì cười. Nguyệt Nhi của hắn chắc là nói xấu hắn đây mà!

Đột nhiên phía trên cao có tiếng cười vang đến.

- Nguyệt Nhi, nói xấu sau lưng người khác là không hay đâu!

Nàng nhìn xung quanh tìm nơi phát ra tiếng nói. Khi nhìn đến mái hiên thì nàng nở ra một cười chói mắt đến nàng cũng không phát hiện ra.

Nàng phi thân lên, vui mừng nhìn chủ nhân của giọng nói.

- Long, người đến thăm ta sao?

Không sai, chủ nhân của giọng nói đó không ai khác chính là sát thủ thần bí Từ Long.

- Ta đợi mãi không thấy nàng thỏ chiếc còi nên đã tự ý đến. Nàng không trách ta chứ?

Từ Long vẫn một bộ hắc y che kín mặt, nhưng lời nói và ánh mắt nhìn nàng dịu dàng vô cùng, khác với Từ Long lạnh lùng ngày đầu tiên nàng gặp.

Bất quá nàng lại thích Từ Long này hơn!

Dù không hiểu rõ về hắn nhưng ở bên hắn nàng cảm thấy rất an tâm và thư thái. Cũng may là hắn không thay đổi như tên mặt quan tài kia.

Nghĩ đến Lãnh Dạ cùng trò trọc ghẹo của hắn nàng lại thấy bức và thẹn.

- Sao vậy? Ai lại khiến Nguyệt Nhi tức giận vậy?

Hắn bên ngoài thì lo lắng hỏi han nhưng bên trong thì đã cười ngất vì điệu bộ nhún nhó khó chịu cực kì khả ái của nàng.

- Chẳng ai cả!

Nàng bấu môi, ngồi xuống mái hiên nhìn lên bầu trời đầy sao.

- Nàng đừng có giận cá chém thớt như vậy. Hay là ta dẫn nàng đi chơi?

- Ngay bây giờ sao?

- Ừ!

- Ngươi đùa ta sao?

Hắn ngó người. Nàng vì có gì lại nổi giận? Hắn chỉ muốn làm cho nàng vui hơn thôi mà!

- Ta đâu có!

- Ngươi không có? Ngươi nghĩ xem đêm hôm khuya khoắt thế này thì có gì chơi?

Hắn ngửa đầu lên cười. Hóa ra là vậy! Nàng ngây thơ hơn hắn nghĩ.

- Ngươi cười cái gì?

- Ta cười vì nàng quá ngây thơ!

- Ngây thơ? Ngươi nghĩ sao vậy? Ta sắp tròn mười tám tuổi rồi! Ta không còn là một đứa trẻ nữa nên đừng dùng những từ như vậy nói về ta.

- Nàng sắp tròn mười tám tuổi?

Hắn ngạc nhiên.

- Đúng vậy!

- Là ngày nào?

- À...cái này...nếu ta nhớ không sai thì là...ngày mai.

- Nàng thật là...

Hắn gõ đầu nàng một cái thật mạnh khiến nàng phải đưa tay lên ôm đầu, xoa xoa chỗ bị đánh. Ai da~, xưng một cục rồi!

- Ngươi không biết thương hoa tiếc ngọc là gì cả!

- Nói nàng ngốc chắc cũng đúng thôi! Ngay cả ngày mình sinh ra cũng nhớ không rõ!

- Ta thấy cái đó đâu có quan trọng.

Nàng không quan tâm đến cái ngày đó vì nàng vẫn luôn nhớ trong đầu câu 'mỗi mùa xuân sang, nghĩa trang gần hơn một đoạn'.

Từ Long mà biết được suy nghĩ này của nàng chắc sẽ bò lăn ra mà cười mất.

- Hai, đầu óc của nàng đúng là chả giống ai!

- Ngươi có vấn đề gì với điều đó sao?

Hắn nói một câu, nàng lại đáp lại một câu khiến cho hắn mệt mỏi. Võ mồm của nàng đúng là chẳng ai bằng.

- Nào, ta đưa nàng đi.

Hắn đứng dậy, chìa tay ra trước mặt nàng. Nàng nhìn hắn nghi hoặc.

- Đi đâu?

- Tổ chức một bữa tiệc nhỏ cho nàng.

- Hà?

Không đợi nàng đặt tay lên, hắn ôm nàng hông nàng, vận khinh công bay đi.

Vì giật mình nên nàng ôm chặt lấy eo hắn, nhắm mắt lại, tựa đầu vào ngực hắn để tránh những cơn gió tạt vào mặt.

Đây là lần đầu tiên hai người gần gũi đến vậy, nàng có chút không được tự nhiên.

Hắn đưa nàng đến một con sông, xuống đến nơi nàng mới nhận ra trên sông là một con thuyền khá lớn.

Hắn vẫn chưa thả nàng ra, cúi người bế nàng bước lên thuyền.

- Oái! Người làm gì...

- Suy! Hôm nay nàng sẽ được đối đãi như một nàng công chúa, vậy nên hãy tận hưởng đi!

Nội thất bên trong thuyền rộng rãi và giản dị. Nàng thích!

Giữa là một bàn ăn chỉ có vài ba món nhưng trông rất đẹp mắt và mùi thơm cũng rất hấp dẫn.

Hắn bế nàng ngồi vào bàn, nơi gần với khung cửa nhất. Còn hắn ngồi xuống bên cạnh, tay cầm lên một vỏ rượu.

- Chúng ta uống thử chút rượu nào!

Hắn rót cho nàng một ly rồi đưa tận tay nàng. Nàng đón lấy ly rượu từ tay hắn rồi uống thử một hớp, thích thú với cảm giác cay nồng ở cổ họng.

Hai người im lặng, không ai nói với ai một câu, hắn ngồi gắp đồ ăn cho nàng còn nàng thì ngồi ăn đồ ăn hắn gắp.

Một lúc sau hắn hạ đũa xuống nhìn nàng.

- Nguyệt Nhi, ta có món quà muốn tặng cho nàng.

- Quà gì vậy?

Nàng cũng bỏ bát xuống, sốt ruột hỏi.

- Ta không thể như những nam nhân kia, mua cho nàng những món đồ trang sức quý giá được. Nhưng ta tin món quà này sẽ khiến nàng vui lên.

Hắn càng nói nàng càng tò mò. Món quà đó là gì đây?

- Đến lúc rồi! Nàng nhìn ra ngoài đi!

Bên ngoài? Nàng nhìn ra ngoài khung cửa. Sự kinh ngạc cùng vui sướng đều được thể hiện trên gương mặt nàng.

Giữa bầu trời đêm, hàng ngàn con đom đóm đang chiếu sáng khiến cho khung cảnh trở nên vô cùng thơ mộng và làm cho lòng nàng cảm thấy thanh thản.

- Có thích không?

Hắn nhìn đến gương mặt hạnh phúc của nàng thì cũng vui lây.

- Thích! Nó rất đẹp! Đa tạ người!

Nàng cảm động nhìn hắn. Nàng lần đầu có người tặng nàng một món quà như vậy! Không xa hoa, lộ liễu nhưng lại khiến nàng rất yêu thích.

- Không cần khách sáo! Ta sẵn sàng làm bất cứ chuyện gì vì nàng!

Đêm nay có thể nói là đêm hạnh phúc nhất mà nàng từng có. Nàng mong thời gian trôi chậm hơn để nàng tận hưởng giây phút này lâu hơn nữa.

Nàng và hấn ngồi uống rượu trò chuyện nhưng chỉ uống được vài ngụm nàng đã say khướt rồi lăn ra ngủ lúc nào không biết.

Hấn đành phải ôm nàng trở về Lãnh gia. Đêm nay của hấn và nàng là một đêm yêu thương vụng trộm!

Bạn đang đọc truyện *Khuyên Thế Họa Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Bữa ăn sóng gió

- Đau quá!

Sáng sớm tỉnh dậy, nàng cảm thấy đầu đau như búa bổ, mi mắt nặng trĩu, cả người rã rời. Nàng cố gượng dậy, mở mắt nhìn xung quanh.

Đây không phải là phòng của nàng sao? Nhưng tối qua nàng đâu có ngủ ở đây. Nàng day day thái dương làm cho mình tỉnh táo.

Dưới đất, Mao Ngọc cuộn tròn người lại ngủ. Dù trở thành người nhưng thói quen ngủ của nó chẳng thay đổi gì cả.

Tiểu Thần thì ngủ bên cạnh nàng, kì lạ là đáng ngủ lại giống hệt Mao Ngọc. Hai người này đúng là tâm đầu ý hợp.

Đêm qua nàng đi gặp Lãnh Dạ rồi bị hấn làm cho tức quá chạy về, nhưng nửa đường lại gặp Từ Long, rồi hấn mời nàng ăn cơm và tặng nàng một món quà rất đẹp.

Nàng nhớ rồi! Nhớ lại đêm qua khiến nàng cảm thấy rất ấm áp. Đó là món quà ý nghĩa nhất nàng từng được có, hơn nữa lại từ một người mới quen biết.

Nàng nghĩ rồi cười một mình. Nhìn ra bên ngoài trời vẫn còn quá sớm, chưa đến thời gian Tiểu Thần luyện võ, nàng đứng dậy thay đồ rồi xuống bếp chuẩn bị đồ ăn.

Bất ngờ là khi trở lại phòng, trước cửa là 2 nam nhân một thì sốt sắng quan sát khắp nơi như đang đợi ai đó.

Người kia thì thần sắc không được tốt lắm, ánh mắt như muốn giết người, trên gương mặt xuất hiện ba vạch hắc tuyến, cả người tỏa ra sát khí đằng đằng.

Bên cạnh hai nam tử này là một nam hài xinh xắn đáng yêu, đôi mắt màu vàng tràn ngập nước mắt khiến người ta mềm lòng, cái miệng nhỏ xinh thì luôn gọi “Mẫu thân”.

Và một nam nhân tóc trắng tuyết mỹ, biểu cảm không quá khác so với nam hài, chỉ là đôi mắt kia lại có một màu đỏ đáng sợ, nhưng không ai có tâm trạng để ý đến nó.

Không lẽ xảy ra chuyện rồi! Nàng nhanh chóng chạy đến chỗ họ.

- Khuyết - Thu - Nguyệt, này giờ nàng mắt tích ở nơi nào vậy?

Lãnh Dạ vừa thấy nàng liền nhẹ thở phào trong lòng rồi gần giọng nói.

- Khuyết cô nương, cô làm ta lo quá!

Nam Cung Thiên lo lắng đi đến bên cạnh xem nàng có bị gì không, khuôn mặt hấn đã có chút thần sắc hơn, không còn ồm ỹ nữa.

- Mẫu thân, có phải...Tiểu Thần...không ngoan nên người...muốn bỏ Tiểu Thần...không? Người...đừng bỏ con! Sau này...con...nhất định sẽ...ngoan ngoãn mà!

Tiểu Thần khóc nức nở chạy tới ôm chân nàng.

- Tỷ tỷ...cục cung...cũng sẽ ngoan mà! Tỷ tỷ...đừng...vứt bỏ cục cung! Cục cung hứa...sẽ không gây hấn nữa.

Mao Ngọc cũng không thua gì, chạy đến méo máo với nàng.

Nàng thở dài xoa nhẹ đầu Mao Ngọc rồi ngồi xổm xuống ôm Tiểu Thần vào lòng. Nàng lấy khăn tay ra lau nước mắt rồi hôn lên trán Tiểu Thần.

- Ai nói mẫu thân bỏ con chứ? Tiểu Thần ngoan như vậy làm sao ta bỏ con được! Mẫu thân chỉ đi chuẩn bị một chút đồ ăn thôi! Tiểu Thần ngoan! Con còn khóc nữa ta sẽ khóc theo con luôn đó!

Tiểu Thần nghe vậy liền lấy tay áo quệt nước mắt đi rồi nở nụ cười với nàng.

- Mẫu thân đừng khóc! Tiểu Thần không còn khóc nữa rồi!

Mọi người nhìn cảnh mẫu tử tình thâm thì có cảm giác bị gạt sang một bên, khó chịu vô cùng. Lãnh Dạ ho khan một tiếng.

- Không sao là tốt rồi! Nhưng đồ ăn thì hãy để cho nhà bếp lo liệu, nàng không cần bỏ công sức ra làm gì.

- Nói vậy là ngươi sẽ không ăn? Tiếc thật! Ta định sẽ mời ngươi ăn nên đã nấu rất nhiều, vậy là phải đồ đi rồi.

Nàng tỏ vẻ tiếc rẻ, trong lòng thì hả hê vì đùa giỡn hấn thành công. Quay sang mỉm cười dịu dàng với Nam Cung Thiên.

- Nam Cung công tử có muốn cùng dùng bữa không?

- Đương nhiên là muốn!

Nam Cung Thiên kích động. Nàng chủ động mời hấn, chỉ vậy thôi cũng đủ để hấn bay lên mây tầng mây.

Nàng nắm tay Tiểu Thần, cùng Nam Cung Thiên và Mao Ngọc bước vào phòng. Lãnh Dạ vội chạy theo nói.

- Khoan đã! Ta cũng đi nữa!

Nam nhân lạnh lùng, cao cao tại thượng nay còn đâu!

Trên bàn ăn bây giờ có năm người, người ngoài nhìn vào họ sẽ nghĩ đó là một bữa ăn vui vẻ, ấm cúng. Nhưng thực chất bên trong đang diễn ra chiến tranh ngầm.

- Mẫu thân, người ăn miếng thịt gà này đi! Ngon lắm đó!

- Tỷ tỷ, ăn một chút đậu phụ đi!

- Khuyết cô nương, uống canh vào kẻo bị nghẹn!

- Nguyệt Nhi, có hạt cơm dính trên má kia! Đề ta!

Mỗi người một động tác, thi nhau gấp đồ ăn vào trong bát của nàng, vừa gấp lại vừa âm thầm liếc nhìn nhau thách thức.

Đồ ăn trong bát nàng đầy một núi nhưng không hề có một cọng rau nào. Nàng định gấp đĩa rau trước mặt thì Lãnh Dạ lại nhanh tay đem nó để ở nơi nàng không với được.

Tên mặt quan tài, ngươi có biết ăn rau rất tốt cho sức khỏe không? Híc...rau xanh của tôi!

- Khuyết cô nương, nàng tại sao không ở lại Kim Quốc cùng Phó thành chủ mà lại ở đây?

Nam Cung Thiên nhìn nàng hỏi.

Lãnh Vân đã nói cho hấn biết mọi chuyện, biết Tiểu Thần không phải là con ruột của nàng thì rất vui mừng nhưng biết phu quân của nàng là Phó thành chủ của Kim Quốc thì lòng hấn lại trùng xuống.

Hấn hình như đã hi vọng quá nhiều. Giờ đây hấn chỉ mong có thể được mọi ngày nhìn thấy nàng là đã mãn nguyện lắm rồi!

- Công tử đã biết?

Nàng bắt ngờ. Từ khi nào mà hấn...Lãnh Dạ nói cho hấn sao?

Nàng liếc Lãnh Dạ một cái thật sắc bén nhưng hấn lại ngó nghiêng không nhìn như muốn nói "Ta không biết gì cả!".

- Ủ!

- Thật ra tiểu nữ cũng không biết! Mặc...Phó thành chủ đưa tiểu nữ đến đây để dạo chơi một thời gian nhưng lại đột nhiên mất tích, bỏ tiểu nữ ở lại.

- Có nghĩa là nàng vẫn chưa biết gì về chuyện đó?

- Chuyện gì?

Lãnh Dạ gạt bản mình, cố ra hiệu cho Nam Cung Thiên không được nói nhưng đáng tiếc hấn lại không nhìn thấy.

- Đang có chiến tranh xảy ra giữa Kim Quốc và Hòa Quốc.

- Cái gì?

Nàng bật dậy, đập tay lên bàn. Tiểu Thần, Mao Ngọc và Nam Cung Thiên giật mình nhìn nàng bất ngờ. Riêng Lãnh Dạ thì mặt trắng bệch, hai tay để dưới bàn nắm chặt lại.

- Công tử có thể nói rõ hơn không?

Nam Cung Thiên không hiểu phản ứng của nàng là có ý gì nhưng vẫn nói.

- Hoàng thượng của Hòa Quốc đột ngột băng hà, Thái tử điện hạ lên nắm quyền bỗng hủy bỏ bản hiệp ước của hai đất nước, cho quân sang đánh Kim Quốc. Hoàng thượng của Kim Quốc không biết vì lý do gì mà sức khỏe suy yếu dần nên đã giao toàn bộ quyền cho Phó thành chủ, rồi hân cũng cho quân sang tấn Hòa Quốc. Tình hình bây giờ rất căng thẳng, hai đất nước rơi vào chiến tranh, chỉ có thể một mất một còn.

Từng câu từng chữ hân nói như cưa vào tim nàng, nhuộm máu. Hòa Liệt Thương, tên ngốc này! Đã nói là không đáng mà!

Nàng lấy lại bình tĩnh, quay sang nhìn Lãnh Dạ vẫn chưa hết bàng hoàng.

- Lãnh Dạ, thì ra đây là điều nguoi giấu ta! Ta không còn bất kỳ sự tin tưởng nào với nguoi nữa!

Nàng lạnh lùng, gằn từng chữ thật rõ ràng.

- Nguyệt Nhi, ta là có nỗi khổ riêng!

- Nguoi im đi! Ta không muốn nhìn thấy nguoi nữa!

Nàng tức giận hét lên rồi nhìn Tiểu Thần, giọng dịu lại.

- Tiểu Thần ngoan! Ở đây đợi mẫu thân, mẫu thân đi một lát rồi sẽ trở lại đón con!

Nàng nói xong liền rời đi. Nàng muốn tìm Mặc Lai Hy, nhất định không được để chuyện này xảy ra!

Những người trong phòng vẫn còn ngu ngơ chưa hiểu.

- Ta đã nói gì sai sao?

Nam Cung Thiên chỉ vào mình hỏi. Tiểu Thần và Mao Ngọc lắc đầu nhún vai, ý nói 'Không biết!'.

Lãnh Dạ cảm thấy trời đất như sụp đổ. Nàng ghét hân! Nàng hận hân rồi! Hân thật ngu ngốc! Nàng rất ghét bị lừa dối, vậy mà hân chỉ vì bản thân mà khiến nàng giận. Hân thật đáng chết!

Lãnh Dạ thất thần bước ra, từng bước đi lảo đảo không vững chãi. Ba người kia nhìn theo hân chỉ biết thần người ra. Chuyện quái gì đang diễn ra vậy?

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Họa Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Thương lượng (Thượng)

- Tránh ra! Ta muốn gặp Mặc Lai Hy!

Nàng hiện tại đang đứng trước thư phòng của Mặc Lai Hy, nàng muốn vào gặp hân nhưng mấy tên lính canh lại ngăn nàng lại.

- Quận chúa xin thứ lỗi! Phó thành chủ đã có lệnh không cho ai bước vào nữa bước.

Một tên lính canh nghiêm chỉnh nói.

- Vậy các nguoi hãy vào báo với hân một tiếng, nói là ta có chuyện gấp cần gặp.

Hân ta chắc chắn là đang trốn tránh nàng. Nàng sẽ không để hân toại nguyện đâu.

- Quận chúa, xin nguoi đừng làm khó chúng thuộc hạ!

Mấy tên lính canh vẫn kiên quyết không để nàng vào, vậy nàng đành phải dùng đến thứ này.

- Các người xem, đây là gì?

Nàng lấy trong người ra một chiếc Hoàng lệnh bài giờ lên cao. Bọn lính canh khiếp sợ vội quỳ rạp xuống đất, đồng thanh hô.

- Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!

Hoàng lệnh bài này nàng đã xin được ở chỗ của Hoàng thượng, nhìn thấy nó là như nhìn thấy Hoàng thượng, xem ai còn dám ngăn nàng.

- Đứng dậy đi! Vẫn còn biết điều! Còn không mau vào bẩm báo!

- Vâng!

Một tên lính canh khẩn trương chạy vào thư phòng, còn những tên khác thì đứng đó chân không ngừng run rẩy.

- Ta cứ nghĩ mình nghe thấy tiếng chó sủa ở đâu đó, không ngờ lại là muội muội.

Một giọng nói nhào nhột vang lên bên tai khiến nàng buồn nôn. Khỏi cần nói cũng biết đó là chính thể của Mặc Lai Hy - Ngưng Sương.

À ta mặc một bộ lam y tao nhã nhưng kết hợp cùng mấy đồ trang sức linh khinh và gương mặt trát đầy phấn son của ả thì người ta chỉ thấy giống một con tắc kè hoa diêm đấm.

- Tỷ tỷ, trùng hợp thật! Lâu quá không gặp, tỷ càng ngày càng đẹp giống Chung Vô Diễm.

- Muội muội quá khen rồi!

Có vẻ như ả ta không hiểu được sự châm chọc trong câu nói của nàng. Nữ nhân này chỉ được cái ngực to còn não thì bé như quả nho.

- Muội muội không thể gặp được ngài đâu, ngài đang lo chuyện quốc gia đại sự, muội đừng lúc nào cũng quấy rối ngài như vậy.

Đây không phải ý nói nàng mặt dày bám theo nam nhân sao! À ta có lá gan lớn thật! Không biết mình đang đối đầu với ai.

- Tỷ tỷ không cần quá lo! Muội không giống một ai đó năm lần bảy lượt đến bám nhưng đều bị đuổi thẳng cổ.

Nàng nhếch môi kinh bỉ nhìn ả. ả xanh mặt, tức giận chỉ vào nàng.

- Tiệp nhân, người dám nói ta như vậy!

- Muội nói tỷ sao? Sao muội không nhớ nhỉ? Hay là bị muội nói trúng tim đen?

Nàng chỉ muốn thử ả ta thôi, vậy mà lại nói trúng sự thật. Quả này mà có thể khiến ả tức điên lên thì sẽ rất thú vị đây.

- Tiệp nhân khôn khiếp! Người quên ta là chính thất sao? Ai cho phép người giờ cái giọng đó ra với ta?

Ả ta bây giờ không muốn kiềm chế nữa, mặc kệ là đang đứng trước thư phòng của Mặc Lai Hy, ả ta hét lên, luôn miệng nói nàng là 'tiệp nhân'.

- Là chính thất thì sao? Người quên ta là Nguyệt Uyển quận chúa được được chính Hoàng thượng sắc phong sao? Hơn nữa người còn ban hôn cho ta Phó thành chủ, điều đó chứng tỏ vị trí chính thất đó sắp thuộc về ta rồi!

Nàng nhìn gương mặt của ả chuyển từ trắng sang đen rồi đỏ lên vì tức thì hả hê trong lòng.

- Không bao giờ! Vị trí chính thất này là của ta, của ta mà thôi. Còn người chỉ là hồ ly tinh chuyên đi dụ dỗ nam nhân, hết Thái tử Hòa Quốc rồi đến Phó thành chủ. Bây giờ xảy ra chiến tranh cũng là do người, người là hồ ly tinh, là tiệp nhân bản thủ.

Ả ta điên cuồng gào thét nhưng nàng vẫn bình thản đáp lại.

- Ta dụ dỗ nam nhân thì sao? Còn hơn có kẻ cố dụ dỗ mà không thành.

Muốn đấu với nàng? Đợi kiếp sau đi!

- Khốn nạn! Tiệp nhân! Ta muốn gặp ngài! Muốn ngài đòi lại công bằng!

Ả ta đã hoàn toàn mất kiểm soát bản thân, cố lao vào thư phòng nhưng cũng mấy tên lính canh ngăn lại.

- Các người mau tránh ra! Ta muốn gặp ngài! Ta là Phu nhân ở đây! Các người dám ngăn cản ta?

- Phu nhân, Phó thành chủ đã có lệnh, bất cứ ai cũng không được vào!

À ta vẫn không chịu nghe. Lúc đó cánh cửa mở ra, tên lính canh đi ra.

- Quận chúa, Phó thành chủ đã cho phép, xin mời!

Nàng mỉm cười khiêu khích ả, ả không tin lại gào lên.

- Không thể nào! Ta cũng muốn gặp ngài! Ngươi mau vào bẩm báo.

- Phu nhân, Phó thành chủ đã nói chỉ có Quận chúa mới có thể vào, còn có...

- Còn gì?

- Còn có từ nay phu nhân Phó thành chủ là...Nguyệt Uyển quận chúa, điều này cũng đã được Hoàng thượng chấp thuận.

Ả nghe như sét đánh ngang tai, cả người ngã phịch xuống đất như không còn chút sức lực nào.

- Tỷ tỷ thứ lỗi! Muội muội đi trước một bước vậy!

Nàng nghiêng ngàng bước vào, mỉm cười hài lòng với thành quả của mình.

Ả ta ngồi im dưới đất một lúc rồi bỗng cười vang một tiếng, kêu gào như lên cơn điên loạn, miệng không ngừng nói "Tiện nhân! Ta giết ngươi!".

Nàng nghe tiếng hét phía sau thì thờ dài, quên mất mình cũng là nữ nhân mà nói.

- Nữ nhân đáng sợ thật!

Bên trong thư phòng, Mặc Lai Hy ngồi trên bàn viết viết gì đó. Hắn thấy nàng vào thì bỏ bút xuống chạy tới muốn ôm nàng vào lòng nhưng nàng nhanh chóng tránh đi.

Hắn thất vọng buông cánh tay đang giơ lên xuống, nàng vẫn chưa hết giận hắn.

- Thu Nguyệt, nàng đến rồi!

- Ừ!

Nàng nhàn nhã trả lời.

- Ngươi biết lý do ta đến đây phải không?

Hắn không nói chỉ gật gật đầu.

- Vậy ý ngươi thế nào?

- Ta không thể!

Nàng nhăn mày.

- Tại sao?

Hắn không nhìn vào nàng.

- Ta và hắn phải kết thúc mọi chuyện.

Nàng hiểu ý hắn là gì. Vươn tay ra bắt lấy tay hắn.

- Nhưng ngươi là như vậy sẽ làm hại đến vô số người dân vô tội.

Hắn quay sang nhìn thẳng vào mắt nàng, giữ chặt lấy nàng khiến cho nàng không thể nào né tránh.

- Nàng đang lo lắng cho người dân hay cho Hòa Liệt Thương?

-

Nàng không muốn nói vì chính nàng cũng không biết là vì ai. Nếu là vì Hòa Liệt Thương thì chẳng lẽ nàng lại có tình cảm với hắn?

- Quả nhiên vẫn là hấn.

Mặc Lai Hy đau khổ, hai tay giữ chặt lấy nàng lập tức buông ra, hấn quay đi không để nàng nhìn thấy bộ mặt đáng thương của hấn lúc này.

- Bấy lâu nay trong lòng nàng vẫn chỉ có hấn. Còn ta chẳng là gì cả.

Giọng hấn nghẹn lại.

- Nàng đi đi! Ta sẽ không dừng lại đâu.

Hấn và cả Hỏa Liệt Thương cần gì phải chịu khổ như vậy. Nàng cảm thấy không vui về một chút nào.

- Coi như ta cầu xin người có được không?

Hấn đánh ánh mắt về phía sau, không tin vào hình ảnh trước mắt mình. Một Khuyết Thu Nguyệt kiều hãnh bây giờ đang quỳ xuống cầu xin hấn. Hấn thấy tim mình như vỡ vụn.

- Nàng yêu hấn nhiều đến vậy sao?

Nàng yêu hấn nhiều đến mức vứt bỏ lòng tự trọng của mình so?

- Ta...sẽ suy nghĩ! Không còn việc gì nữa, nàng đi đi!

Nàng từ từ đứng lên đi ra cửa, đồng thời ném lại cho hấn một câu.

- Mặc Lai Hy, ta tin người không phải là kẻ máu lạnh.

Đúng vậy! Vì thế nên nàng mới bỏ qua lòng tự trọng của mình mà quỳ xuống, nàng tin mình sẽ không hối hận.

Tiếp theo nàng sẽ đi tìm Hỏa Liệt Thương. Tên gốc đó sống có tốt không?

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Họa Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Thương lượng (Hạ)

Tại Họa đơn cung, Hỏa Liệt Thương ngồi trên giường, tay mân mê tấm đệm.

Từ khi nàng đi, hấn ngày nào cũng đến đây, chỉ mong có thể nhìn thấy được hình bóng của nàng lưu lại nơi này.

Lúc ăn, hấn luôn để thừa ra một bát cơm rồi gấp đồ ăn cho vào, luôn miệng nói 'Nương tử, nàng ăn thử món này đi! Ngon lắm!' dù không bao giờ được đáp lại.

Còn lúc ngủ thì hấn ôm lấy chiếc gối nàng hay ngủ, đưa lên mũi ngửi lấy mùi hương của nàng rồi vô thức rơi nước mắt.

Hai mươi sáu ngày nàng bỏ hấn mà đi, hấn không một lúc nào là không nhớ nàng.

Hấn đã vẽ ra vô số bức họa, khi nàng cười, nàng khóc, nàng tức giận, nàng nũng nịu,... hấn đều vẽ lại để ngày ngày ngắm nhìn gương mặt của nàng như nàng đang ở bên cạnh hấn khi xưa.

Bỗng một ngày Phụ hoàng của hấn lên con đau tim qua đời, Thái hậu đã đưa hấn lên ngôi mặc cho những lời phản đối của các quan đại thần.

Bà đã cho rất nhiều nữ nhi của các quan lại tiến cung nhưng hấn không hề quan tâm đến một người nào trong số họ, điều hấn muốn bây giờ là giành lại nàng.

Vì vậy hấn đã cho quân đánh Kim Quốc, Thái hậu biết chuyện và đã tức giận khiển trách hấn bảo hấn rút quân nhưng hấn lại ló ngor.

An nguy của những người dân kia một phần cũng không bằng nàng.

- Hoàng thượng! Có chuyện rồi!

Một tên lính canh hoảng hốt chạy vào quên không hành lễ.

Hắn thoát ra khỏi đồng suy nghĩ, nghiêm giọng nói.

- To gan! Gặp ta mà không hành lễ, ngươi chán sống rồi sao?

Tên lính canh nhận ra sự sai sót của mình vội quỳ xuống.

- Hoàng thượng tha tội! Thần có chuyện gấp cần bẩm báo!

- Có chuyện gì?

Hắn ngồi dậy, đi về nơi treo những bức tranh, vuốt ve gương mặt tươi cười của nàng.

- Thái tử phi đang đợi người ở hoa viên.

Hắn sững người, hô hấp ngừng chệch, nhìn tên lính canh, giọng run rẩy.

- Ngươi...ngươi vừa nói...nói gì?

Tên lính canh cẩn thận nhắc lại từng chữ thật rõ ràng.

- Khởi bẩm Hoàng thượng, Thái tử phi đang đợi người ở hoa viên, muốn người mau chóng đến gặp.

Tên lính canh vừa nói dứt lời thì hắn đã chạy vụt ra ngoài và biến mất như chưa từng có mặt trong phòng.

Nàng đã trở lại! Nàng cuối cùng cũng trở lại!

Không gì có thể diễn tả được sự vui sướng trong lòng hắn lúc này. Hắn tăng tốc nhanh như chớp đã đến ngự hoa viên.

Hắn không nằm mơ, nàng thực sự đang ở trước mặt hắn, nàng đẹp hơn trước rất nhiều.

Khi nàng quay lại nhìn hắn, hắn không còn bình tĩnh mà chạy lại siết chặt nàng trong lòng như không muốn nàng rời khỏi hắn lần nữa.

- Thương...

Nàng cũng vòng tay ôm lấy cổ hắn, nàng không ngờ bản thân lại nhớ vòng tay ấm áp này nhiều đến vậy.

Hắn buông nàng ra nhìn nàng thật kĩ. Đúng là nàng xinh đẹp hơn rất nhiều, nhìn trưởng thành hơn.

- Ngươi gầy!

Nàng sờ tay lên gò má hóp lại của hắn. Tên ngọc này sao lại không quan tâm đến sức khỏe của mình như vậy.

Hắn vuốt nhẹ bàn tay của nàng, cảm lên chạm vào môi hắn, đôi mắt đã ướt lên.

- Nương tử, ta rất nhớ nàng! Nhớ nàng rất nhiều!

- Ta cũng vậy!

Hắn cười hạnh phúc, hôn lên môi nàng một nụ hôn nhẹ, mon tron trên cánh môi như muốn cảm nhận nàng thật kĩ.

Nàng cũng không đẩy hắn ra, nhắm mắt lại cảm nhận sự dịu dàng của hắn. Cả không gian như ngưng đọng, như trên thế giới này chỉ còn lại hai người.

Một lúc sau hắn buông nàng ra, nước mắt đã ướt hết hai bên má.

Nàng đưa tay lên lau đi hàng nước mắt đó, thanh âm trách móc.

- Ngươi thật là! Đã lớn thế này rồi mà còn khóc như trẻ con vậy! Để người ngoài biết được Hoàng thượng lại khóc thế này thì mất mặt lắm.

- Nương tử, nàng tàn nhẫn lắm!

Hắn đột nhiên nói một câu không không dính líu gì.

- Ta sao?

- Đúng vậy! Nàng không nói một lời đã bỏ ta mà đi, để ta ở lại lúc nào cũng nhớ đến nàng, ngày ngày khổ sở vì khi tỉnh dậy không có nàng bên cạnh.

Hắn nói như trách tội nàng.

- Ta..xin lỗi! Chuyện đã đến nước này, người muốn sự hy sinh của ta là vô ích sao?

- Ta biết nàng muốn nói đến điều gì. Bọn họ có chết ta cũng không quan tâm, vì ta chỉ cần nàng là đủ.

'Chát' trên má trái của hấn đỏ lên, hấn mở to mắt không nói nên lời.

Nàng đánh hấn! Hấn chạm tay lên má, thấy ánh mắt tức giận của nàng đang nhìn hấn.

- Hòa Liệt Thương, người có biết là mình đang nói gì không?

Hấn không nói gì vì vẫn chưa hết bất ngờ.

- Tính mạng của muôn dân bá tánh, thân là vua của một nước, tại sao người lại có thể nói ra những lời đại nghịch bất đạo như vậy được?

Nàng không thể tin được hấn lại thay đổi nhiều như vậy!

Một tên ngốc khi xưa luôn bám lấy nàng, một tên vô sỉ nhưng lương thiện không quan tâm đến sự đời khi xưa đâu mất rồi?

Trước mắt nàng là một kẻ tàn nhẫn, coi tính mạng con người như cỏ rác. Nàng muốn Tên ngốc khi xưa quay lại.

- Ta làm điều này không phải là vì nàng sao?

Hấn gào lên.

- Ta chống đối với Thái hậu, bước lên vị trí mà ta không hề muốn không phải chỉ vì nàng sao?

Hấn nghĩ nàng sẽ ủng hộ hấn, để rồi hai người có thể lại một lần nữa ở bên nhau. Nhưng tại sao nàng lại trách hấn?

- Vì ta? Nếu điều này là vì ta thì ta không cần. Hòa Liệt Thương, người đã thay đổi rồi!

- Ta không quan tâm nàng muốn thế nào, ta nhất định phải giết Mặc Lai Hy để hấn biết không được đụng vào nàng.

Hấn muốn rời đi, không muốn nàng nhìn thấy bộ dạng này của hấn. Rồi sẽ có lúc nàng hiểu cho hấn.

- Hòa Liệt Thương, người không đồng ý với ta, ta sẽ chết cho người xem.

Nghe đến từ 'chết' thì hấn vội quay lại, sợ hãi nhìn nàng. Trên tay nàng là một thanh kiếm và nó đang kề sát trên cổ nàng.

- Nàng...đừng ép ta!

- Ta không ép người! Ta không muốn người tiếp tục con đường sai trái này nữa.

- Nếu ta đồng ý với nàng thì nàng có đồng ý cùng ta vứt bỏ tất cả, cùng nhau đi chu du tứ phương, không quan tâm đến chuyện giang hồ nữa không?

Nàng trầm ngâm, hấn kiên nhẫn chờ đợi câu trả lời của nàng.

- Nếu ta đồng ý, người thực sự sẽ dừng lại sao?

- Đúng!

Nàng gật nhẹ đầu.

Hấn thở hắt ra, quay trở về thư phòng.

- Chờ ta! Ta sẽ xử lý hết mọi chuyện.

Nàng hạ kiếm xuống. Suy nghĩ của hấn, nàng không còn hiểu được nữa. Liệu mọi thứ có quay trở lại như xưa được không?

Nàng thở dài, muốn rời đi nhưng lại gặp phải một người quen.

- Thu Nguyệt, là nàng thật sao?

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Họa Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Bị bắt cóc

Nàng nhướn mi nhìn bóng dáng lục y đang tiến đến. Hấn và nàng thân thiết đến mức gọi tên nhau sao? Tên Tề Li Phong đó.

- Tề Li công tử hào!

Tề Li Phong đã nhìn thấy nàng từ xa nhưng cố nán lại để nghe cuộc đối thoại. Chỉ khi gặp lại nàng, hấn mới biết tình cảm của hấn đối với nàng lớn thế nào.

Hấn tự cười chính bản thân mình, từ trước đến nay hấn luôn làm mọi theo sự sắp xếp từ trước, nhưng đến khi gặp nàng, mọi kế hoạch của hấn đảo lộn hết cả.

Mỗi khắc hấn đều nhớ đến nàng, muốn gặp nàng, cùng nàng ngâm thơ, trò chuyện. Rồi nàng bỏ đi để lại cho hấn một nỗi tương tư.

Hấn tại sao lại không thể vờn tới nàng?

- Nàng ồm chứ?

Hấn biết nàng sẽ nghĩ mình là nguyên nhân của cuộc chiến tranh này và sẽ tự dẫn vật bản thân, hấn ngoài việc an ủi nàng thì chẳng thể làm gì được.

Hấn bỗng thấy mình thật vô dụng.

- Công tử đã nghe thất hết rồi sao?

- Ủ! Nàng thực sự ồm chứ?

-... ..

Nàng cúi đầu xuống, nghịch nghịch ngón tay rồi ngẩng lên cười với hấn.

- Công tử có rảnh không?

Hấn không hiểu gì nhưng cũng gật đầu.

- Vậy công tử có thể đóng vai người tốt cùng ta đi uống rượu được không?

- Được thôi!

Hấn hiểu được gánh nặng trên vai nàng lúc này nên cũng im lặng mà đi theo sau nàng tới Tầng lầu.

Tiểu nhị dẫn hai người vào một gian phòng trên lầu. Một lúc sau trên bàn đầy những sơn hào hải vị và hai vò rượu lớn.

Nàng rót rượu ra hai chén, đưa cho hấn một chén rồi cầm lên uống một hơi.

Cứ thế nàng uống hết ly này đến ly khác, có người nói với nàng chỉ cần uống rượu vào là sẽ quên đi hết những phiền não.

Nàng không tin tưởng lắm nhưng bây giờ nàng đã hoàn toàn tin, cứ uống đến khi nào ngã xuống rồi nàng sẽ không cần phải suy nghĩ gì nhiều nữa.

Nàng uống một hồi liền cảm thấy mặt mình nóng bừng, đầu óc không còn được tỉnh táo.

- Này...hức...ngươi biết không? Ta...hức...cảm thấy ta...hức...rất thảm hại.

Hấn nhìn nàng, lắng nghe nhưng có phần hơi lo.

- Tự bản thân...gây ra chuyện...hức...vậy mà lại...không...hức...xử lí được. Ngươi nói xem...hức...ta...có phải rất đáng thương không...hức...?

Hấn thấy nàng uống quá nhiều, sợ ảnh hưởng đến sức khỏe nên mau chóng cướp lấy ly rượu nàng đang uống dở, lên tiếng ngăn lại.

- Nàng say rồi!

Nhưng nàng nhanh tay cướp lại đưa lên uống.

- Ta không say! Ta rất tỉnh táo!...hức...

Hấn nghĩ phải dùng biện pháp mạnh thì nàng mới dừng lại nên...'Choang'

- Á! Ngươi làm cái gì vậy?

Nàng tiếc nuối nhìn đồng mảnh vỡ dưới chân tường rồi quay sang uất ức nhìn hắn.

- Nàng nghe lời ta, đừng quá kích động.

Nàng lại không chịu nghe hắn nói, gục mặt xuống bàn nức nở.

- Híc! Tên đáng ghét! Ngươi dám vứt rượu của ta. Ta ghét ngươi!

Hắn trở mặt nhìn nàng. Đây là hành động mà hắn sẽ không bao giờ được chứng kiến khi nàng tỉnh táo.

- Ta...ta xin lỗi!

Nàng vẫn không chịu nín.

- Ta rất xin lỗi mà!

Nàng đã bót tiếng thút thít rồi ngưng hẳn. Nhưng thời gian trôi qua nàng vẫn chưa chịu ngẩng lên, hắn cảm thấy có chuyện bất thường, đến bên cạnh chạm vào vai nàng.

- Nàng làm sao vậy?

Không có tiếng trả lời.

Nghỉ ngơi trong lòng hắn càng lớn. Hắn lật ngửa nàng ra thì á khẩu khi thấy nàng đang ngủ ngon lành.

Vậy cảm giác bất an vừa rồi là gì? Hắn kinh sợ, đi đến chỗ mảnh vỡ, cầm lên mũi người.

- Không xong rồi! Là thuốc mê!

Hắn thấy đầu óc mình trở nên choáng váng, đôi mắt như muốn nhắm lại, hắn ngã phịch xuống đất.

Trước khi hôn mê hoàn toàn, hắn nhìn thấy một hắc y nhân từ trên mái lên vào, đem nàng vác lên vai rồi biến mất.

Lần này hắn hận mình tại sao năm xưa lại không cùng Hỏa Liệt Thương luyện võ để bây giờ vô dụng nhìn nàng bị bắt đi. Hắn dần chìm vào hôn mê.

- Thật là một vị khách bất ngờ!

Hỏa Liệt Thương ngồi trên long sàng, khinh thường nhìn Mặc Lai Hy đang đứng phía trước.

- Đến đây một mình, không lẽ là đến nộp mạng.

Mặc Lai Hy không sợ hãi nhếch môi.

- Hoàng thượng thật biết nói đùa! Ta đến đây là muốn cùng ngài kí lại hiệp ước.

- Trùng hợp thật! Ta cũng đang muốn tìm ngài vì chuyện đó.

Chỉ người trong cuộc mới hiểu được họ đang âm thầm châm biếm lẫn nhau.

- Nhưng hãy nhớ cho một điều...

Mặc Lai Hy bỗng dùng thanh âm lạnh băng nói.

- Ta làm việc này chỉ là vì Thu Nguyệt.

- Ta cũng chỉ làm việc này vì nương tử của ta.

'Ha...ha...ha!' Nghe Hỏa Liệt Thương nói, Mặc Lai Hy ngửa đầu lên cười lớn.

- Có gì đáng cười sao?

Hỏa Liệt Thương nhíu mày. Hắn ta là có ý gì?

- Ngươi quên rằng nàng bây giờ là nương tử của ta sao?

Mặc Lai Hy nhìn Hòa Liệt Thương với ánh mắt khiêu khích.

Điều hắn nói là sự thật! Nàng không còn là Thái tử phi của Hòa Quốc nữa mà là nương tử danh chính ngôn thuận của hắn.

Hòa Liệt Thương nắm chặt bàn tay lại, có thể nghe thấy được tiếng 'rắc...rắc' của xương.

Khi hai ánh mắt như muốn giết người đang nhìn chằm chằm vào nhau thì cánh cửa bị đập ra. Hai bóng dáng nam nhân thở hồng hộc chạy vào.

- Lãnh huynh đến đây có chuyện gì không?

Mặc Lai Hy nhú mày nhìn Lãnh Dạ rồi nhìn đến Nam Cung Thiên phía sau.

- Vị đây là...

Nam Cung Thiên chấp tay lại.

- Tham kiến Hoàng thượng, Phó thành chủ! Tại hạ Nam Cung Thiên.

- Nguyên lai là Nam Cung thiếu gia của Nam Cung gia! Thất lễ rồi!

Hòa Liệt Thương thắc mắc không biết tại sao Nam Cung Thiên lại vội vã chạy đến chỗ hắn, hơn nữa lại trông rất khẩn trương như vừa có động đất xảy ra.

- Vị đây có phải là Thiếu gia của Lãnh gia sơn trang không?

Hòa Liệt Thương quay sang nhìn Lãnh Dạ.

- Chính là ta! Tạm gác lại màn giới thiệu đó qua một bên đi! Mặc Lai Hy, Nguyệt Nhi tại sao lại không có ở chỗ của ngươi?

- Nàng không phải ở chỗ của ngươi sao?

Mặc Lai Hy nghe đến nàng liền bắt đầu lo lắng.

- Nàng không phải là đã trở về rồi sao?

Lần này là đến Hòa Liệt Thương, ba nam nhân kia liếc nhìn hắn.

- Nàng đã đến đây sao?

Mặc Lai Hy nói như cổ kim nén. Thu Nguyệt, nàng giỏi lắm! Dám giấu ta đi gặp người cũ, ta nhất định phải dạy dỗ lại nàng.

- Đúng vậy! Nhưng nàng đã rời khỏi cách đây bốn canh giờ rồi!

Cả bốn nam nhân lúc này lo lắng tột độ.

- Nguyệt Nhi, nàng đã bỏ đi đâu vậy?

Lãnh Dạ mặt bình tĩnh, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Hòa Liệt Thương chú ý đến thái độ của Lãnh Dạ và Nam Cung Thiên. Bọn họ cũng có tình cảm với nàng sao? Hắn khó chịu trong lòng.

Trong khi đó Mặc Lai Hy lại chỉ chú ý đến Nam Cung Thiên.

Tên này từ đâu nhảy ra lại quan tâm đến nàng như thế, chắc chắn đây là sự quan tâm của một nam nhân dành cho nữ nhân mà mình yêu.

Hắn tức giận. Nàng lại giấu hắn đi trêu hoa ghẹo nguyệt ở bên ngoài.

Đột nhiên một bóng dáng lục y lão đạo từ bên ngoài bước vào. Hòa Liệt Thương bất ngờ.

- Tê Li Phong, ngươi...

Hắn chưa nói hết câu thì Tê Li Phong đã ngã xuống. Họ chạy lại đỡ hắn dậy.

- Thu Nguyệt...bắt cóc...cứu...

Hắn lí nhí vài câu trong mồm rồi lại rơi vào hôn mê. Bốn nam nhân chỉ nghe được cái tên 'Thu Nguyệt' còn đầu thì không nghe thấy gì cả.

- Hắn trúng thuốc mê rồi! Đợi hắn tỉnh lại xem thế nào đã.

Nam Cung Thiên là người bình tĩnh nhất, đưa lên ý kiến.

- Ủ! Trong lúc đó ta sẽ cho người đi tìm Nguyệt Nhi!

Lãnh Dạ gật đầu đồng tình.

Hai người còn lại cũng không phản đối hai ý kiến đó. Họ nhanh chóng đưa Tề Li Phong đến Thái y viện.

Bạn đang đọc truyện *Khuyên Thế Họa Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Nghi ngờ

- Đây là...nơi nào?

Nàng mơ mơ màng màng tỉnh lại, lắc lắc đầu quan sát xung quanh. Nơi này thoạt nhìn có vẻ cũ kĩ, khá giống một nhà kho bị bỏ hoang.

Nàng gượng dậy nhưng lại phát hiện có điều không đúng. Thân thể như mất hết sức lực, cả người đã dờn, cử động một ngón tay cũng không thể.

- Khốn khiếp! Uống quá nhiều rồi!

Nhưng nàng không phải đang ở Tù lâu sao? Tại sao tỉnh dậy lại ở đây? Tề Li Phong đưa nàng đến đây sao?

Trong lòng run lên một hồi, nàng theo phản xạ cúi xuống. Y phục vẫn còn nguyên vẹn, cơ thể có hơi yếu nhưng chắc là không sao.

Nếu Tề Li Phong mà biết được suy nghĩ của nàng lúc này chắc sẽ học máu mà ngất mất.

- Tiện nhân! Người cuối cùng cũng tỉnh!

Cánh cửa mở ra, một nữ nhân bước vào theo sau là bốn tên hắc y nhân. Cái giọng chanh chua này, cả cái bản mặt khó ưa kia nữa, nàng lần nào nghe cũng sồn cả gai ốc.

- Tỷ tỷ, ngọn gió độc này đưa tỷ đến đây vậy?

Trước giọng điệu châm chọc của nàng, Ngưng Sương không tức giận mà còn cười. Ồ ta hôm nay uống lộn thuốc rồi sao?

- Người vẫn chưa hiểu rõ được tình hình sao?

Nàng ngu ngơ không hiểu. Xem ra hiệu lực của thuốc mê vẫn chưa hết hoàn toàn.

- Hồ ly tinh ngu ngốc chỉ biết dụ dỗ nam nhân như người, ta không hiểu tại sao lại có thể khiến cho Phó thành chủ yếu say đắm như vậy.

À ta dùng ánh mắt khinh miệt nhìn nàng, trong đó chứa hàng ngàn tia lửa giận.

Hiểu rõ được tình hình? Nàng không còn chút sức lực nào, khi tỉnh dậy lại ở cái nơi khi ho cò gáy này, à ta lại đem theo một đám người.

Sau khi phân tích một hồi nàng mới đưa ra kết luận. Nàng đã bị bắt cóc!

- Nhận ra rồi sao? Nếu nhận ra rồi còn không mau cúi xuống xin tha.

- Tại sao ta phải làm vậy?

Nàng không có nửa điểm sợ hãi, tỉnh bơ đáp. Muốn dọa nàng sao? Còn non lắm!

- Hừ! Đến lúc này còn giả bộ. Người không cảm thấy có điều gì khác lạ sao?

Ngoài việc không thể cử động ra thì còn gì nữa? Chờ đã! Không thể cử động? Nàng nhăn mày.

- Sao rồi? Phát hiện ra chưa?

À ta thấy được thì cười đắc thắng.

- Ngươi cho ta uống cái gì?

Nàng vẫn như lúc đầu, không có chút cảm giác gì gọi là sợ hãi.

- Không có gì cả! Chỉ là ngoài thuốc mê ra, ta còn cho thêm vào rượu một thứ gọi là Nhuyễn Cốt tán.

Nhuyễn Cốt tán đã bị thất truyền từ lâu, cũng như tên gọi của nó, một khi uống vào thì gân cốt sẽ nhũn ra, không thể di chuyển được. Tác dụng của nó vô cùng mạnh, dù có là thần tiên hay yêu ma cũng không thể chống lại được.

- Thì ra là vậy!

Nàng phản ứng cũng không ngạc nhiên lắm.

Kẻ có khả năng bắt cóc được nàng hẳn là phải được trợ giúp từ bên ngoài nếu không với một chút thuốc mê thì làm sao có thể làm gì được nàng.

- Biết sợ rồi chứ? Bây giờ ngươi cúi xuống cầu xin thì còn được nhận một chút sự khoan hồng đó!

À ta nghênh ngang, chống nạnh, ngửa đầu lên ra oai.

- Ngươi đưa Nhuyễn Cốt tán là nam hay nữ?

Nàng bình thản hỏi một câu khiến á ta há hốc mồm.

- Tại sao ta phải nói cho ngươi?

- Thôi! Không cần trả lời nữa! Nữ nhân không có đầu óc như ngươi thì làm sao biết được!

- Tiện nhân, ngươi dám nói ta không có đầu óc?

À ta hét lên, thở hừ hừ, mặt đỏ bừng lên vì tức. Dính bẫy!

- Ngươi đến nam hay nữ cũng không biết, nói ngươi không có đầu óc là phải.

- Ai nói ta không biết! Đó là một nam nhân trung niên.

Quả đúng như suy đoán của nàng. Hắn ta chính là kẻ đã tiếp tay cho những chuyện xảy ra trước đây và mục tiêu chính của hắn chính là nàng.

Phải nhanh chóng thoát khỏi đây là điều tra mọi việc mới được.

- Tiện nhân, hôm nay ta sẽ cho ngươi thấy hậu quả của việc dám giành nam nhân của ta.

À ta bỗng cười nham hiểm, thanh âm ngoan độc.

Nàng rùng mình. Không ổn rồi!

Về phía Tề Li Phong, hắn tỉnh dậy thì thấy mình đang nằm trên long sàng trong phòng của Hòa Liệt Thương.

Hắn vỗ đầu để tỉnh táo hơn, sau đó liền nhớ đến chuyện của nàng. Hắn hốt hoảng.

- Hoàng thượng!

Hòa Liệt Thương và Nam Cung Thiên vừa bước đến cửa đã nghe thấy tiếng hét, vội vã chạy vào.

- Có chuyện gì vậy?

Tề Li Phong gấp rút, nói mãi không thành một câu.

- Hoàng thượng, nàng...Thu Nguyệt...thuốc mê...rượu...

- Ngươi bình tĩnh lại đã!

Nghe Tề Li Phong nói, Hòa Liệt Thương còn thấy mất bình tĩnh hơn.

- Tề Li công tử uống chút nước đi đã.

Nam Cung Thiên đưa co Tề Li Phong một chén nước, hắn cảm thấy cổ họng khô khốc, hấp tấp cầm lên uống rồi xuyết bị sặc.

Lúc đó Lãnh Dạ cũng quay lại.

- Sao rồi? Có tìm được không?

Nam Cung Thiên nhanh chóng đến gần hỏi han tình hình nhưng chỉ nhận được một cái lắc đầu của Lãnh Dạ.

- Khốn nạn! Nàng đã đi đâu được cơ chứ!

Hỏa Liệt Thương rít lên, đâm mạnh vào tường.

- Các ngươi sẽ không tìm được nàng dễ dàng vậy đâu!

Tề Li Phong sau khi đã bổ sung nước thì lên tiếng.

- Ý ngươi là sao?

Lãnh Dạ Nhú mày.

- Nàng...Thu Nguyệt đã bị bắt cóc rồi!

- Ngươi nói gì?

Hắn vừa dứt lời thì cả ba nam nhân lập tức xúm lại xung quanh, đồng thanh hỏi.

- Ngươi nói...nàng...bị bắt cóc.

Lãnh Dạ không muốn tin điều mình vừa nghe là thật.

- Chuyện này rốt cuộc là sao?

Hỏa Liệt Thương mất tự chủ, xách cổ Tề Li Phong lên, gần từng tiếng hỏi.

- Hoàng thượng, xin hãy bình tĩnh! Nghe hắn nói đã!

Nam Cung Thiên bên ngoài tỏ ra rất bình tĩnh nhưng bên trong như có lửa đốt.

Hỏa Liệt Thương nhận ra hành động có chút không đúng của mình thì buông ra, Tề Li Phong được thả ra liền ho sù sụ.

- Nàng nhờ ta đưa đến Tử lâu uống rượu nhưng lại bị hạ thuốc mê, khi ta ngã xuống thì có một hắc y nhân đưa nàng đi. Lúc tỉnh dậy thì cũng được bốn canh giờ, nhưng hiệu lực của thuốc mê quá mạnh, ta muốn nói nhưng lại bất tỉnh.

Bốn nam nhân im lặng. Đột nhiên...'Rầm'

Cái bàn đáng thương đã bị Lãnh Dạ dùng một chưởng đánh xuống tách đôi ra.

Hỏa Liệt Thương không có ý kiến gì, lại một lần nữa đâm vào tường nhưng lần này với lực đạo mạnh hơn đã khiến cho bức tường nứt một lỗ.

- Kẻ nào lại có gan to như vậy?

Nam Cung Thiên đôi mắt đỏ ngầu, tay siết chặt lại.

- Các ngươi có nghi ngờ ai không?

Ba người không nói gì. Kẻ đáng nghi thì nhất định là kẻ muốn đổi đầu với bọn hắn nhưng những kẻ đó thì nhiều vô cùng, kể ra cũng không hết.

- Có đấy!

Mặc Lai Hy không biết từ đâu nhảy ra, vẻ mặt thâm trầm đến đáng sợ.

- Ngươi nghi ngờ ai sao?

Tề Li Phong nghi hoặc nhìn Mặc Lai Hy.

- Đúng! Có một kẻ đáng nghi nhất!

Mặc Lai Hy nói.

Nếu hấn không làm thì chính là kẻ đó! Kẻ đã đứng trước thư phòng của hấn gào thét muốn giết nàng. Kẻ sẽ dùng vô số thủ đoạn để đạt được thứ mình muốn.

Bạn đang đọc truyện *Khuyên Thế Họa Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Hạ xuân được

Tại căn nhà bỏ hoang phía đông Kim Quốc.

'Chát' một chiếc roi hung hăng quật xuống, cánh tay nàng lập tức rách ra, máu chảy xuống thấm đẫm bộ huyết y nhưng khó có thể nhìn ra được.

Nàng hiện tại đang bị trói trên một chiếc giá, cả người hứng chịu từng trận roi liên tiếp quật xuống.

Nếu nói nàng không cảm thấy đau thì là nói dối.

Nàng cắn răng chịu đựng nỗi đau xé rách đến cùng cực, cố gắng không kêu la dù chỉ là một tiếng.

- Tiện nhân, đến nước này vẫn còn cứng đầu.

Ngưng Surong ngoan độc nói rồi ra lệnh cho hắc y nhân đang cầm roi.

- Đánh tiếp cho ta!

Bao nhiêu đau đớn cứ lần lượt ập đến, nàng không chịu nổi, muốn ngắt đi nhưng lại không thể ngắt được.

Một dòng máu đỏ từ trong miệng ứa ra thì hắc y nhân mới dừng lại.

- Ta cho ngươi cơ hội cuối cùng, cầu xin ta tha thứ và hứa vĩnh viễn biến mất khỏi Kim Quốc thì ta sẽ cho ngươi một con đường sống.

Nàng nhổ ra một ngụm máu, nhếch môi nghênh ngang nói.

- Rất tiếc! Ta không biết viết từ 'cầu xin' như thế nào. Ngươi có thể dạy ta không, bà...cô...già?

Nàng cố ý nhận mạnh ba từ cuối khiến ả ta bốc hỏa.

Lại nghe thêm những tiếng khúc khích từ phía mấy tên hắc y nhân thì ả không còn nhịn được, tiến đến trước mặt nàng.

'Chát...chát...chát' Ba cái tát giáng xuống, bên má trái của nàng hằn cả dấu tay, khóe môi ứa máu.

- Ta đã nhân nhượng ngươi đủ rồi! Ta sẽ cho ngươi biết cái giá phải trả khi đối đầu với ta.

Ả nghiêng răng ken két, quay sang bọn hắc y nhân đang cố nhịn cười.

- Các ngươi cầm lấy roi, tiếp tục đánh!

Mấy hắc y nhân nhìn nhau như không dám ra tay.

- Còn đứng ngây ra đó làm gì? Bắt đầu ngay cho ta.

Ả hét lên khi thấy bọn họ không nghe theo ả.

Bọn hắc y nhân dù không nỡ thì cuối cùng cũng cầm roi lên đến trước mặt nàng. Đáng tiếc thật! Mỹ nhân đẹp thế này mà!

Lại từng đợt mưa roi giáng xuống người nàng nhưng lần này nàng lại không cảm thấy đau dù chỉ là một chút.

Có phải là đã quen với đau đớn rồi không?

Máu hòa vào bộ huyết y, người ngoài hoàn toàn không thể phân biệt được đâu màu của máu. Bên dưới đất đã tụ lại một vũng máu đỏ chói đến ngửa mắt.

Đến khi gương mặt trắng bệch vì mất máu quá nhiều thì nàng không chịu nổi liền ngắt đi.

- Tiểu thư, ả ta ngất rồi!

Một hắc y nhân lui sang một bên, nhìn về phía ả đội chỉ thị.

- Có tiếp tục đánh nữa không?

- Lấy nước dội cho tỉnh lại!

Ả ta không chút do dự ra lệnh.

- Rõ!

Hắn nghe theo lời phân phó, lấy một thùng nước xối vào đầu nàng.

Vết thương đang chảy máu lại bị dội cả một thùng nước, cả người nàng đau xót, toàn thân run rẩy, lập tức tỉnh lại.

- Sao? Còn chưa chịu khuất phục? Nếu ngươi muốn được sống tiếp quãng đời còn lại thì mau cầu xin đi!

Ả túm lấy cằm nàng bóp chặt, so với những vết thương trên người thì nó chẳng là gì cả.

Nàng nhả một ngụm nước bọt vào mặt ả, cong môi khinh thường.

- Tiện nhân khôn khiếp! Ngươi dám!

Ả ta tức giận, điên cuồng gào lên.

- Đánh tiếp! Không có lệnh của ta không được phép dừng!

Bọn chúng tra tấn nàng, đến khi nàng ngất đi thì lấy một thùng nước dội cho nàng tỉnh rồi lại tiếp tục tra tấn nàng.

Nàng không biết đã ngất đi tỉnh dậy bao nhiêu lần, trong đầu nàng bỗng hiện lên hình ảnh của 'hắn'.

Tại sao 'hắn' lại không tới cứu nàng?

Xế chiều, nàng tỉnh dậy, hai tay hai chân bị trói chặt, ngoài nỗi đau thể xác ra thì không còn cảm thấy gì nữa.

Bên ngoài chỉ có hai hắc y nhân đứng canh gác, nàng muốn nhân cơ hội này chạy trốn.

Nhưng điều nàng lo bây giờ là tác dụng của Nhuyễn Cốt tán vẫn chưa hết, hơn nữa vết thương trên người lại không được băng bó nên không thể cử động được.

- Ta lại đến thăm ngươi đây!

Cánh cửa lại được mở ra, ả ta lại đến nhưng nàng cũng không buồn liếc nhìn ả lấy một lần.

- Ngươi dám không coi ta ra gì?

Ả ta thấy nàng không thèm nhìn thì lại nổi cơn thịnh nộ quát lên.

- Ta không phải là không coi ngươi ra gì, chỉ là ta thấy ngươi thật đáng thương.

Nàng nhìn thẳng vào ả, chậm rãi nói.

- Ta đáng thương? Kẻ đáng thương không phải là ngươi sao?

Ả buồn cười.

- Không đúng sao? Nam nhân trên đời này còn rất nhiều, hà cớ gì mà ngươi cứ phải vì một nam nhân mà không tiếc tuổi thanh xuân của mình. Ngươi thật quá đáng thương!

Nàng lắc đầu, tặc lưỡi tiếc nuối.

- Ngươi im đi! Kẻ như ngươi thì làm sao mà hiểu được!

Ả ta gất lên.

- Ta đã yêu ngài từ rất lâu rồi, ta luôn muốn được trở thành chính thê của ngài. Ta đã chờ đợi và cuối cùng thì ngày đó cũng đến.

À ta bắt đầu nức nở.

- Ngài không yêu ta cũng không sao, chỉ cần ngài cho ta ở bên cạnh ngài là được rồi, chỉ cần có vậy ta cũng mãn nguyện.

Rồi giọng ả trở âm trầm.

- Nhưng sự xuất hiện của người đã hủy hoại cuộc sống của ta. Tại sao người đã ở bên cạnh ngài mười năm như ta lại không bằng một góc của hồ ly tinh ngài mới quen mười ngày? Tại sao?

- Người có chắc là người yêu hấn mà không phải là vị trí Phó thành chủ phu nhân chứ?

Câu hỏi của nàng khiến cho ả im thin thít.

- Sao không trả lời? Mân kịch kết thúc rồi sao?

Nàng đã đoán trúng. À ta chắc chắn chỉ vì vị trí đó chứ không phải là thật lòng yêu hấn.

- Khốn khiếp! Để ta xem người còn lớn giọng được nữa không!

À ta hoàn toàn bị trọc giận, gọi một hắc y nhân đi vào, trên tay hấn còn cầm một lọ thuốc.

À ta cầm lấy lọ thuốc, bóp cầm khiến cho nàng phải mở miệng, ả ta liền đổ lọ thuốc vào miệng nàng, thứ chất lỏng cứ thế đi xuống cổ họng.

- Người cho ta uống cái gì?

Nàng muốn nôn chất lỏng đó ra nhưng không thể nữa rồi.

- Một thứ gọi là...xuân dược.

À ta sung sướng nhếch môi. Nàng nghe như sét đánh ngang tai, dần cảm nhận thấy cơ thể khô nóng lên.

- Người hãy phục vụ ả cho tốt.

À quay sang nói với một hắc y nhân rồi cùng những kẻ khác đi ra ngoài.

Bây giờ trong phòng chỉ còn nàng và tên hắc y nhân, hấn ta nhìn nàng, ánh mắt không gọn sóng.

- Người...người đừng qua đây!

Nàng thấy gã áo đen đang từ từ đi tới, vội vã lui về phía sau, lui đến khi không còn đường để lui nữa.

Hấn ta căn bản là vẫn thờ ơ tiến lại gần.

Nàng hoảng sợ, vội vàng vơ lấy một viên gạch vỡ ở bên cạnh, hung hăng ném về phía tên áo đen đang đi tới.

Thế nhưng nàng vừa động, tốc độ của hấn so với nàng còn nhanh hơn gấp bội, thoáng một cái đã đứng ở trước mặt nàng.

- Đừng...đừng đến đây...xin người!

Bóng người trước mắt càng lúc càng tới gần, cơ thể nàng càng lúc càng nóng rực.

Mà nơi nào đó trong cơ thể nàng lại có một sự thèm khát dục vọng mãnh liệt khiến cho nàng không có cách nào kiềm chế lại, toàn thân vận vẹo.

Ý thức của nàng càng lúc càng trở nên mơ hồ, thậm chí nàng cũng không biết rốt cuộc bản thân mình là đang mơ hay đang tỉnh.

Nàng nhắm mắt lại, trên khuôn mặt đã đầm đìa nước mắt, không dám đối mặt với điều sẽ xảy đến tiếp theo.

Nhưng mãi không thấy có gì xảy ra, nàng thở dốc, từ từ mở mắt ra.

Trước mắt nàng lúc này là một hắc y nhân với đôi từ nhân kì lạ, cả người tỏa ra hơi thở lạnh băng nhưng lại khiến cho lòng nàng ấm áp lạ thường.

Nàng mỉm cười trong nước mắt. Hấn đến rồi!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Họa Trần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Rớt xuống vực sâu

- Xin lỗi! Đã để nàng phải chờ!

Ánh mắt nam nhân ánh lên nét cười dịu dàng.

- Ta biết ngươi sẽ đến mà... Từ Long!

Từ Long lau đi nước mắt trên má nàng, hôn nhẹ lên trán nàng trấn an.

- Không sao nữa rồi! Ta đưa nàng đi!

Hắn nói rồi đưa đến trước mặt nàng một viên đan dược. Nàng kì lạ, ngược lên nhìn hắn thắc mắc.

- Tin ta!

Đổi lại là ánh mắt nồng ấm của hắn, nàng không nghĩ ngợi liền uống vào.

Dần dần cảm giác khô nóng trong người nàng biến mất, cơ thể tràn đầy sinh lực, thân thể cử động dễ dàng.

- Không còn thời gian nữa! Mau rời khỏi trước khi bọn chúng đến.

Hắn bỗng nàng lên bước nhanh ra cửa.

Bên ngoài không có ai canh gác, nàng có chút nghi ngờ. À ta sao có thể tính toán bất cẩn như vậy?

Nhưng nàng nhanh chóng dẹp đồng suy nghĩ đó sang một bên, phải rời khỏi đây càng sớm càng tốt.

Hắn vận khinh công thoát ra khỏi cánh rừng, đi mãi, đi mãi vẫn không thể ra ngoài.

Lúc dừng lại mới phát hiện ra hắn và nàng đã đến sát vực, xung quanh không có lối đi. Nàng bỗng cảm thấy cơ thể như lại nhũn ra, không thể cử động.

- Ngươi muốn đưa nàng đi đâu?

Một thanh âm cuồng nộ từ phía sau phát ra, hai người quay lại thì thấy Hỏa Liệt Thương cùng bốn nam nhân kia nhìn đang về phía này với đôi mắt rực lửa.

- Các ngươi sao lại đến đây?

Nàng ngây thơ hỏi khiến cho bọn hắn muốn độn thổ.

- Còn không phải vì nàng sao?

Nam Cung Thiên quát lên, nàng kinh ngạc. Hắn từ khi nào mà dữ dằn vậy?

- Ngươi còn không mau thả nàng ra.

Lãnh Dạ nhìn chăm chăm vào cánh tay đang ôm lấy nàng, ánh mắt như muốn xé xác kẻ dám đụng vào nàng.

Nàng nhìn bọn hắn rồi lại nhìn Từ Long cũng đang trừng mắt, xua tay giải thích.

- Các ngươi đừng hiểu lầm! Hắn là người đã cứu ta.

- Vậy sao?

Hỏa Liệt Thương có cảm giác tên nam nhân trước mặt không hề đáng tin, cảnh giác nhìn.

- Vậy thì xin đa tạ! Bây giờ hãy mau trả nàng về cho bọn ta.

Tề Li Phong cảm thấy yên tâm khi nàng vẫn an toàn, xòe một cánh tay về phía nàng chờ đợi.

- Không!

Ngoài sự mong đợi của Tề Li Phong, Từ Long lại càng ôm chặt nàng không buông.

- Ngươi có ý gì?

Mặc Lai Hy im lặng nãy giờ đã lên tiếng.

Hắn muốn nhìn thấu nam nhân này nhưng lại không phát giác ra điều gì cả. Điều này làm hắn thấy rất kì lạ.

- Các ngươi đã không bảo vệ được nàng thì ta sẽ đưa nàng đi.

- Cái gì?

Lời hắn nói khiến nàng đóng băng nhưng trong thâm tâm lại có chút mong chờ. Mấy nam nhân kia thì ngời nỏ đã được châm sẵn, đến bây giờ đã bùng nổ.

- Các ngươi nghe cho rõ đây! Từ nay về sau ta sẽ bảo vệ nàng. Vậy nên các ngươi không cần phải lo chuyện bao đồng nữa.

Từ Long nói từng chữ rõ ràng khiến bọn hắn tức muốn ói máu. Hắn nghĩ hắn ta là ai cơ chứ!

Bọn hắn muốn xông đến cướp nàng lại nhưng lại xuất hiện thêm một giọng cười man rợn cùng tiếng vỗ tay.

- Ha...ha...ha! Kịch hay! Kịch hay!

Một kẻ che đi khuôn mặt của mình bằng chiếc mặt nạ quý đi ra từ trong rừng, phía sau là Ngưng Suong cùng mấy tên hắc y nhân.

- Ngươi là ai?

Nàng liếc nhìn kẻ bí ẩn đó, trực giác cho biết kẻ này rất nguy hiểm.

- Ngươi đoán xem!

- Nếu ta đoán không lầm thì ngươi chính là kẻ đã đứng đằng sau tiếp tay.

Nàng không suy nghĩ gì nhiều, nói lên sự nghi ngờ trong lòng nàng.

- Giỏi! Giỏi lắm!

Hắn lại vỗ tay.

- Không hổ là nữ nhi của Khuyết Vô Song và Lam Nhược Uyển. Thông minh lắm!

Hắn ta nói rồi lại phá lên cười.

Nàng suy tư. Hắn ta đúng là có quen biết với mẫu thân vào phụ thân. Hơn nữa, xem ra giữa họ là có mối thù hận gì đó.

Bọn hắn thì ngờ ngác không hiểu chuyện gì, Từ Long thì vẫn im lặng nhưng trong mắt lại lóe lên một tia tinh quang.

- Ngươi làm vậy có mục đích gì?

Nàng không hiểu được rõ mọi chuyện, mọi thứ qua rắc rối.

- Mục đích duy nhất đó là...giết ngươi.

Hắn ta thanh âm trầm thấp nói.

- Đó là lí do ngươi lợi dụng người khác để hại ta?

- Không sai!

- Ngươi được lợi gì từ chuyện này?

- Ta không cần lợi lộc gì cả! Điều ta muốn chính là...trả thù!

Thanh âm của hắn ta càng lúc càng sắc lạnh.

- Bọn ta sẽ không cho phép ngươi đụng đến một sợi tóc của nàng.

Lãnh Dạ nhanh chóng đứng trước mặt che chắn cho nàng, những người khác cũng tập trung thành một vòng tròn xung quanh, bảo hộ nàng bên trong.

- Ngưng Suong, ngươi đúng là chứng nào tật nấy. Hôm nay ta cho ngươi chết không cho chỗ chôn.

Mặc Lại Hy nhìn ả đầy căm ghét.

- Ta mới là người phải nói câu đấy. Ta đã suy nghĩ kỹ rồi! Thứ ta không có được kẻ khác cũng đừng hòng có được!

Ả ta không hề sợ hãi mà còn mạnh miệng nói.

- Lên cho ta!

Ả ra lệnh cho mấy tên hắc y nhân xông lên, bọn hắc cũng rút kiếm đánh lại.

Điều không ngờ là bọn hắc lại không đấu lại được, mỗi chiêu thức đánh xuống, bọn hắc lại lùi lại, trên người đã có vài vết thương.

- Không thể nào! Sao lại chênh lệch lớn đến vậy?

Nàng kinh ngạc tột độ.

- Bởi vì bọn chúng là do chính ta ta đích thân huấn luyện và cả...những thứ khác cũng vậy.

Hắn ta đột nhiên lên tiếng đầy ẩn ý, nàng lúc này mới hiểu ra được, hét lên.

- Không xong rồi! Chúng ta trúng kế rồi!

- Nhận ra thì đã quá muộn rồi!

Bọn hắc đã ngã xuống, bị đánh đến thương tích đầy người.

Nàng đã thấy không ổn ngay từ lúc đầu. Bên ngoài cửa không có ai canh giữ, không thể thoát ra khỏi cánh rừng, cơ thể lại trở nên yếu dần.

Tất cả mọi thứ đều là cái bẫy đã được sắp đặt từ trước để lừa nàng và bọn hắc vào tròng.

- Tiện nhân! Ta giết ngươi!

Lúc nàng kịp lấy lại tinh thần thì trong tay ả ta đã cầm một con dao và đang lao về phía nàng điên cuồng đâm xuống.

Nhưng Tử Long nhanh hơn đã né kịp khiến ả ta ngã xuống đau đớn. Không dừng lại, ả lại đứng lên tiếp tục đâm tới.

Ả đâm còn Tử Long thì né nhưng hắc cũng như những người khác mất hết sức lực, không né kịp đã bị đâm vào bả vai.

- Chơi thế đủ rồi!

Hắn ta nói như một mối, tay hất ra một thứ bột màu trắng, cả không khí nhanh chóng bị che phủ lại.

Nàng không nhìn thấy gì ngoài một màu trắng xóa, lại cảm thấy cơ thể đang di chuyển đi nơi khác.

Khi khói tan hết, hắn ta cũng biến mất. Dưới đất mấy tên hắc y nhân cùng ả ta đã chết, cơ thể đang từ từ mục rữa.

Còn bọn hắc thì đã kịp thời nín thở để không hít phải thứ bột đó, cố đảo mắt xung quanh để tìm nàng.

Nhưng khi nhìn thấy bóng dáng của nàng, hình ảnh đó khiến cho bọn hắc đau xé tâm can.

- Không...!

Tất cả bọn hắc đều thấy bóng dáng huyết y đó rơi xuống vực sâu, nhưng không một ai đỡ được. Tiếng hét tê tâm liệt phế vang vọng cả khu rừng.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Họa Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Hai năm sau

Đã hai năm trôi qua kể từ cái ngày nàng biến mất không để lại dấu vết dưới vực sâu, mọi thứ đều đã thay đổi.

Tại một ngôi nhà trong một ngôi làng nhỏ.

- Hạ-Chấn-Phong, cái tên hỗn đản nhà ngươi! Mau rút ra ngoài cho ta!

Một tiếng thét chói tai vang vọng cả làng Mộc Yên. Chuyện này xảy ra thường xuyên như cơm bữa, chính xác là bắt đầu từ hai năm trước.

Cả làng Mộc Yên, ai ai cũng đều có thể nhìn ra được, duy chỉ một người thật ngốc nghếch không cảm nhận được gì mà thôi.

Có lẽ phải nói chính xác hơn là hoàn toàn mù tịt mới đúng. Khái niệm về tình yêu của Lư Nguyệt mà nói, vốn vụn vặt chỉ là con số không.

- Sư nương! Người hãy mau ra mặt, làm chủ giúp con.

Một thân hồng y thoăn thoắt chạy đến bàn đá cạnh hồ nước, ngồi phịch xuống, mềnh nhào làm nũng, bộ dạng trông đáng yêu vô cùng.

Ngũ quan hoàn mỹ, dung nhan yêu mị đến câu hồn phách. Mái tóc đen dài được tết lên một cách giản dị, đôi mắt phượng câu hồn, trong vắt ánh lên sự lạnh lợi.

- Tại sao? Ta thấy đâu có việc gì trọng đại xảy ra đâu nào.

Thanh âm dịu dàng vang lên.

Một nữ tử bạch y đang nhàn nhã thưởng trà. Một nét đẹp xinh xắn, ngũ quan thanh tú. Nhìn thoáng qua cũng chỉ tầm hai mươi, hai mốt tuổi.

- Người còn nói! Từ nhỏ đến lớn, hễ hấn bắt nạt con là ngươi chỉ toàn tỉnh bơ, ngồi nhìn mà thờ ơ. Nếu ngươi ra tay thì chắc chắn hấn sẽ không được nước mà lần tới đến như vậy.

Bạch y nữ tử vẫn ung dung thưởng trà.

- Sư nương, chẳng lẽ người nữ lòng nào nhìn con bị ức hiếp như vậy hoài hay sao?

Kiều Oanh than thở, bày ra vẻ mặt ủy khuất vô cùng.

- Dẫu sao người ta cũng là một trong Thất đại tài tử của giang hồ, nên nề mặt một chút. Con phải cảm thấy vinh hạnh chứ nhỉ?

- Hừ! Hấn tuần ở chỗ nào, tài ở chỗ nào chứ? Sao con không hề thấy? Giang hồ là một lũ không có mắt nhìn người!

Nàng bĩu môi phàn, vẫn cứ ní non dụ dỗ bạch y nữ tử.

- Sư nương, mau lấy lại công đạo cho ta! Người hãy chinh hấn thật thâm.

- Sao ngươi nghĩ là hấn sẽ nghe ta.

- Vì ngươi là sư nương, là thê tử duy nhất của Đệ nhất thần y tiền nhiệm Lư Dược - Ngọc Y Thiên.

Nếu nói về việc chinh người khác mà đặc biệt là cao thủ, tuyệt đối không có ai ngoài sư nương có thể làm được.

Nàng trong hai năm nay đã học được võ công trong bí kíp luyện võ của sư phụ và còn được sư phụ truyền dạy tất cả mọi điều về y được.

Nhưng khi đối mặt với cái tên Hạ Chấn Phong không biết liêm sỉ kia thì nàng lại là người bị trọc tức đến mức quên cả phản ứng, mặc dù nàng mạnh hơn hấn ta rất nhiều.

- Không được! chuyện của chúng ta, sao lại có thể làm phiền đến sư nương được chứ. Đúng không sư nương?

Một nam nhân thân vận lam y xuất hiện sau lưng nàng lên tiếng.

Có hoá thành tro nàng cũng biết ai chứ đừng nói là không nhìn thấy, ngoài tên đại biến thái Hạ Chấn Phong ra thì còn ai có thể có cái giọng đáng ghét như vậy chứ.

- Ngươi là một tên biến thái đáng ghét!

Nàng tức giận quay lại chỉ thẳng vào mặt hấn. Kể từ khi gặp hấn thì nàng luôn bị hấn luôn bắt nạt và chèn ép.

Nàng đã không tài nào coi hấn là đại sư huynh được nữa rồi. Có đại sư huynh nào mà lại đối xử như thế với sư muội hay không?

Thật là ức hiếp người quá đáng mà!

- Vậy sao? Thế nhưng ai cũng đều bảo huynh rất là ưa nhìn, đặc biệt là khi mỉm cười.

Hấn nhận thấy sư nương không hề quan tâm đến, mới thờ phào nhẹ nhõm, tiếp tục trêu chọc bảo bối của hấn.

Một phần là vì sư phụ nên không dám chọc phá đến người, ai cũng biết người được sư phụ bao bọc kỹ lưỡng như thế nào, nếu dám đụng đến người là tự đào mồ chôn thân.

Một phần là vì người tuyệt đối không thể động đến nếu không muốn bị chinh thê thảm, không ai có thể đấu lại với người cả.

Nhìn trẻ vậy thôi chứ chính xác thì bây giờ người đã hơn bốn mươi tuổi rồi.

- Ô...ô...ô...Sư nương, người coi kia! Chẳng lẽ người nữ để con phải tức chết hay sao?

Nàng yếu thế liền ury khuất, quay qua sư nương.

- Càng ngày càng như con nít. Ta có thấy nó có làm gì con đâu.

- Ai bảo không làm gì? Tại sao hai năm nay, hần đều chỉ bắt nạt mỗi một mình con? Đã vậy lại càng ngày càng quá đáng hơn.

Nàng hậm hực kể tội.

- Cự nhiên lén chui vào phòng, ngủ cùng con mỗi đêm, như thế chẳng khác nào hủy hoại danh tiết của con. Làm sao con có thể xuất giá được cơ chứ?

Hắn ta mỗi khi lên vào phòng nàng lại âm thầm thổi vào một chút mê hương lấy từ chỗ của nàng khiến nàng ngủ say như chết, không phát giác khi bị hắn ôm trong lòng.

Càng nghĩ nàng càng tức, hần không những lấy trộm đồ của nàng mà còn công khai chiếm tiện nghi của nàng.

Sau này nàng sao dám nhìn mặt người khác!

- Hoá ra là con muốn xuất giá. Ta thấy chuyện cũng đơn giản thôi mà, nó làm thế thì phải chịu trách nhiệm, lấy con là xong chuyện.

Ngọc Y Thiên tà mị cười, lên tiếng cắt ngang dòng suy nghĩ của nàng.

Tuy cảm thấy lạnh cả người, không rét mà run nhưng hần lại hớn hờ vô cùng.

Đúng là chỉ có sư nương mới hiểu được thôi, còn nha đầu ngốc đó dù thông minh nhưng rất chậm hiểu.

- Cái gì? Ai mà thêm lấy hần, nếu có tuyển chọn phu quân thì ta cũng sẽ chọn Nhị sư huynh nhà nhận, lịch sự luôn chăm sóc cho ta.

Nàng đỏ mặt nói khiến hần tức giận đen cả mặt. Ngọc Y Thiên đoán không hề sai, thế nào dám chua cũng đỏ ra mà.

Ngọc Y Thiên mãi mê suy nghĩ, không hề để ý đến hai con người đang cãi nhau kịch liệt trước mặt mình.

Bật cười khi nhìn thấy vẻ mặt phụng phịu của nàng, chắc lại thua nữa rồi.

Không biết nàng có hay rằng nàng bày ra cái bộ mặt đó trông rất đáng yêu, cứ như đang làm nũng với hần vậy.

- Nguyệt Nhi, con có hay không muốn ngao du giang hồ?

- Sao...sao cơ? Ý của người là con có thể đi ngao du thiên hạ hả?

Nàng ngạc nhiên, phản kích hỏi lại lần nữa.

- Đúng vậy! Con nghe không hề sai, ý của ta chính là thế.

Ngọc Y Thiên gật đầu, cười tà nhìn hần.

- Không được! Con không đồng ý!

Hần lập tức phản đối. Tuyệt đối không thể để cho tiểu nha đầu này xuất hiện trên giang hồ được, rất là nguy hiểm.

Và lại sức quyến rũ của nàng rất cao, đặc biệt đối với là nam nhân.

- Sao lại không được? Ta muốn đi ra ngoài đó, tìm lại trí nhớ đã bị mất.

Nàng nhàu mày phản bác. Hần thì cảm thấy thật đau đầu không biết nên nói làm sao.

Hần là mồ côi từ nhỏ, được sư phụ nhân về dạy dỗ. Nhị sư đệ - Lưu Hần là nhi tử của sư nương và sư phụ, cả hai từ nhỏ đã chơi thân với nhau như huynh đệ ruột thịt.

Hai năm trước, hấn và Luru Hàn đến Kim Quốc để hái một vài cây thảo dược, không ngờ lại nhìn thấy nàng từ trên trời rơi xuống.

Hấn đỡ người, cứ nghĩ là tiên nữ hạ phàm. Đến lúc hấn lấy lại tỉnh thì nàng đã chìm sâu xuống dưới nước.

Hấn và Luru Hàn đã cứu nàng và đưa nàng về ngôi làng nhỏ này tại Mộc Quốc. Phải mất một tháng sau nàng mới tỉnh lại nhưng lại để lại di chứng.

Nàng mất trí nhớ kể từ ngày hôm đó. Sư phụ và sư nương lại rất có hảo cảm với nàng nên đã nhận nàng làm đồ đệ.

Nàng không nhớ được tên của mình, chỉ nhớ đến một chữ duy nhất là Nguyệt. Nên từ đó sư phụ đã lấy họ của mình đặt cho nàng, gọi là Luru Nguyệt và coi nàng như con ruột.

Nàng thông minh, lanh lợi, học đến đâu hiểu đến đó, lại còn xinh đẹp, dễ mến nên ai trong làng cũng đều yêu thích. Ngay cả hấn và Nhị đệ.

Nàng nói là muốn nhớ lại những chuyện trước đây, muốn biết bản thân mình là ai, từ đâu đến và đã xảy ra chuyện gì.

Hấn cũng rất muốn biết nhưng lại lo sợ. Sợ nàng khi nhớ lại rồi sẽ ra đi, sẽ không quay trở lại nữa, hấn sẽ hoàn toàn mất đi nàng.

Nàng như một con chim nhỏ, chỉ cần hấn lơ là một lúc là sẽ bay đi, vĩnh viễn không quay trở lại chiếc lồng đã nhốt nó.

Lời đề nghị của sư nương đã khiến nỗi sợ của hấn càng đến gần. Hấn dù thế nào cũng không cho phép.

Cả hai cứ như thế, mắt đầu mắt, sinh khí với nhau, không ai chịu nhường ai mà quên mất người đang ngồi bên cạnh nhìn họ với ánh mắt thương thức kịch hay.

Hấn biết sư nương sẽ không dễ gì thay đổi quyết định. Xem ra chỉ có sư phụ mới can thiệp được thôi.

- Con tin chắc sư phụ sẽ không đồng ý. Sư nương, giang hồ vô cùng nguy hiểm, hai người lại đều là nữ tử.

- Khả năng của ta thì không bàn, chẳng lẽ khả năng của Nguyệt Nhi lại không thể hay sao? Con đừng quên, Nguyệt Nhi mạnh hơn con và Hàn Nhi rất nhiều. Có khi bây giờ còn mạnh hơn cả sư phụ của con nữa chứ.

Ngọc Y Thiên đưa ra lý do khiến hấn không thể cãi lại.

- Con...có việc, chuyện này bàn sau đi.

Hấn né tránh, liền bật dậy nhanh chóng rời khỏi.

- Nguyệt nhi, mau thu xếp hành trang. Đêm khuya hôm nay, ta sẽ bí mật đưa con rời khỏi đây.

Khi thấy hấn khuất bóng, Ngọc Y Thiên nói rồi nhàn nhã thưởng trà như chưa hề có việc gì xảy ra.

Nàng nghe thế, liền nhanh chóng phi thân về phòng chuẩn bị.

- Tốt quá! Ta có thể nhớ lại được rồi!

Nàng thăm thì một mình, nở nụ cười vui sướng, tăng tốc trở về phòng.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Họa Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Cứu giúp Đại tướng quân

Cả hai người đã đi được một đoạn đường khá xa làng Mộc Yên. Hiện nay, hai người đang bị lạc trong một khu rừng hoang vu tĩnh lặng.

Vượt qua khỏi khu rừng này, đi thêm vài trăm dặm là có thể đến được kinh thành của Mộc Quốc.

- Sao kỳ lạ vậy nè, đi mãi mà sao chưa ra được khỏi rừng. Không lẽ ta nhớ nhầm đường đi hà trời, không thể nào nha. Ta đã đi qua khu rừng này hơn hai năm trời rồi chứ không ít.

Nàng đảo dắc hết ngó Đông rồi lại ngó Tây, lăm bầm hậm hực.

Lần này đi, Ngọc Y Thiên kiên quyết bảo nàng phải dịch dung giấu đi khuôn mặt thật.

Bởi vì dung mạo của nàng quá nổi bật, sẽ là mối đe dọa đem đến nhiều phiền phức không mong muốn trong chuyến đi này.

Bây giờ dung nhan của nàng cũng có thể tạm gọi là tiểu mỹ nhân, thanh tú, ưa nhìn và không gây quá nhiều sự chú ý.

- Nay Nguyệt nhi, ta cảm thấy tất cả giác quan của con đều đã bị Phong Nhi phá hư rồi. Biết thế thì đã không để cho con dẫn đường.

Ngọc Y Thiên phía sau lên tiếng, mỉm cười thâm.

- Sư nương, người có thể hay không đừng nhắc đến cái tên của hấn trước mặt con. Lần này thoát khỏi hấn một thời gian dài, tâm tình con tốt lên rất nhiều. Người đừng chọc con sinh khí, kéo mất vui nha.

Nàng đỏ mặt, giậm chân phản bác, quay qua lại thấy Ngọc Y Thiên đang che miệng khúc khích cười. Thiệt là tức chết đi được mà!

- Cách đây vài dặm có người!

Nàng cảm nhận thấy có tiếng bước chân và hơi thở của một vài người, một trong số họ lại có công lực rất cao thâm.

- Chúng ta đi đến đó hỏi đường ra, chứ đi theo con kiêu này hoài chắc đến trời tối cũng chưa đến được thành.

Ngọc Y Thiên nhậm nhật lên tiếng rồi bước đi mà không để nàng chỉ đường. Nàng vác cái bộ mặt vô cùng khó coi, bốc khói luôn không chừng đuổi theo sau.

Một lúc sau, trước mặt bọn họ là một ngôi nhà hoang lụp xụp vô cùng.

Dù chưa bước vào bên trong nhưng ở nơi hoang vu thế này, căn nhà như vậy mà lại có người bên trong thì quả thật hơi bất thường.

- Thật là xinh đẹp nha. Hai vị tiểu cô nương này chắc chắn sẽ rất đáng giá. Hôm nay như thế này là quá hời rồi. Tội bây mau trời lại rồi xử lý thật sạch sẽ.

Giọng nói hách dịch, đầy vẻ thô tục vang vọng khắp nơi. Hấn ra lệnh cho bọn thuộc hạ, ánh mắt thì lại dán chặt lên thân hình tuyệt mỹ của nàng.

Nàng cảm thấy như muốn nôn mửa ngay lúc này. Nàng ghét phải thừa nhận điều này nhưng cái tên biến thái kia dễ ưa hơn hấn ta rất nhiều.

Bốn chúng mau chóng vây lấy hai người, định tiến lên trời lại thì..

- Các người thật to gan, ở trong phạm vi của ta mà dám giờ thói cường đạo.

Một giọng uy nghiêm từ trong góc vọng tới. Nàng lên nhìn vào.

Chủ nhân của giọng nói là một nam nhân đang bị trói vào cột, thân mặc giáp phục, gương mặt cương nghị nhưng không kém phần hấp dẫn.

Đôi mắt như chim ưng khiến người ta không hèn mà cùng rét run. Cả người tỏa ra khí chất của người lãnh đạo.

- Thật là một lũ hạ lưu! Nếu như không phải các người hạ được trong trà thì sao có thể bắt được ta. Không đáng mặt nam nhi!

Hấn hừ lạnh. Vẻ mặt không hề nao núng, nhưng đáy mắt không giấu được sự tức giận và kiềm chế.

- Người nói nhiều vô ích! Tội bây nhanh chân lên cho ta. Thật là làm ăn chậm chạp quá!

- Không ngờ ban ngày ban mặt mà lại có thể chứng kiến một cảnh tượng thật hoành tráng nha. Lâu ngày thân thể thật khó chịu, đúng lúc ta cần phải vận động.

Nàng bẻ khớp tay kêu rắc rắc, thả lỏng người. Môi nhếch lên thích thú.

Dẫu sao nàng cũng đã kiềm chế cực tức mà tên biến thái kia đem đến suốt bấy lâu nay rồi, đã vậy khi này còn bị chọc quê đến mức không nói được gì.

Xem ra thật là đúng lúc để được xả trôi con giận.

- Lão đại, hôm nay thật là trùng mệnh. Bọn họ đều thật xinh đẹp và yếu đuối.

Một tên lâu la nịnh bợ lên tiếng.

- Quả là may mắn mà ông trời ban cho chúng ta. Tội bây còn không mau bắt hai nữ nhân đó lại cho ta. Hôm nay chúng ta giàu to rồi, có thể thỏa thích mà uống say.

Tất cả liền bước lên, trên tay cầm dây trói, vẻ mặt dâm tà nhìn hai người. Bọn lâu la này chỉ cần nàng dùng một chiêu là đủ, không cần tốn sức.

Chưa đầy một ly trà, tất cả đều ngã xuống, chỉ còn lại tên được cho là lão đại cùng một vài tên đang canh giữ nam nhân kia.

Nàng vẫn giữ nguyên vị trí cũ, không một ai có thể thấy rõ được nàng ra tay như thế nào.

- Chuyện...chuyện...gì...thế này? À ta...à ta...ra tay khi nào?

Tên lão đại mặt mày tái nhợt, lắp bắp không nói nên lời, bước chân lui dần. Ngay cả bọn lâu la cũng hoảng sợ chẳng kém, tay buông lỏng, nhanh chân bước đến bên cạnh lão đại của mình.

Nhận thấy tình hình vô cùng bất lợi, hắn liền ra lệnh cho tất cả tháo chạy, bỏ tên nam nhân kia. Bảo toàn mạng sống vẫn là quan trọng hơn.

- Sao lại có thể nhanh như vậy đã chạy mất? Người ta đang cần tìm nơi xả giận mà. Tại sao người lại ngăn con?

Nàng bắt đầu lên tiếng, trách cứ Ngọc Y Thiên.

- Con tốt nhất nên an phận cho ta! Đừng đi xung quanh gây chuyện, chỉ cần làm xong việc cần làm là được rồi. Mau cõng trời cho hắn ta đi!

- Vâng!

Nàng chu môi hờn giận. Ai bảo Ngọc Y Thiên là sư nương của nàng cơ chứ!

- Đa tạ nhệ vị cô nương đã ra tay cứu giúp. Xin hỏi quý danh của hai cô nương là?

Sau khi cõng trời cho nam nhân kia, hắn liền bước đến trước mặt nàng cảm tạ, khuôn mặt không chút biểu cảm, khí lực có chút suy yếu.

Dù vậy nàng vẫn cảm nhận được nhân vật trước mặt có thể nói là một cao thủ, nhưng không lý nào đánh không lại bọn cường đạo, quả nhiên là bị hạ được.

- Không dám nhận! Ta là Lư Nguyệt.

Nàng nói rồi chỉ tay vào Ngọc Y Thiên.

- Đây là Ngọc Y Thiên, sư...

Nàng dừng một lát, suy nghĩ điều gì đó rồi lại nói.

- Tỷ tỷ của ta. Còn người tên gì?

Hắn ta thấy nữ nhân trước mặt không có gì gọi xinh đẹp hay kín đáo cả. Nhưng cách nói chuyện tự nhiên của nàng khiến hắn thấy thoải mái.

- Ta là Tư Đồ Minh. Là Đại tướng quân của Mịch Quốc.

- Hà? Đại tướng quân?

- Đúng vậy!

Nàng há học miệng, không ngờ vừa mới rời làng chưa được bao lâu đã đụng phải một nhân vật lớn thế này.

- Ta có thể hỏi người điều này không?

Ngọc Y Thiên bắt đầu lên tiếng.

- Cô nương cứ hỏi.

- Người tại sao lại bị hạ được? Loại được là gì?

Ngọc Y Thiên nhíu mày thắc mắc. Nàng cũng thấy nghi hoặc.

Hắn ta trên người có võ công rất cao cường, không thể dễ dàng bị hạ gục bởi một loại được còn con được.

Trừ khi loại được đó là loại được bị thất truyền hoặc là một trong Thập ki độc của thiên hạ.

- Ta có nhiệm vụ trinh sát khu rừng phía đông, nghỉ chân tại đây một lúc lại lơ là bị bọn buôn người hạ Nhuyễn Cốt tán vào trà.

- Nhuyễn Cốt tán không phải là loại được đã bị thất truyền từ lâu rồi sao?

Ngọc Y Thiên kinh ngạc hô lên, còn nàng thì đờ người.

Nhuyễn Cốt tán? Nàng đã từng nghe đến nó. Nhưng cảm giác quen thuộc này là sao?

Trong đầu nàng bỗng hiện lên hình ảnh một kẻ đeo mặt nạ quỷ nhưng hình ảnh đó rất mờ, không thể nhìn rõ.

Nàng cảm thấy đầu đau nhức dữ dội, đưa tay ôm lấy đầu lùi lại, khuôn mặt nhăn nhó khổ sở.

- Cô nương sao vậy?

Hắn lo lắng hỏi nhưng vẫn không thể hiện chút cảm xúc lo lắng nào trên khuôn mặt. Ngọc Y Thiên nhanh chóng đỡ lấy nàng.

- Không sao! Chỉ là hơi đầu đầu một chút thôi.

Nàng nói trong khi cố điều hòa lại nhịp thở.

- Hay là thế này, hai cô nương hãy đến chỗ của ta nghỉ ngơi một đêm. Ta là do hai người cứu vậy nên ta nhất định phải báo đáp.

Nàng và Ngọc Y Thiên trao đổi qua ánh mắt. Một lúc sau mới quay ra nói.

- Vậy thì xin đa tạ!

- Được rồi! Để ta dẫn đường.

Hắn định bước ra thì đột nhiên khụy người xuống không còn sức lực, có vẻ như Nhuyễn Cốt tán vẫn chưa hết tác dụng.

Còn nàng thì cảm thấy con đau đầu lại đến, không thể tiến lên bước nào, tay day day thái dương.

Ngọc Y Thiên nhìn hai người cười khổ. Việc rồi đi là do ý của bà nhưng tại sao người chịu khổ lại là bà vậy?

Vậy là Ngọc Y Thiên phải dùng sức lực yếu ớt của mình dìu hai người đi.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Họa Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Người lạ từng quen (Thượng)

Nàng chán chường ngồi lì trong phòng. Sư nương thì trốn đi lúc nào không biết, còn tên Tư Đồ Minh thì vào cung để chào đón Hoàng thượng vì hành trở về.

Nàng và Ngọc Y Thiên sau khi đến phủ của hắn thì được hắn mời...không đúng, là bị ép ở lại thì đúng hơn.

Hắn nói nhất định trả ơn nàng thật chính đáng, đợi hắn quay lại sẽ nói về chuyện đó. Còn chưa nói đến mấy tên lính gác của hắn ở bên ngoài, hắn muốn chắc chắn nàng không thể trốn đi được.

Đối với nàng, giải quyết mấy tên lính gác kia chỉ là chuyện nhỏ nhưng sư nương lại dặn nàng ở yên đây rồi bỏ đi luôn.

Thành ra bây giờ nàng phải chui rúc trong cái nơi khi ho cò gậy này. Thiên a, chán quá đi!

- Sư nương, chừng nào người mới chịu đến đón con? Con đang rất buồn chán a!

Nàng thầm giọng than thở. Nàng biết sư nương có suy nghĩ riêng của mình nhưng mà lâu quá a. Nàng sắp mốc meo đến nơi rồi.

- Nhưng mà...buồn chán lắm rồi! Có ai cứu ta thoát khỏi bể khổ này không?

- Chúng ta đi dạo chơi kinh thành đi. Hết chán liền mà! Ngươi nghĩ sao?

Hình ảnh Hạ Chân Phong đột nhiên xuất hiện trong đầu nàng, mỉm cười gọi ý. Nếu hắn ta có mặt ở đây thì đó là điều mà hắn ta sẽ nói.

- Oa! Tên biến thái, đây đúng là câu nói hay nhất mà ngươi từng nói!

Nàng mừng rỡ, đôi mắt long lanh phát sáng. Nàng quyết định làm theo lý trí và trốn đi.

- Cứu mạng! Cứu mạng!

Tiếng hét từ trong phòng vang ra, mấy tên lính gác nghe được liền tức tốc phá cửa chạy vào nhưng bên trong lại không có gì.

Nàng nhân cơ hội từ đằng sau đánh vào gáy bọn chúng rồi khóa cửa lại. Mỉm cười hài lòng với thành quả của mình, nàng ung dung bước qua cổng phủ.

Khung cảnh sầm uất, nhộn nhịp của kinh thành thu hút nàng không ít. Nàng vui vẻ lướt từ gian hàng này qua gian hàng khác.

Từ khi mất trí nhớ, nàng cứ trở thành như tiểu hài tử, rất là trẻ con, ham vui và luôn thích náo nhiệt.

Nàng một thân hồng y, tướng mạo thanh tú, chạy nhảy từ gian hàng này đến gian hàng khác như một tiểu tinh linh, dù không phải dung mạo thật sự nhưng cũng gây sự chú ý không ít.

Một gian hàng bày bán những loại trang sức mộc mạc, giản dị hiện ra trước mắt.

Nàng thích thú chạy đến, đập vào mắt là cây trâm với những hạt châu nhỏ li ti như những hạt tuyết mùa đông.

Nàng đưa tay chạm vào cây trâm, định lấy nó lên để xem kỹ hơn thì đồng thời có một đôi tay trắng nõn khác chạm vào nó.

Nàng ngước mắt lên nhìn, là một nữ tử trẻ tuổi, xinh đẹp khác.

- Thứ lỗi vị cô nương này, cây trâm này ta đã nhìn trúng nó trước và muốn mua nó.

Nàng nhẹ giọng lên tiếng, giọng điệu hài hoà như muốn đàm phán, không hay rằng giọng nói của nàng lúc này thanh trong đến ngọt ngào, như rót mật vào tai.

Nàng cũng không có nói cái gì sai, rõ ràng là nàng đã chạm vào nó trước. Nhưng vì không muốn gây chuyện nên nàng mới hoà hoãn nhẹ giọng đàm phán.

- Tiểu thư nhà chúng ta thích nó. Cho dù là người nhìn trúng thì như thế nào?

Nha hoàn bên cạnh kiều ngạo lên tiếng. Lời nói chói tai, hàm nghĩa kiêu căng khiến nàng khẽ nâng cao mày.

- Không cần phải thối lại!

Nàng không thèm trả lời, cảm giác chán ghét trước sự kiêu ngạo của hai chủ tớ trước mặt mình.

Nàng đặt ngân lượng vào tay người bán, thân nhiên nhét cây trâm vào người, phát tay áo, tiêu sái bước đi mất hút.

Cho đến khi tất cả định thần lại được sự việc diễn ra quá nhanh, bất ngờ qua đi, ai vào việc nấy.

Còn vị cô nương xinh đẹp khi nãy cùng nha hoàn ra mặt đôi co cùng Kiều Oanh cũng hoàn hồn, tức giận sa sầm nét mặt.

Vị cô nương đó không ai khác chính là đệ nhất mỹ nhân của Mộc Quốc - Lục Ân Đình, đồng thời cũng là Hiền phi được Hoàng Thượng sủng ái.

Vì Hoàng thượng đã đi vi hành, quá buồn chán nên ả đành đi dạo một mình, nhìn thấy được một cây trâm cài vừa ý thì lại đụng phải chuyện này.

Vốn từ trước đến nay, ả được mọi người yêu thương và cưng chiều, muốn gì được nấy nên sự việc khi nãy không tránh khỏi giằng co.

Chỉ là nữ tử kia thật quá quắt, dám không thèm để ý đến sự hiện diện của ả mà đoạt trâm. Sự nhục nhã này ả không thể cho qua dễ dàng như vậy được.

- Đứng lại! Người nếu như không tạ lỗi với ta thì hôm nay đừng hòng sống trở về.

Ả gắt giọng lên tiếng. Không hiểu sao ả lại cảm thấy không ưa được vị cô nương kia, nàng ta cứ như là mối nguy hiểm của ả vậy.

Nàng khẽ nhú mày với giọng nói kiêu căng đó, xoay đầu ngược nhìn. Sóng ngầm khẽ nổi dậy, nàng cũng không mấy may quan tâm, thân nhiên quay lưng bước về phía trước.

- Người...

Ả ta thấy nàng phát lờ đi thì tái mặt, ánh mắt giết người nhìn chằm chằm vào bóng lưng của nàng.

Bỗng nhiên, một tiểu oa nhi ăn mày chạy ngang qua, vấp phải cục đá nhỏ nên té ngã.

Bát canh đã nguội lạnh trên tay cũng vì thế mà vỡ tan, bắn tung toé ra xung quanh, vô tình trúng lên vạt áo của ả cùng nha hoàn của nàng.

Ả không nói gì, chỉ sa sầm nét mặt mà nén giận bởi cái mùi hôi và sự dơ bẩn bắn trúng nàng.

Một phần là nàng luôn giữ hình tượng của mình trước mọi người, cho dù là không ai biết nàng là ai.

Riêng nha hoàn của ả thì khác, dựa hơi chủ mà luôn kiêu ngạo không ít lần. Chuyện xảy ra nên dĩ nhiên làm ả ỉn, hét toáng cả lên, không tiếc lời chỉ trích tiểu oa nhi kia khiến một số người cảm thấy thật phản cảm.

Nàng từ nãy giờ im lặng, đột nhiên bước về phía tiểu oa nhi vẫn còn ngã trên nền đất kia. Không một ai có ý định bước tới bênh vực hay nâng đỡ cho một đứa ăn mày.

Tại sao con người lại tàn nhẫn đến mức này? Cùng là con người với nhau, đùm bọc lẫn nhau cũng không thể hay sao?

Không để ý đến ả và nha hoàn đang kêu ngoạc chỉ trích kia, nàng ngồi xuống, bàn tay ngọc ngà không ngần ngại nâng đỡ tiểu oa nhi đứng dậy.

Không sợ dơ bẩn lẫn mùi hôi trên vóc người nhỏ nhắn kia, nàng thoải mái phui bụi bẩn trên mặt tiểu oa nhi.

- Té có đau không? Không bị thương nghiêm trọng chỗ nào chứ?

Nàng dịu giọng lên tiếng. Một mảnh tình lặng bao trùm lấy xung quanh khi nàng vừa dứt lời.

Tiểu oa nhi lắc lắc đầu, ý bảo không sao cả, ánh mắt vô cùng cảm kích nhìn nàng.

- Chăm lấy! Đi mua gì đó ăn đi!

Nàng lấy ra trong người một ít ngân lượng đưa cho tiểu oa nhi đó. Nó cũng không do dự mà nhận lấy rồi chạy biến đi.

Chắc nó rất sợ những con người tàn nhẫn xung quanh đây.

Nàng không biết tại sao nhưng khi nhìn thấy nó, trong đầu nàng lại hiện ra hình ảnh của một tiểu oa nhi với đôi mắt màu vàng rất xinh đẹp.

Nàng còn nghe thoáng qua đứa bé đó gọi nàng là mẫu thân, nàng muốn biết tiểu oa nhi đó là ai nhưng mỗi khi cố nhớ lại là đầu nàng lại đau như búa bổ.

- Hừ! Già ân già nghĩa!

Giọng nói chanh chua lại cất lên, nàng đã không còn nhẫn nhịn được nữa. ả đã chạm đến giới hạn của nàng thì ả ta chết chắc rồi.

- Xin hỏi vị cô nương đây là ai? Tại sao lại cư xử quá đáng như vậy?

- Đây chính là Tiểu thư duy nhất của Lục gia - Lục Ân Đình, gia tộc đứng thứ hai Mộc Quốc.

Ả nha hoàn hất cằm, kiêu căng nói.

- Ta đâu có hỏi ngươi.

Nàng đứng ánh mắt lạnh băng liếc ả nha hoàn khiến ả sợ hãi lùi lại một bước.

- Ngươi mà xứng đáng làm tiểu thư sao? Dù thế nào thì đó cũng chỉ là một đứa trẻ, một kẻ vô nhân tính như người sống trên đời thật không đáng.

Nàng thanh âm trầm thấp, trong mắt là sự căm ghét cùng khinh thương tột độ. Tại sao một kẻ như ả lại được sống sung sướng trong khi những đứa trẻ kia lại phải chịu sự khinh bạc của mọi người?

Mặt ả trắng bệch khi nghe câu nói của nàng, là vì thẹn và vì ánh mắt của nàng như muốn băm ả ra làm trăm mảnh.

Ả chưa từng nhìn thấy ánh mắt nào đáng sợ như vậy, ngay cả Hoàng thượng cũng chưa đáng sợ bằng nàng ta lúc này.

Đột nhiên từ xa có một tiếng hô lớn.

- Tất cả mau tránh ra! Hoàng thượng đã trở về!

Một tên như lính canh thúc ngựa chạy đến thật nhanh, người dân cũng theo đó mà đứng dẹp sang hai bên nhường đường.

Khuôn mặt ả ta trở nên sáng lạng, Hoàng thượng trở về là ả được cứu rồi, người nhất định sẽ lấy lại công đạo cho nàng.

Ả nhìn nàng thâm đắc ý nhưng nàng lại không để ý. Nàng đang rất tò mò không biết Hoàng thượng trông như thế nào.

Chợt nàng nhìn thấy từ trong đám đông có một bóng dáng bé nhỏ lao ra phía trước con ngựa đang phi nước đại.

- Coi chừng!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thế Họa Trần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

